

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

V legislatura

Vuitè període

Sèrie P - Número 118

Dimecres, 5 de maig de 1999

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN REVENTÓS I CARNER

Sessions plenàries núm. 77, 78 i 79.1

Í N D E X

Sessió núm. 77

Liquidació

del pressupost del Parlament i del Síndic de Greuges corresponent a l'any 1998

Sessió núm. 78

Informe

del Síndic de Greuges corresponent a l'any 1998

Sessió núm. 79

Proposició de llei

sobre el sistema de seguretat de Catalunya (presa en consideració)

Proposició de llei

de suport a les unitats familiars (presa en consideració)

Preguntes

Proposició de llei

de creació del Consell Català de Sostenibilitat (presa en consideració)

Designació

de membres dels consells socials de les universitats de Catalunya

→

Í N D E X

Interpellació

al Consell Executiu sobre quins són els propòsits de capteniment pel que fa a la gestió de les grans infraestructures

Interpellació

al Consell Executiu sobre el manteniment i la millora de la cohesió i la mobilitat social

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política de foment de l'ocupació de les dones a Catalunya

S U M A R I

Sessió núm. 77

La sessió s'obre a les deu del matí i un minut. Atès que aquesta sessió és secreta, no se'n fa la transcripció.

1. Liquidació del pressupost del Parlament i del Síndic de Greuges corresponent a l'any 1998 (Tram. 232-00009/05) (Punt únic de l'ordre del dia.) (10:01)

El Ple aprova la liquidació del pressupost del Parlament i del Síndic de Greuges corresponent a l'any 1998.

8035

La sessió s'aixeca a les deu del matí i nou minuts.

Sessió núm. 78

La sessió s'obre a les deu del matí i deu minuts.

1. Informe del Síndic de Greuges corresponent a l'any 1998 (Tram. 360-00004/05) (Punt únic de l'ordre del dia.) (10:10)

Presentació: síndic de Greuges.

8040

Intervenció del G. Mixt: Sr. Bosch i Garcia.

8044

Intervenció del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: Sr. Ridao i Martín.

8046

El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.

Intervenció del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds: Sra. Tolosana i Cidón.

8048

Intervenció del G. P. Popular: Sra. Montserrat i Culleré.

8049

Intervenció del G. Socialista: Sr. Sans i Pairutó.

8052

El president es reincorpora al seu lloc.

Intervenció del G. P. de Convergència i Unió: Sr. Lladó i Isàbal.

8054

La sessió s'aixeca a les dotze del migdia i dos minuts.

Sessió núm. 79

La sessió s'obre a les dotze del migdia i set minuts.

Modificació de l'ordre del dia

El president anuncia la posposició del punt vint-i-dosè de l'ordre del dia.

8058

1. Presa en consideració de la Proposició de llei sobre el sistema de seguretat de Catalunya (Tram. 202-00139/05) (Punt primer de l'ordre del dia.) (12:08)

Presentació: Sr. Corbacho Chaves (S).

8058

Posició del G. Mixt: Sr. Morera i Tanyà.

8060

Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: Sr. Ridao i Martín.

8061

Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds: Sr. Fuentes i Navarro.

8062

Posició del G. P. Popular: Sr. Sirera i Bellés.

8063

Posició del G. P. de Convergència i Unió: Sra. Bruguera i Bellmunt.

8064

El Sr. Corbacho Chaves (S) intervé per contradiccions.

8065

La Sra. Bruguera i Bellmunt (CiU) li respon.

8065

Votació (12:59): rebutjada per 24 vots a favor, 47 en contra i 18 abstencions.

8065

2. Presa en consideració de la Proposició de llei de suport a les unitats familiars (Tram. 202-00140/05) (Punt segon de l'ordre del dia.) (13:00)

Presentació: Sr. Benach i Pascual (ERC).

8066

Posició del G. Mixt: Sr. Bosch i Garcia.

8068

El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.

Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds: Sr. Fuentes i Navarro.

8069

Posició del G. P. Popular: Sra. Nadal i Aymerich.

8070

Posició del G. Socialista: Sra. Barenys i Martorell.

8072

El president es reincorpora al seu lloc.

Posició del G. P. de Convergència i Unió: Sr. Codina i Castillo.

8073

La Sra. Nadal i Aymerich (P) intervé per allusions.

8075

Votació (13:58): aprovada per 83 vots a favor, 15 en contra i cap abstenció.

8075

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i tretze minuts i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i deu minuts.

3. Preguntes (Punt vint-i-novè de l'ordre del dia.) (16:40)

Pregunta al president de la Generalitat sobre la progressiva mala imatge d'alguns departaments de la Generalitat (Tram. 317-00695/05)

Formulació: Sr. Carod-Rovira (ERC).

8075

Resposta: president de la Generalitat.

8075

Repregunta: Sr. Carod-Rovira (ERC).

8075

Segona resposta: president de la Generalitat

8076

Pregunta al president de la Generalitat sobre el traspàs de la gestió dels aeroports (Tram. 317-00698/05)

Formulació: Sr. Tugues i Boliart (M).

8076

Resposta: president de la Generalitat.

8076

Repregunta: Sr. Tugues i Boliart (M).

8077

Segona resposta: president de la Generalitat.

8077

Pregunta al president de la Generalitat sobre les principals novetats a endegar relatives a la lluita contra l'anorèxia i la bulímia (Tram. 317-00702/05)

Formulació: Sra. Palau i Gil (CiU).

8078

Resposta: president de la Generalitat.

8078

Pregunta al president de la Generalitat sobre com valora les relacions amb el Govern de l'Estat (Tram. 317-00704/05)

Formulació: Sr. Joaquim Nadal i Farreras (S).

8078

Resposta: president de la Generalitat.

8078

Repregunta: Sr. Joaquim Nadal i Farreras (S).

8078

Segona resposta: president de la Generalitat.

8079

Pregunta al president de la Generalitat sobre com valora les irregularitats detectades en el finançament dels partits polítics (Tram. 317-00709/05)

Formulació: Sr. Ribó i Massó (IC-EV).

8079

Resposta: president de la Generalitat.

8079

Repregunta: Sr. Ribó i Massó (IC-EV).

8080

Segona resposta: president de la Generalitat.

8080

Pregunta al president de la Generalitat sobre el suport amb què haurà de comptar per a continuar amb el seu discurs de permanent reivindicació (Tram. 317-00712/05)

Formulació: Sr. Curto i Casadó (P).

8081

Resposta: president de la Generalitat.

8081

Repregunta: Sr. Curto i Casadó (P).

8081

Segona resposta: president de la Generalitat.

8081

Preguntes al Consell Executiu sobre el trasllat de residus de la comarca de la Conca de Barberà al dipòsit controlat de Serra Llarga de Lleida (Segrià) (Tram. 310-00516/05), sobre els residus municipals gestionats en el dipòsit controlat de Serra Llarga de Lleida (Segrià) (Tram. 310-00517/05), sobre la previsió de la gestió de residus municipals quan es cloqui el dipòsit controlat de Serra Llarga de Lleida (Segrià) (Tram. 310-00518/05), sobre els controls de la Junta de Residus al dipòsit controlat de Serra Llarga de Lleida (Segrià) (Tram. 310-00519/05), sobre les multes previstes en els expedients incoats a les empreses extractores d'àrids durant les obres de construcció de l'autovia del Llobregat i de l'anomenada pota sud (Tram. 310-00496/05) i sobre la construcció i l'obertura de noves biblioteques (Tram. 310-00499/05)

El president n'anuncia la retirada.

8082

Preguntes al Consell Executiu sobre el nombre de centres d'ensenyament no universitari que tenen biblioteca escolar (Tram. 310-00500/05) i sobre el nombre de biblioteques escolars previstes per a l'any 1999 (Tram. 310-00501/05)

Formulació: Sra. Tolosana i Cidón (IC-EV).

8082

Resposta: conseller d'Ensenyament.

8082

Repregunta: Sra. Tolosana i Cidón (IC-EV).

8083

Segona resposta: conseller d'Ensenyament.

8083

Preguntes al Consell Executiu sobre el traspàs de les beques universitàries a la Generalitat (Tram. 310-00521/05) i sobre la publicació de la nova normativa estatal i el calendari d'aplicació per al curs 1999-2000 de la convocatòria de beques i d'ajuts d'estudis (Tram. 310-00522/05)

Formulació: Sra. Duch i Plana (S).

8084

Resposta: conseller de la Presidència.

8084

Repregunta: Sra. Duch i Plana (S).

8084

Segona resposta: conseller de la Presidència.

8085

Pregunta al Consell Executiu sobre els canvis esdevinguts al capdavant de l'àrea de conservació i recerca del Parc Natural del Delta de l'Ebre (Tram. 310-00523/05)

Formulació: Sr. Portabella i Calvete (ERC).

8085

Resposta: conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.

8085

Repregunta: Sr. Portabella i Calvete (ERC).

8086

Segona resposta: conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.

8086

4. Presa en consideració de la Proposició de llei de creació del Consell Català de Sostenibilitat (Tram. 202-00141/05) (Punt tercer de l'ordre del dia.) (17:40)

Presentació: Sr. Boada i Masoliver (IC-EV).

8086

El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.

Posició del Grup Mixt: Sr. Tugues i Boliart.

8089

Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds: Sra. Olivares i Usac.

8089

Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: Sr. Portabella i Calvete.

8090

Posició del G. P. Popular: Sr. Aige i Sánchez.

8091

El president es reincorpora al seu lloc.

Posició del G. Socialista: Sra. Tura i Camafreita.

8092

Posició del G. P. de Convergència i Unió: Sr. Espadaler i Parcerisas.

8093

Votació (18:32): rebutjada per 28 vots a favor, 46 en contra i 9 abstencions.

8094

5. Designació de cinc membres del Consell Social de la Universitat Autònoma de Barcelona (Tram. 284-00028/05), **de cinc membres del Consell Social de la Universitat de Barcelona** (Tram. 284-00029/05), **de cinc membres del Consell Social de la Universitat Politècnica de Catalunya** (Tram. 284-00030/05), **de cinc membres del Consell Social de la Universitat Pompeu Fabra** (Tram. 284-00031/05), **de quatre membres del Consell Social de la Universitat de Girona** (Tram. 284-00032/05), **de quatre membres del Consell Social de la Universitat de Lleida** (Tram. 284-00033/05) i **de quatre membres del Consell Social de la Universitat Rovira i Virgili** (Tram. 284-00034/05) (Punts quart a desè de l'ordre del dia.) (18:31)

El secretari primer llegeix els noms dels membres proposats per tots els grups parlamentaris.

8094

Votació (18:37): són elegits, per 89 vots a favor, 2 en contra i 1 abstenció, els candidats i les candidates següents: Sr. Antoni Llardén i Carratalà, Sr. Domènec Martínez i Garcia, Sr. Pere Miró i Plans, Sra. Maria Antònia Monés i Farré i Sr. Josep M. Ventura i Ferrero, per la Universitat Autònoma de Barcelona; Sra. Maria Eugènia Cuenca i Valero, Sr. Javier Mulleras i Vincia, Sr. Carles Mundó i Blanch, Sr. Francesc Raventós i Torres i Sr. Rafael Romero i Fernández, per la Universitat de Barcelona; Sr. Joan Amorós i Pla, Sr. Rafael Castellanos i Llorenç, Sra. Esperança Esteve i Ortega, Sr. Miquel Puig i Raposo i Sr. Lluís Rigat i Tortorici, per la Universitat Politècnica de Catalunya; Sr. Jordi Bonet i Agustí, Sr. Agustí Contijoch i Mestres, Sr. Gonçal Lloveras i Valle, Sr. Raimon Martínez i Fraile i Sra. Marta Vila i Florensa, per la Universitat Pompeu Fabra; Sr. Lluís Busquet i Ruhí, Sr. Enric Llauger i Dalmau, Sr. Andreu Otero i Triola i Sr. Xavier Vilanova i Clé, per la Universitat de Girona; Sr. Jaume Escart i

Bernardó, Sr. Xavier Maurel i Castro, Sr. Josep Pont i Amenós i Sr. Ismael Zapater i Zapater, per la Universitat de Lleida, i Sr. Pere Lluís Domènech i Santos, Sr. Joan Josep Malràs i Pascual, Sr. Josep Poblet i Tous i Sra. Roser Recasens i Vives, per la Universitat Rovira i Virgili.

8095

— Modificació de l'ordre del dia

El president proposa la posposició de la interpel·lació corresponent al punt número 12 de l'ordre del dia, la qual és aprovada per assentiment.

8095

— Alteració de l'ordre del dia

El president proposa una alteració de l'ordre del dia pel que fa al punt catorzè, la qual és aprovada per assentiment.

8095

— **6. Interpellació al Consell Executiu sobre quins són els propòsits de capteniment pel que fa a la gestió de les grans infraestructures** (Tram. 301-00107/05) (Punt onzè de l'ordre del dia.) (18:38)

Formulació: Sr. Manuel Nadal i Farreras (S).

8095

Resposta: conseller de Política Territorial i Obres Públiques.

8097

Rèplica: Sr. Manuel Nadal i Farreras (S).

8099

Contrarèplica: conseller de Política Territorial i Obres Públiques.

8099

— **7. Interpellació al Consell Executiu sobre el manteniment i la millora de la cohesió i la mobilitat social** (Tram. 300-00111/05) (Punt tretzè de l'ordre del dia.) (19:11)

Formulació: Sr. Puigcercós i Boixassa (ERC).

8100

Resposta: conseller d'Economia i Finances.

8102

Rèplica: Sr. Puigcercós i Boixassa (ERC).

8103

Contrarèplica: conseller d'Economia i Finances.

8105

— **8. Interpellació al Consell Executiu sobre la política de foment de l'ocupació de les dones a Catalunya** (Tram. 300-00461/05) (Punt quinze de l'ordre del dia.) (19:41)

Formulació: Sra. Duch i Plana (S).

8105

Resposta: conseller de Treball.

8107

Rèplica: Sra. Duch i Plana (S).

8109

Contrarèplica: conseller de Treball.

8109

La sessió se suspèn a les vuit del vespre i catorze minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 77

La sessió s'obre a les deu del matí i un minut. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i per l'oïdor de Comptes.

Al banc del Govern seuen els consellers de Política Territorial i Obres Públiques i d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, la consellera de Justícia i el conseller de Benestar Social.

ORDRE DEL DIA

Punt únic: Liquidació del pressupost del Parlament i del Síndic de Greuges corresponent a l'any 1998. Tram. 232-00009/05. Comissió de Govern Interior. Liquidació del pressupost (art. 46.2.3r del Reglament).

(Atès que aquesta sessió és secreta, no se'n fa la transcripció.)

Liquidació del pressupost del Parlament i del Síndic de Greuges corresponent a l'any 1998

El Ple del Parlament coneix la liquidació del pressupost del Parlament corresponent a l'exercici de 1998, que ha presentat la Comissió de Govern Interior.

D'acord amb l'article 46.2.tercer del Reglament, aprova la dita liquidació.

01.01. PARLAMENT DE CATALUNYA

LIQUIDACIÓ DEL PRESSUPOST EL 31 DE DESEMBRE DE 1998

			Crèdit inicial	Crèdit Modificació	definitiu	Romanents	Obligacions	Pendent Pagaments	pagament
CAPÍTOL I									
121	10001	Assignacions diputats	780.000.000	-104.350.000	675.650.000	12.374.522	663.275.478	663.275.478	0
122	10001	Assignacions diputats	0	81.573.034	81.573.034	0	81.573.034	81.573.034	0
	10	Alts càrrecs	780.000.000	-22.776.966	757.223.034	12.374.522	744.848.512	744.848.512	0
121	11001	Retribucions bàsiques	31.300.000	0	31.300.000	0	31.300.000	31.300.000	0
121	11002	Altres remuneracions	5.600.000	1.300.000	6.900.000	831.810	6.068.190	6.068.190	0
	110	Personal eventual	36.900.000	1.300.000	38.200.000	831.810	37.368.190	37.368.190	0
121	12001	Retribucions bàsiques	440.700.000	0	440.700.000	7.667.614	433.032.386	433.032.386	0
121	11002	Retribucions complementàries	99.700.000	4.000.000	103.700.000	13.214.358	90.485.642	90.485.642	0
	12	Personal funcionari	540.400.000	4.000.000	544.400.000	20.881.972	523.518.028	523.518.028	0
121	13101	Retribucions bàsiques	9.000.000	16.000.000	25.000.000	497.677	24.502.323	24.502.323	0
121	13102	Retribucions complementàries	3.000.000	3.100.000	6.100.000	229.317	5.870.683	5.870.683	0
	13	Personal laboral	12.000.000	19.100.000	31.100.000	726.994	30.373.006	30.373.006	0
121	15001	Productivitat	11.700.000	0	11.700.000	542.557	11.157.443	11.147.065	10.378
121	15101	Gratificacions serveis extraord.	7.500.000	0	7.500.000	0	7.500.000	7.500.000	0
	15	Incentius al rendiment i activ.extr.	19.200.000	0	19.200.000	542.557	18.657.443	18.647.065	10.378
121	16001	Seguretat Social personal	114.200.000	4.600.000	118.800.000	3.329.641	115.470.359	115.262.405	207.954
121	16002	MUFACE	2.000.000	0	2.000.000	434.352	1.565.648	1.131.212	434.436
121	16004	Altres règims de previsió social	3.100.000	0	3.100.000	1.467.301	1.632.699	1.503.393	129.306
121	16005	Quotes seguretat social diputats	134.700.000	0	134.700.000	5.898.567	128.801.433	117.946.128	10.855.305
121	16006	Classes passives diputats	3.500.000	200.000	3.700.000	124.264	3.575.736	2.583.540	992.196
121	16007	Assegurances personal i diputats	30.500.000	0	30.500.000	516.546	29.983.454	29.960.932	22.522
121	16008	Seguretat social exdiputats	100.000	0	100.000	100.000	0	0	0
121	16102	Prest compl.cessament i jubilació diputats	1.000.000	0	1.000.000	1.000.000	0	0	0
121	16103	Prestació protecció maternitat personal	3.000.000	2.000.000	5.000.000	0	5.000.000	5.000.000	0
121	16104	Subsidis jubilació funcionaris	3.000.000	0	3.000.000	2.168.550	831.450	831.450	0
122	16105	Pla de pensions funcionaris	7.000.000	3.000.000	10.000.000	0	10.000.000	10.000.000	0
	16	Assegurances i prestacions socials	302.100.000	9.800.000	311.900.000	15.039.221	296.860.779	284.219.060	12.641.719
TOTAL CAPÍTOL I			1.690.600.000	11.423.034	1.702.023.034	50.397.076	1.651.625.958	1.638.973.861	12.652.097
Total en Euros			10.160.711	68.654	10.229.364	302.893	9.926.472	9.850.431	76.041

8036

			Crèdit inicial	Modificació	Crèdit definitiu	Romanents	Obligacions	Pagaments	Pendent pagament
CAPÍTOL II									
121	20001	Lloguer béns mobles	2.000.000	1.900.000	3.900.000	104.254	3.795.746	3.795.746	0
121	20002	Lloguer fotocopiadores	12.000.000	0	12.000.000	5.125.262	6.874.738	5.376.602	1.498.136
122	20003	Lloguer equipament informàtic	23.000.000	-8.200.000	14.800.000	551.038	14.248.962	12.665.744	1.583.218
121	20101	Lloguer béns immobles	3.600.000	0	3.600.000	923.770	2.676.230	2.676.230	0
122	20901	Canon: bar-restaurant	7.300.000	0	7.300.000	248.670	7.051.330	6.416.663	634.667
20		Lloguers	47.900.000	-6.300.000	41.600.000	6.952.994	34.647.006	30.930.985	3.716.021
121	21001	Manteniment immobilitzat material	18.000.000	20.000.000	38.000.000	452.410	37.547.590	27.434.924	10.112.666
121	21002	Manteniment sistema informàtic	13.800.000	500.000	14.300.000	1.223.000	13.077.000	9.594.853	3.482.147
121	21003	Conservació aire condicionat	4.800.000	0	4.800.000	1.346.842	3.453.158	3.453.158	0
121	21004	Conservació parc mòbil	2.600.000	0	2.600.000	21.504	2.578.496	2.192.705	385.791
121	21005	Conservació sist.alimentac.elèctrica	1.300.000	0	1.300.000	244.877	1.055.123	1.055.123	0
121	21006	Conservació centraleta electrònica	1.700.000	0	1.700.000	9.419	1.690.581	1.690.581	0
121	21007	Conservació altra maquinària i equip	15.000.000	0	15.000.000	10.792.064	4.207.936	3.840.125	367.811
122	21010	Conservació sistemes de seguretat	2.900.000	0	2.900.000	898.370	2.001.630	2.001.630	0
123	21011	Cons sistema electrònic de votació	1.800.000	0	1.800.000	1.098.026	701.974	617.990	83.984
21		Conservació i reparació	61.900.000	20.500.000	82.400.000	16.086.512	66.313.488	51.881.089	14.432.399
121	22001	Material ordinari no inventariable	18.000.000	0	18.000.000	5.699.316	12.300.684	10.893.859	1.406.825
121	22002	Prensa, revistes, llibres i altres publ.	21.000.000	-1.500.000	19.500.000	1.649.011	17.850.989	17.385.447	465.542
121	22003	Material informàtic no inventariable	4.000.000	0	4.000.000	480.735	3.519.265	3.408.974	110.291
121	22101	Electricitat	24.500.000	0	24.500.000	3.413.760	21.086.240	14.806.089	6.280.151
121	22102	Aigua	3.000.000	0	3.000.000	1.020.524	1.979.476	1.338.394	641.082
121	22105	Carburants	3.000.000	0	3.000.000	1.018.943	1.981.057	1.829.559	151.498
121	22106	Vestuari	3.800.000	0	3.800.000	324.704	3.475.296	3.187.460	287.836
121	22109	Altres subministraments	4.500.000	0	4.500.000	1.074.340	3.425.660	2.222.968	1.202.692
121	22110	Enregistrament i so	1.500.000	0	1.500.000	770.010	729.990	627.794	102.196
121	22201	Telefòniques	35.000.000	0	35.000.000	4.847.604	30.152.396	13.992.494	16.159.902
121	22202	Postals	4.000.000	0	4.000.000	979.890	3.020.110	3.005.650	14.460
121	22206	Altres	1.500.000	1.100.000	2.600.000	177.226	2.422.774	2.296.088	126.686
121	22301	Transports	4.000.000	0	4.000.000	2.978.750	1.021.250	990.100	31.150
121	22402	Primes assegurances parc mòbil	2.200.000	0	2.200.000	0	2.200.000	1.191.404	1.008.596
121	22403	Primes assegurances edifici, mobili.	4.000.000	0	4.000.000	0	4.000.000	3.381.751	618.249
121	22501	Tributs	300.000	0	300.000	130.056	169.944	169.944	0
121	22602	Atenc. protocolàries i representatives	18.000.000	0	18.000.000	4.157.478	13.842.522	13.062.621	779.901
121	22606	Hospital Clínic	1.400.000	0	1.400.000	229.260	1.170.740	878.055	292.685
121	22607	Formació i promoció	9.800.000	0	9.800.000	197.765	9.602.235	7.675.509	1.926.726
121	22608	Altres despeses diverses	10.000.000	0	10.000.000	8.384.911	1.615.089	1.515.561	99.528
121	22620	Indemnització Llei 2/1995	0	3.000.000	3.000.000	0	3.000.000	0	3.000.000
121	22655	Conveni amb CIGSA	70.000.000	-3.950.000	66.050.000	2.102.180	63.947.820	47.938.013	16.009.807
121	22701	Neteja i sanejament	48.700.000	0	48.700.000	656.851	48.043.149	47.989.029	54.120
121	22707	Estudis i treballs tècnics	3.000.000	4.000.000	7.000.000	1.824.020	5.175.980	4.844.980	331.000
121	22708	Prestació altres serveis informàtics	3.000.000	0	3.000.000	1.646.233	1.353.767	1.129.889	223.878
121	22709	Serveis agències de notícies	3.700.000	350.000	4.050.000	14.090	4.035.910	3.699.584	336.326
121	22719	Publicacions obligatòries	42.000.000	3.000.000	45.000.000	2.838.630	42.161.370	37.805.041	4.356.329
121	22720	Publicacions voluntàries	9.000.000	4.800.000	13.800.000	3.422.062	10.377.938	10.288.113	89.825
22		Material, subministraments i altres	352.900.000	10.800.000	363.700.000	50.038.349	313.661.651	257.554.370	56.107.281
121	23001	Dietes, locomoció i trasllats	18.000.000	10.000.000	28.000.000	984.941	27.015.059	23.143.048	3.872.011
121	23002	Conveni amb RENFE	1.500.000	0	1.500.000	279.225	1.220.775	804.380	416.395
121	23101	Altres indemnitzacions	500.000	1.350.000	1.850.000	114.592	1.735.408	1.735.408	0
121	23102	Indemnització als diputats	340.000.000	-78.700.000	261.300.000	776.626	260.523.374	260.523.374	0
122	23102	Indemnització als diputats	0	74.803.005	74.803.005	0	74.803.005	74.803.005	0
121	23201	Ajuts penjador	9.100.000	8.800.000	17.900.000	1.615.100	16.284.900	12.568.600	3.716.300
121	23301	Fons d'acció social	1.750.000	0	1.750.000	0	1.750.000	0	1.750.000
121	23302	Ajut formació fills funcionaris	5.000.000	250.000	5.250.000	0	5.250.000	5.247.566	2.434
23		Indemnitzacions per raó del servei	375.850.000	16.503.005	392.353.005	3.770.484	388.582.521	378.825.381	9.757.140
TOTAL CAPÍTOL II			838.550.000	41.503.005	880.053.005	76.848.339	803.204.666	719.191.825	84.012.841
Total en Euros			5.039.787	249.438	5.289.225	461.868	4.827.357	4.322.430	504.927
CAPÍTOL IV									
121	48101	Assignacions grups parlamentaris	710.100.000	70.000.000	780.100.000	465.444	779.634.556	744.634.556	35.000.000
122	48101	Assignacions grups parlamentaris	0	23.480	23.480	0	23.480	23.480	0
48		A famílies i institucions sense fi lucre	710.100.000	70.023.480	780.123.480	465.444	779.658.036	744.658.036	35.000.000
TOTAL CAPÍTOL IV			710.100.000	70.023.480	780.123.480	465.444	779.658.036	744.658.036	35.000.000
Total en Euros			4.267.787	420.850	4.688.637	2.797	4.685.839	4.475.485	210.354
CAPÍTOL VI									
121	61101	Obres de condicionament de l'edifici	106.000.000	0	106.000.000	70.706.343	35.293.657	5.160.163	30.133.494
122	61101	Obres de condicionament de l'edifici	0	153.713.066	153.713.066	0	153.713.066	11.464.647	142.248.419
61		Inversions en edificis i altres constr.	106.000.000	153.713.066	259.713.066	70.706.343	189.006.723	16.624.810	172.381.913
121	62101	Programa microfilmació d'arxius	1.000.000	0	1.000.000	545.291	454.709	295.616	159.093
121	62201	Sistema de seguretat	300.000	0	300.000	5.155	294.845	0	294.845
122	62201	Sistema de seguretat	0	10.000.000	10.000.000	0	10.000.000	9.308.845	691.155
121	62301	Altra maquinària	7.900.000	3.200.000	11.100.000	474.363	10.625.637	6.125.295	4.500.342
62		Inversions en maquinària, instal.lació	9.200.000	13.200.000	22.400.000	1.024.809	21.375.191	15.729.756	5.645.435
121	63101	Adquisició vehicle	5.200.000	600.000	5.800.000	691.781	5.108.219	5.108.219	0
63		Inversions funcionament serveis	5.200.000	600.000	5.800.000	691.781	5.108.219	5.108.219	0
121	64101	Adquisició de mobiliari	15.500.000	16.400.000	31.900.000	22.418.462	9.481.538	3.771.742	5.709.796
64		Inversions en mobiliari i estris	15.500.000	16.400.000	31.900.000	22.418.462	9.481.538	3.771.742	5.709.796

Punt 1

PLE DEL PARLAMENT

SESSIÓ NÚM. 77, 78 i 79.1

			Crèdit inicial	Modificació	Crèdit definitiu	Romanents	Obligacions	Pagaments	Pendent pagament
121	65101	Pla informàtic	15.000.000	11.750.000	26.750.000	20.110.405	6.639.595	1.334.024	5.305.571
122	65101	Pla informàtic	0	42.500.000	42.500.000	0	42.500.000	11.582.028	30.917.972
	65	Inversions en equip de procés dades	15.000.000	54.250.000	69.250.000	20.110.405	49.139.595	12.916.052	36.223.543
121	67101	Adquisició de llibres	5.500.000	1.500.000	7.000.000	301.590	6.698.410	5.434.977	1.263.433
	67		5.500.000	1.500.000	7.000.000	301.590	6.698.410	5.434.977	1.263.433
TOTAL CAPÍTOL VI			156.400.000	239.663.066	396.063.066	115.253.390	280.809.676	59.585.556	221.224.120
Total en Euros			939.983	1.440.404	2.380.387	692.687	1.687.700	358.116	1.329.584
CAPÍTOL VIII									
121	83101	Bestretes	2.000.000	0	2.000.000	0	2.000.000	2.000.000	0
	83	Bestretes	2.000.000	0	2.000.000	0	2.000.000	2.000.000	0
TOTAL CAPÍTOL VIII			2.000.000	0	2.000.000	0	2.000.000	2.000.000	0
Total en Euros			12.020	0	12.020	0	12.020	12.020	0
TOTAL PRESSUPOST			3.397.650.000	362.612.585	3.760.262.585	242.964.249	3.517.298.336	3.164.409.278	352.889.058
Total en Euros			20.420.288	2.179.346	22.599.633	1.460.245	21.139.389	19.018.483	2.120.906

01.02. SÍNDIC DE GREUGES

			Crèdit inicial	Modificació	Crèdit disponible	Saldo disponible	Obligacions	Pagaments efectius	Pendent pagament
CAPÍTOL I									
121	10001	Retribucions bàsiques	15.923.000	250.000	16.173.000	51.832	16.121.168	16.121.168	0
121	10002	Retribucions complementàries	21.737.000	0	21.737.000	1.208	21.735.792	21.735.792	0
	10	Alts càrrecs	37.660.000	250.000	37.910.000	53.040	37.856.960	37.856.960	0
121	11001	Retribucions bàsiques	119.777.000	-23.060.000	96.717.000	9.107.229	87.609.771	87.609.771	0
122	11001	Retribucions bàsiques	0	23.103.831	23.103.831	0	23.103.831	23.103.831	0
121	11002	Altres remuneracions	19.480.000	0	19.480.000	2.065.088	17.414.912	17.414.912	0
	11	Personal eventual	139.257.000	43.831	139.300.831	11.172.317	128.128.514	128.128.514	0
121	15001	Productivitat	2.645.000	0	2.645.000	157.683	2.487.317	2.487.317	0
121	15101	Gratificacions serveis extraordinaris	2.850.000	500.000	3.350.000	936.197	2.413.803	2.413.803	0
	15	Incentius al rendiment i actv.extraord.	5.495.000	500.000	5.995.000	1.093.880	4.901.120	4.901.120	0
121	16001	Seguretat Social	36.690.000	0	36.690.000	4.246.672	32.443.328	32.339.351	103.977
121	16004	Altres règims de previsió social	300.000	0	300.000	96.392	203.608	203.608	0
121	16007	Assegurances de personal	1.000.000	0	1.000.000		1.000.000	103.018	896.982
	16	Assegurances i prestacions socials	37.990.000	0	37.990.000	4.343.064	33.646.936	32.645.977	1.000.959
CAPÍTOL I			220.402.000	793.831	221.195.831	16.662.301	204.533.530	203.532.571	1.000.959
CAPÍTOL I EN EUROS			1.324.643	4.771	1.329.414	100.142	1.229.271	1.223.255	6.016
CAPÍTOL II									
121	20001	Lloguer béns mobles	900.000	1.000.000	1.900.000	720.837	1.179.163	983.802	195.361
121	20101	Lloguer béns immobles	5.700.000	1.950.000	7.650.000	1.090.402	6.559.598	6.559.598	0
	20	Lloguers	6.600.000	2.950.000	9.550.000	1.811.239	7.738.761	7.543.400	195.361
121	21001	Manteniment immobilitzat material	6.610.000	0	6.610.000	3.991.593	2.618.407	1.909.141	709.266
	21	Conservació i reparació	6.610.000	0	6.610.000	3.991.593	2.618.407	1.909.141	709.266
121	22001	Material ordinari no inventariable	1.700.000	550.000	2.250.000	87.245	2.162.755	1.780.859	381.896
121	22002	Prensa, revistes, llibres i altes publ.	1.070.000	150.000	1.220.000	91.487	1.128.513	957.575	170.938
121	22003	Material informàtic no inventariable	300.000	200.000	500.000	204.873	295.127	295.127	0
121	22101	Electricitat	3.160.000	0	3.160.000	531.823	2.628.177	2.434.536	193.641
121	22102	Aigua	300.000	0	300.000	33.518	266.482	205.306	61.176
121	22105	Carburants	295.000	200.000	495.000	195.000	300.000	300.000	0

8038

			Crèdit inicial	Modificació	Crèdit definitiu	Romanents	Obligacions	Pagaments	Pendent pagament
121	22106	Vestuari	190.000	200.000	390.000	282.635	107.365	107.365	0
121	22109	Altres subministraments	210.000	0	210.000	37.768	172.232	152.466	19.766
121	22201	Telefòniques	2.235.000	0	2.235.000	117.560	2.117.440	1.680.521	436.919
121	22202	Postals	1.000.000	1.000.000	2.000.000	732.130	1.267.870	1.169.806	98.064
121	22401	Primes d'assegurances	440.000	60.000	500.000	5.107	494.893	494.893	0
121	22501	Tributs	347.000	0	347.000	103.652	243.348	243.348	0
121	22602	Atencions protocolàries i representat.	770.000	500.000	1.270.000	151.123	1.118.877	747.367	371.510
122	22602	Atencions protocolàries i representat.	0	1.000.000	1.000.000	0	1.000.000	1.000.000	0
121	22603	Publicitat i propaganda	550.000	2.500.000	3.050.000	154.792	2.895.208	394.712	2.500.496
121	22605	Reunions i conferències	800.000	0	800.000	74.258	725.742	620.681	105.061
121	22607	Formació i promoció	600.000	800.000	1.400.000	261.740	1.138.260	993.260	145.000
121	22608	Altres despeses diverses	540.000	0	540.000	194.519	345.481	345.481	0
121	22609	Publicacions	3.000.000	2.000.000	5.000.000	696.158	4.303.842	3.165.324	1.138.518
121	22701	Neteja i sanejament	7.575.000	0	7.575.000	218.340	7.356.660	6.130.550	1.226.110
121	22707	Estudis i treballs tècnics	7.260.000	1.800.000	9.060.000	1.166.212	7.893.788	6.739.609	1.154.179
122	22707	Estudis i treballs tècnics	0	8.240.198	8.240.198	0	8.240.198	5.884.808	2.355.390
22		Material, subministraments i altres	32.342.000	19.200.198	51.542.198	5.339.940	46.202.258	35.843.594	10.358.664
121	23001	Dietes, locomoció i trasllats	1.200.000	3.800.000	5.000.000	161.199	4.838.801	4.174.433	664.368
122	23101	Altres indemnitzacions	1.000	600.000	601.000	50.919	550.081	550.081	0
121	23301	Fons d'acció social	440.000	0	440.000	383	439.617	0	439.617
122	23301	Fons d'acció social	0	11.403	11.403	0	11.403	0	11.403
121	23302	Ajut formació fills funcionaris	860.000	0	860.000	24	859.976	859.976	0
122	23302	Ajut formació fills funcionaris	0	46.053	46.053	0	46.053	46.053	0
23		Indemnitzacions per raó del servei	2.501.000	4.457.456	6.958.456	212.525	6.745.931	5.630.543	1.115.388
TOTAL CAPÍTOL II			48.053.000	26.607.654	74.660.654	11.355.297	63.305.357	50.926.678	12.378.679
TOTAL CAPÍTOL II EN EUROS			288.804	159.915	448.720	68.247	380.473	306.075	74.397
CAPÍTOL VI									
121	61101	Obres condicionament edifici	1.100.000	4.000.000	5.100.000	5.069.144	30.856	30.856	0
122	61101	Obres condicionament edifici	0	2.725.368	2.725.368	2.725.368	0	0	0
61		Inversions en edificis i altres const.	1.100.000	6.725.368	7.825.368	7.794.512	30.856	30.856	0
121	62301	Altra maquinària	300.000	0	300.000	264.852	35.148	35.148	0
62		Inversions en maquinària, instal·lacions	300.000	0	300.000	264.852	35.148	35.148	0
121	64101	Mobiliari	559.000	1.000.000	1.559.000	1.557.690	1.310	1.310	0
122	64101	Mobiliari	0	2.725.368	2.725.368	0	2.725.368	1.402.226	1.323.142
64		Inversions en mobiliari i estris	559.000	3.725.368	4.284.368	1.557.690	2.726.678	1.403.536	1.323.142
121	65101	Equip informàtic	3.000.000	0	3.000.000	1.023.766	1.976.234	1.304.826	671.408
65		Inversions en equip de procés dades	3.000.000	0	3.000.000	1.023.766	1.976.234	1.304.826	671.408
121	67101	Llibres	500.000	0	500.000	2.730	497.270	497.270	0
		Inversions en immobilitzat material	500.000	0	500.000	2.730	497.270	497.270	0
TOTAL CAPÍTOL VI			5.459.000	10.450.736	15.909.736	10.643.550	5.266.186	3.271.636	1.994.550
TOTAL CAPÍTOL VI EN EUROS			32.809	62.810	95.619	63.969	31.650	19.663	11.987
CAPÍTOL VIII									
121	83101	Bestretes	500.000	0	500.000	0	500.000	500.000	0
122	83101	Bestretes	0	750.000	750.000	0	750.000	750.000	0
83		Concessió préstes i bestretes	500.000	0	500.000	0	500.000	500.000	0
TOTAL CAPÍTOL VIII			500.000	750.000	1.250.000	0	1.250.000	1.250.000	0
TOTAL CAPÍTOL VIII EN EUROS			3.005	4.508	7.513	0	7.513	7.513	0
TOTAL PRESSUPOST			274.414.000	38.602.221	313.016.221	38.661.148	274.355.073	258.980.885	15.374.188
TOTAL PRESSUPOST EN EUROS			1.649.261	232.004	1.881.265	232.358	1.648.907	1.556.506	92.401

LIQUIDACIÓ DELS CRÈDITS PENDENTS DE L'EXERCICI DE 1997

01.01. PARLAMENT DE CATALUNYA

Capítol	Pendent 31/12/97	Pagaments efectius	Proposta d'anul·lació
Capítol I	28.941.339	25.014.646	3.926.693
Capítol II	69.133.912	62.755.293	6.378.619
Capítol IV	1.929.833	1.929.833	0
Capítol VI	42.987.895	26.349.980	16.637.915
Capítol VIII	750.000	750.000	0
Total	143.742.979	116.799.752	26.943.227
Total en euros	863.913	701.981	161.932

01.02. SÍNDIC DE GREUGES

Capítol	Pendent 31/12/97	Pagaments efectius	Proposta d'anul·lació
Capítol I	1.104.715	1.104.715	0
Capítol II	6.242.206	6.242.206	0
Capítol IV	428.597	425.482	3.115
Capítol VI	1.534.179	1.534.179	0
TOTALS	9.309.697	9.306.582	3.115
TOTALS EN EUROS	55.952	55.934	19

La sessió s'aixeca a les deu del matí i nou minuts.

8040

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 78

La sessió s'obre a les deu del matí i deu minuts. Pre-sideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i pel lletrat Sr. Santaló i Burrull.

Al banc del Govern seuen els consellers de Governació, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca i de Treball, la consellera de Justícia i els consellers de Benestar Social i de Medi Ambient.

ORDRE DEL DIA

Punt únic: Informe del Síndic de Greuges al Parlament de Catalunya corresponent a l'any 1998. Tram. 360-00004/05. Síndic de Greuges. Presentació de l'Informe. (Informe: BOPC, 380, 31117).

El president

Comença la sessió.

Informe del Síndic de Greuges al Parlament de Catalunya corresponent a l'any 1998

L'únic punt de l'ordre del dia d'aquesta sessió és: presentació de l'Informe del Síndic de Greuges al Parlament de Catalunya corresponent a l'any 1998. D'acord amb l'article 144 del Reglament, es comença amb la presentació de l'Informe per part de l'excel·lentíssim senyor Anton Cañellas, síndic de Greuges. Té la paraula l'excel·lentíssim senyor Anton Cañellas, síndic de Greuges.

El síndic de Greuges (Sr. Anton Cañellas i Balcells)

Molt honorable senyor president, il·lustres senyors membres de la Mesa, il·lustres senyores diputades, il·lustres senyors diputats, la darrera setmana vaig comparèixer, dimecres i dijous, davant la Comissió parlamentària del Síndic de Greuges per tal de presentar l'Informe anual de 1998. Com els dos anys anteriors, la sessió es va desenvolupar en dues reunions. La novetat fou que, en mèrit de l'autorització que va donar la Mesa d'aquest Parlament, en la primera reunió, després de la meua presentació inicial, van intervenir els grups parlamentaris, tot formulant preguntes i demanant aclariments, i la sessió es va suspendre fins a l'endemà, en què vaig tractar de contestar aquestes preguntes.

Personalment, faig una valoració ben positiva del canvi en el desenvolupament de la sessió: penso que va permetre una major sistemàtica en la seva resposta a les demandes formulades pels grups parlamentaris, demandes en un nombre proper a la cinquantena, que, junt amb les repreguntes que es van formular durant la segona reunió, van fer possible un major diàleg entre Comissió i Síndic.

Des del 1996, tant en l'Informe com en la seva presentació oral davant la Comissió i el plenari, començo recordant que els nostres objectius institucionals preferents són: intentar donar la resposta més àgil i eficaç possible a les demandes que ens formulen els ciutadans; fer-nos més presents en la nostra societat, i desenvolupar una tasca de prevenció, és a dir, evitar les causes que generen les queixes concretes.

Tot referint-me primer al darrer d'aquests objectius —la tasca preventiva—, ja els he dit altres anys que, en bona part, depèn de la utilitat que l'Informe tingui per a l'exercici de la seva funció parlamentària, la tasca d'impuls i de control de l'acció de govern i de l'exercici de la potestat legislativa. Això és el que justifica que destinem una part important dels recursos que tenim confiats a l'elaboració de l'Informe anual.

L'Informe manté una estructura bastant consolidada des de fa anys. Les variacions han estat de contingut, de detall, però no d'estructura. Tot prenent nota de la petició que algun grup parlamentari ha formulat, intentarem potenciar l'horitzontalitat de l'Informe per tal de facilitar la localització d'aquells aspectes que tenen relació amb diversos àmbits. Tot seguit, em permeto recordar-los algunes dades estadístiques de la nostra activitat el 1998.

El nombre d'expedients iniciats l'any 1998 ha estat de 3.921. Això representa un increment de poc menys del 2% amb relació a l'any 1997. Aquest increment es reparteix de forma desigual: disminueixen les queixes rebudes per escrit, augmenten les orientacions o gestions immediates en el Servei d'Informació al Ciutadà i augmenten, també, les actuacions d'ofici.

Les actuacions fetes a iniciativa de la institució, actuacions per pròpia iniciativa o d'ofici, han estat, aquest any, 59. Com sempre, les hem dedicat, preferentment, als àmbits on hi ha persones més vulnerables davant el possible greuge als seus drets. Com observaran, hi ha hagut una especial dedicació a l'àmbit dels infants i de l'ensenyament no universitari, tan lligat amb els nens i les nenes. Els assumptes en tràmit el 31 de desembre han disminuït lleugerament amb relació a la mateixa data de l'any anterior. Prosseguim, doncs, en l'intent d'augmentar l'agilitat en la resposta al ciutadà.

De tota manera, no és suficient una resposta ràpida o àgil. Cal que les administracions acceptin les nostres consideracions. Si no ho fessin mai, caldria plantejar-se el sentit de la mateixa existència de la institució o, si més no, de la gestió que se n'efectua.

El percentatge d'acceptació de les nostres consideracions se situava, el 31 de desembre, al 76%. El 20 d'abril d'enguany, quan ja quedaven pendents de resposta només 69 consideracions, el percentatge d'acceptació se situava al 79%. Aquest grau d'acceptació, proper al 80%, es reparteix de forma bastant similar en les diferents àrees de la nostra intervenció. No obstant això, alguns pocs apartats s'aparten clarament de la mitjana, de manera que el grau d'acceptació baixa de manera considerable. Entre aquests destaca el de la responsabilitat extracontractual de l'Administració, que afecta la totalitat de les administracions públiques. En general, però, podem dir que el grau d'acceptació és considerable.

En un intent de tenir més presència social, d'apropar-me més als ciutadans, vam començar, a finals de l'any 96, el trasllat del despatx del Síndic, per un dia, fora de

Barcelona. Aquests desplaçaments es van iniciar a Girona i van continuar durant l'any 97 per Lleida i Tarragona. Vull recordar l'impuls que, per fer-ho, vam rebre de la Comissió del Síndic i, molt en especial, de la il·lustre senyora Carme Vidal, aleshores presidenta de la Comissió.

Els desplaçaments amb aquest objecte han estat cinc durant l'any 1998: hem anat a les ciutats de Manresa, de Viella, Puigcerdà, Gadesa i Figueres. Durant el que va d'any 1999, m'he traslladat a Balaguer i a Falset. Intentaré, enguany, augmentar la freqüència d'aquests desplaçaments.

Senyores diputades, senyors diputats, hauran observat que ha estat considerable la nostra relació amb altres institucions de garantia de drets, amb altres institucions dels *ombudsmen*. Em complau dir que a Catalunya tenim relació amb els síndics de Greuges de les universitats i amb els síndics de Greuges locals –relació fluida i cada cop més sovintejada. Es tracta d'avançar en el camí de la complementarietat entre totes les institucions, amb vista a servir millor el ciutadà.

Les nostres relacions no es limiten, però, a Catalunya. Així, en el cercle internacional, col·laborem en el si dels instituts internacional i europeu dels *ombudsmen* i també en la Federació Iberoamericana.

En dues ocasions, aquest any, he demanat al molt honorable president del Parlament que, si li era possible, rebés una delegació de les institucions dels *ombudsmen* de Bòsnia-Hercegovina. Alhora que reitero l'agraïment al senyor president per les facilitats que va donar per aquells contactes, he volgut fer-ne memòria perquè es tracta d'un projecte en el qual tenim molt d'interès. Alguns de vostès en tenen ja un coneixement directe, arran de la visita que, el dia 20 d'abril, van efectuar en aquest Parlament els membres d'aquelles institucions que estaven participant en el segon seminari d'enguany. La delegació estava composta per tres membres d'origen serbi, un de croat i un de musulmà. Dijous comentava amb els membres de la Comissió del Síndic que aquestes activitats són una mena de la nostra aportació del 0,7%. Aquest conveni de col·laboració té una finalitat clara: la de contribuir, ni que sigui mínimament, a la democratització i defensa dels drets humans de Bòsnia-Hercegovina.

Abans em referia a les passes que fem per mirar d'augmentar la presència social de la institució. Doncs bé, entre aquestes actuacions, la publicació del resum de l'Informe n'és una que ja venim fent des de fa uns quants anys. El 1998, s'ha editat per tercer any consecutiu –aquest cop, amb relació a l'Informe de 1997. Enguany, el 1999, el farem arribar a les organitzacions socials que la tirada ens permeti, acompanyat d'un fulllet divulgatiu de la institució.

Una novetat del 1998 ha estat elaborar un vídeo divulgatiu de la institució –alguns de vostès ja el coneixen. En la mesura de les nostres possibilitats i de l'eventual èxit de les gestions que, a suggeriment de diversos grups parlamentaris, farem amb diferents administracions, intentarem que sigui una eina més en la tasca d'apropament de la institució a la ciutadania, molt principalment als nens i a les nenes en edat escolar.

Senyores diputades, senyors diputats, em resulta difícil fer-los un resum del contingut de l'Informe. Aquest és molt voluminós –ja ho saben. És per això que, des de fa uns anys, hem intentat que la presentació i els punts a destacar, que ocupen nou pàgines del *Butlletí del Parlament*, esdevinguessin aquesta aproximació ràpida al funcionament de les nostres administracions i al grau de respecte, per elles, dels drets dels ciutadans. Per tant, a hores d'ara, només donaré unes pinzellades sobre el contingut de l'Informe. El que diré no és el més important de l'Informe o el que a mi em sembla més important; senzillament, n'és una aproximació al conjunt, a la seva globalitat.

Alguna vegada he dit que l'Informe pretén ser una radiografia del funcionament de les administracions públiques del país. Una radiografia, en particular, d'allò que no funciona prou bé o d'allò que hauria de funcionar millor. No defugim, però, el comentari dels aspectes que, d'un any a l'altre, milloren, i el cert és que em complau poder-los assenyalar, també.

L'Informe s'estructura sobre tres eixos. Primer, un comentari des de la perspectiva del compliment de l'ordenament jurídic i de l'assoliment eficaç d'uns objectius per part de les administracions, considerant els mitjans que hi han esmerçat. Per tant, contemplem els paràmetres de legalitat, d'eficàcia i d'eficiència.

En segon terme, cerquem ocupar-nos especialment dels més febles, de les persones i dels grups més vulnerables. No ha d'estranyar que la sanitat, els serveis socials, la justícia rebin una atenció preferent del Síndic. Com que determinats departaments de les administracions també se n'ocupen especialment, és lògic que ens referim sovint a aquests departaments.

Finalment, posem l'accent en tot allò que contribueix a assolir la cohesió social o la dificulta. Això és fruit del convenciment que aquest valor, la cohesió social, és un dels valors més preuats de tota societat.

En diverses ocasions, ens referim al possible exercici de la potestat legislativa per part d'aquest Parlament, així en els àmbits urbanístic i mediambiental.

Quant a l'urbanisme, comentem que el Decret legislatiu 1/1990 ha estat una eina útil durant aquests anys, però recordo que, en tant que es va elaborar just abans de la reforma de la Llei estatal de l'any 1990 –una llei que, després d'una important sentència del Tribunal Constitucional, es va reformar l'any passat–, respon a un model superat de la realitat urbanística. És per això que, amb l'entrada en vigor de la nova Llei del sòl i l'adaptació que cal fer de la normativa vigent a Catalunya, advoquem per aprofitar l'oportunitat per actualitzar i regular els instituts urbanístics, com poden ser, a tall d'exemple, les entitats urbanístiques de conservació.

En l'apartat de medi ambient, sostenim que ens hauríem de dotar d'una norma amb rang de llei que reguli, de manera específica i substantiva, la contaminació acústica, salvaguardi el principi de legalitat i tipicitat previst a l'article 25 de la Constitució i que pugui ser desenvolupada pels municipis a partir de les ordenances municipals.

8042

Alguns diputats assenyalaven a la Comissió que no és suficient tenir ordenances, sinó que el complicat és fer-les complir. Això és molt cert. Però en l'Informe raonem que, a alguns aspectes que han de ser tractats per aquestes ordenances –així, la previsió d'infraccions i sancions–, els manca una prèvia i suficient cobertura legal.

El comentari sobre diversos procediments, com ara el sancionador, ens va moure a insistir en la necessitat d'aconseguir-ne una tramitació acurada, amb especial atenció a les notificacions i a limitar la notificació edictal en els casos estrictament previstos per les lleis. No es tracta de complir el procediment per complir-lo, sinó per tal que l'actuació administrativa sigui eficaç. En aquest sentit, ens referim particularment a l'àmbit de la seguretat vial.

En l'àmbit tributari, hem constatat un any més la necessitat d'una adequada coordinació entre les diferents administracions que intervenen en el procediment de gestió, recaptació i inspecció, sobretot tenint en compte que cada cop més es tendeix a establir convenis de col·laboració o de delegació tributària.

Jo no em pronunciaré sobre si és millor traspassar a la Generalitat l'Agència estatal Tributària o fer-la participar en els seus òrgans, però penso que la mateixa dinàmica dels esdeveniments obliga a augmentar la coordinació entre les administracions. Ens trobem que diferents instàncies territorials tenen competència normativa i de gestió sobre els mateixos tributs o tributs relacionats. Això exigeix trobar fórmules de participació en la presa de decisions que afecten totes les administracions implicades. També cal potenciar mecanismes ràpids i segurs de trasllat d'informació entre les diverses administracions.

En el capítol de sanitat, recordem un fet que és prou conegut per tots vostès, és a dir, l'existència de llistes d'espera considerables per a intervencions quirúrgiques de determinades malalties que afecten molt especialment la gent d'edat avançada.

Reconeixem també en l'Informe que hi ha explicacions raonables que justifiquen aquestes demores; bàsicament, el fet que, amb uns recursos limitats per definició, la prestació universal d'un servei, d'acord amb el principi d'igualtat, comporta llistes d'espera. Però, reconegut això, no podem negligir que el dret del malalt –de determinats malalts– a ser atès amb agilitat no és tan efectiu com caldria.

Sabem que pot ajudar a disminuir el problema de les llistes d'espera la integració dels sistemes d'informació de demanda de serveis i desenvolupar, com hem assenyalat en altres informes, alternatives més eficients a l'hospitalització. Totes dues línies de treball se segueixen pel Servei Català de la Salut; periòdicament, caldrà verificar la seva efectivitat. Això és responsabilitat del Govern, en primera instància, i de vostès, senyores diputades i senyors diputats, en segona. Les dades que recollim pretenen ser una col·laboració a la seva tasca en aquest aspecte.

Si insistim en aquesta qüestió de les llistes d'espera és perquè al darrere dels recursos disponibles hi ha una

prèvia assignació d'aquests recursos, una fixació de prioritats, i en això és aquest Parlament el que té molt a dir. Per tant, nosaltres, com a comissionats seus, hem de fer constar les necessitats que detectem.

En els àmbits de pensions, de treball, de serveis socials, que, juntament amb sanitat i ensenyament, apleguen l'anomenada «despesa social», els recursos tornen a ser protagonistes. La referència a unes pensions mínimes de jubilació i de viudtat que s'atansin al valor del salari mínim interprofessional es fa amb plena consciència d'aquesta circumstància. El fet que els serveis socials hagin detectat persones que són pensionistes i viuen en pobresa és la prova de la insuficiència, encara, de la quantia de les pensions.

Pel que fa a persones amb discapacitats, constatem que, malgrat els mandats constitucionals dels poders públics de dur a terme una política d'integració dels discapacitats, segueix incomplint-se la Llei d'integració social del minusvàlid en l'àmbit de l'ocupació.

El Pla de mesures urgents per a la promoció de l'ocupació de les persones amb discapacitat, aprovat pel Consell de Ministres d'octubre de 1997, preveu que les empreses poden quedar exemptes de la reserva d'un percentatge de la plantilla, sempre que s'acullin a mesures alternatives, les quals han de desplegar els òrgans competents de l'Administració. Cal esperar, doncs, que les administracions arbitrin aquests mecanismes de substitució i compensació que actuïn com a eina d'integració.

Aquest cas que els he exposat de la integració laboral dels discapacitats planteja els límits de la legislació a l'hora de transformar la realitat. Se'ns podria dir que han passat gaire bé dinou anys de la Lismi i que encara no s'ha aplicat plenament. En conseqüència, l'argumentació podria continuar dient que no cal aprovar lleis de protecció, perquè després tampoc es compleixen del tot.

Aquest argument porta implícita la resposta: precisament perquè un parlament va legislar d'una forma determinada, avui podem reclamar-ne el compliment. La mateixa mancança del compliment d'una llei és la millor propaganda del sentit i de la justificació d'una cambra legislativa. És per això que en l'Informe de 1998 ens remetem al que ja vam dir el 1996 i el 1997 en relació amb la necessària configuració del dret als serveis socials com a dret subjectiu, amb l'abast que aquest Parlament consideri que ha de tenir.

És per això que insistim en la necessitat que es defineixin i reconeguin les empreses d'inserció, com també la relació laboral especial que ha d'unir els treballadors amb aquestes. Aquesta delimitació pertoca al Parlament estatal, però no per això és menys necessària.

En l'àmbit dels serveis socials, ens hem referit a l'atenció a la gent gran, l'any internacional de la qual han declarat les Nacions Unides per a enguany. Aquesta circumstància hauria de ser un estímul per tal d'incrementar les accions per millorar el seu benestar.

L'Informe també aborda especialment la necessitat de potenciar l'atenció domiciliària. Fem alguns comentaris al respecte, sense negar les solucions institucionals, ja

Punt 1

que hi ha necessitats en què cal una atenció personalitzada, sociosanitària, en institucions especialitzades.

Senyores diputades, senyors diputats, altrament, el 1998 ha estat el primer any natural sencer de l'actuació de l'adjunt per a la defensa dels drets de l'infant. Amb el seu treball hem reforçat l'atenció preferent que sempre ha mostrat la institució pels infants. En aquest àmbit, la situació dels que s'anomenen amb l'eufemisme «infants i adolescents magribins no acompanyats» és una actuació d'ofici encara en curs, però que volem també destacar, pel ressò que socialment ha produït.

Semblava que nosaltres no havíem de tenir infants del carrer. És un fet que, com lleialment reconeix l'acord interinstitucional que enumera els propòsits formulats per fer-hi front, posa a prova el nostre model d'atenció a la infància. La impressió és que no es tracta d'un problema passatger, sinó que anirà en augment, no sols al nostre país, sinó a tot Europa, i per al qual ens hem de preparar.

Amb posterioritat a la redacció de l'Informe, el Departament de Justícia ens va trametre el pla previst d'actuació, així com els acords interinstitucionals presos. Amb independència que encara els estem estudiant, podem avançar, però, que, a part de la bondat dels acords en si mateixos, és important que es portin a terme amb els recursos necessaris i amb la temporalitat que els nois i noies requereixin.

Considerem que els instruments més idonis per poder atendre aquests nois magribins no acompanyats han de ser el treball portat a terme per educadors de carrer. Aquest treball en medi obert hauria de possibilitar després la derivació a recursos específics diversificats.

Val a dir que en l'àmbit dels infants hem desenvolupat actuacions que no afecten només la infància amb risc social. Així, per exemple, hem preparat un treball, que es presentarà com a informe especial, sobre els parcs públics infantils. L'enfocament del treball és el de donar elements per a la planificació i control dels parcs infantils, més que no pas un inventari exhaustiu de l'estat dels parcs infantils a casa nostra.

Igualment, presentarem com a informe especial un de relatiu als centres d'acolliment per a infants i adolescents amb alt risc social o que han estat víctimes de maltractaments o abandonats. Aquests centres, que ja havíem visitat en anys anteriors, els hem tornat a visitar un cop més durant l'any 1998.

Entre les visites efectuades durant l'any que sí que són objecte de comentari detallat en l'Informe, es poden destacar les vuit escoles d'àmbit hospitalari, les quals valorem molt positivament, si bé fem algunes consideracions que pensem que poden ajudar a millorar el servei que presten.

Hauran trobat en l'Informe també una justificació sobre la necessitat d'una millor regulació dels estudis de tercer cicle universitari.

En l'apartat de normalització lingüística, en canvi, no es plantegen canvis normatius, sinó la necessitat que les administracions públiques respectin el dret d'opció lingüística que la legislació vigent reconeix als ciutadans.

En el capítol de justícia hauran observat la substancial coincidència de les nostres valoracions pel que fa a les causes de la demora endèmica de la prestació d'aquest servei públic amb les dels òrgans de govern de la magistratura i, en particular, amb les del president del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya.

Els serveis penitenciaris, un servei públic, sovint, ingrat de prestar, és objecte de valoració, un any més, arran de les queixes i de les actuacions d'ofici que hem desenvolupat. Pel que fa als millors actius del que podem anomenar «sistema penitenciari català», la sanitat i el tractament, així com els seus dèficits, diverses qüestions infraestructurals i la consolidació d'una suficient ocupació en el treball penitenciari, em remeto al que tenen escrit en l'Informe.

Senyores diputades, senyors diputats, observaran que no he parlat fins ara de la immigració. Com poden imaginar, no ha estat pas un oblit involuntari. Si en parlo gairebé en acabar aquesta presentació és per destacar la importància que vull donar a una crida que fem a la reflexió; reflexió en què han de participar els poders públics i la societat en el seu conjunt.

Alguna vegada se m'ha queixat algun ciutadà perquè diu que m'ocupo molt, massa, en la seva opinió, dels immigrants. Crec que una lectura atenta, però fins i tot superficial, de l'Informe permet sostenir que els ciutadans nacionals no són oblidats per part del Síndic de Greuges. Però, a més, a aquest interlocutor se li podria dir que, quan m'ocupo dels immigrants, ho faig dels nacionals i del conjunt de la societat alhora.

La immigració és un dels reptes importants que com a societat tenim plantejats. Per què? Doncs, perquè ens fa evidents diferències racials, culturals i religioses que ens obliguen a recuperar valors com el de la tolerància davant de la diferència. Però no només per això, sinó que la immigració ens interroga sobre altres qüestions essencials. Així, ens interpella sobre els límits admissibles de la desigualtat de drets entre les persones que conviuen en un espai polític. Com deia davant de la Comissió parlamentària la setmana passada, en la nostra opinió, sense una substancial equiparació de drets entre nacionals i estrangers, no hi ha integració social possible. És per això que en l'Informe fem una crida a reflexionar amb coratge sobre com aconseguir aquesta equiparació en un món en canvi.

L'Informe conclou amb un tema més lleuger, menys transcendent, centrat en les motos aquàtiques i en la necessitat de garantir la seguretat dels qui les utilitzen i dels qui concorren amb ells en l'ús d'un espai públic com és la costa. No repetiré ara el seguit de recomanacions que sobre normativa o organització administrativa hem fet, perquè ja les tenen en l'Informe, però sí que voldria dir-los que aquesta activitat, a la qual ens hem aproximat amb l'intent de millorar la seguretat en les nostres platges, és un exemple dels canvis accelerats que viu el nostre món; noves activitats a l'abast de la ciutadania, que representen oportunitats de realització personal, però que porten incorporada una certa dosi de risc.

Les administracions han d'estar molt atentes als canvis socials, per tal de no quedar fora de joc. La nostra tas-

8044

ca a l'oficina del Síndic de Greuges és, entre altres coses, coadjuvar, contribuir a subministrar informació a aquest Parlament, per tal que això no passi. Permetin-me, doncs, acabar la meua intervenció fent vots per tal que l'Informe que els he presentat sigui útil a aquest efecte.

Senyores diputades, senyors diputats, molt honorable senyor president, res més, i moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, excel·lentíssim senyor síndic de Greuges. A partir d'aquest moment iniciem la presa de posició dels representants dels grups. En primer lloc, pel Grup Mixt, té la paraula el diputat senyor Xavier Bosch, per un temps màxim de quinze minuts. *(Pausa.)*

El Sr. Bosch i Garcia

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, un any més, fem un ple en aquesta cambra per analitzar i valorar i comentar l'Informe que ens ha presentat el síndic de Greuges, el senyor Anton Cañellas, juntament amb els seus dos adjunts i tota la resta de l'equip que formen part de la institució.

Com cada any, aquest Informe recull les queixes rebudes per part dels ciutadans, a part de totes les actuacions d'ofici que ha fet el mateix Síndic. Cal dir que enguany el nombre de queixes, com ja acaba de dir l'honorable senyor Cañellas, s'ha mantingut bastant constant respecte a l'any anterior; però, en qualsevol cas, l'important és que s'ha mantingut i s'ha consolidat, doncs, una via d'accés dels ciutadans al Síndic de Greuges. Sobretot, però, també cal subratllar –i això m'interessa especialment– totes aquelles recomanacions que el síndic i el seu equip en el seu Informe fan a les administracions públiques. Cal dir també que és el primer informe que inclou el treball de tot un any sencer de l'adjunt al síndic per als drets dels infants, el senyor Jordi Cots. Per tant, és un informe important i ja significatiu de la tasca feta per aquest adjunt al síndic.

Cal dir que, a la vista de l'Informe, podem afirmar que el Síndic de Greuges és una institució que va consolidant el seu paper en la nostra societat, i es va veient la utilitat i la necessitat que al seu dia va motivar la seva creació.

Voldria començar comentant el tema de la divulgació de les activitats i de la possibilitat d'accés a la institució del Síndic de Greuges. El mateix Informe reflecteix l'esforç divulgatiu que enguany, és a dir, l'any passat, es va fer tant amb la presència del Síndic a diverses poblacions del país, l'edició de fulletons, i també, com a novetat de l'any passat, l'edició d'un vídeo, tot i que el mateix Síndic reconeixia que era una tirada massa curta per motius pressupostaris. Però bé, en qualsevol cas es veu, constatem la voluntat d'informar que té la institució del Síndic de Greuges a la societat respecte a les possibilitats que té d'accedir-hi.

Nosaltres des d'aquí pensem que cal potenciar aquest aspecte divulgatiu, per tal que tothom pugui conèixer les seves possibilitats d'accés a la institució. Cal potenciar la divulgació. Pensem que també cal que el mateix

Síndic potenciï la seva implantació territorial, ja sigui amb visites, com està fent fins ara, però també caldria estudiar alguna forma que es pogués crear una estructura estable descentralitzada.

Alhora, també pensem que caldria buscar la fórmula, tot respectant escrupolosament la independència institucional que té el Síndic de Greuges, que pogués col·laborar, ni que sigui com a correu o com a transmissor de queixes, amb altres tipus d'institucions, com podrien ser ajuntaments, o també, a l'hora de divulgar les seves activitats i les seves possibilitats, també sense afectar la independència, sobretot sense afectar la independència del Síndic de Greuges, amb altres institucions, com ja es va comentar el dia de la Comissió corresponent, que, per exemple, el Departament d'Ensenyament es podria encarregar de difondre el mateix vídeo divulgatiu entre els diferents centres escolars del país.

Crec que, de propostes, en podríem fer moltes; caldria estudiar-les, però, en qualsevol cas, penso que cal potenciar i fomentar el tema de la divulgació de l'existència d'aquesta institució i de les possibilitats que la ciutadania té per accedir-hi.

Pel que fa al contingut estricte de l'Informe, i per no entrar en una valoració, doncs, general que qualsevol diputat o diputada pot fer llegint-lo o que, en certa manera, el mateix síndic ens acaba de fer des d'aquesta tribuna, voldria dir que compartim perfectament la preocupació del síndic i de la seva institució i la seva insistència en tres temes fonamentals i que ens sembla que no estan prou atesos per les administracions o no prou ben atesos per les administracions.

Hi ha, per una banda, el tema dels infants; per l'altra, el tema dels immigrants, i en general, com a tema més global, la situació actual a Catalunya dels serveis socials. El mateix síndic, des d'aquesta tribuna, ara fa un moment, s'ha referit durant bona part del seu Informe a aquests tres temes; aquests temes, doncs, que ocupen una bona part..., sense treure importància a la resta de problemàtiques que reflecteix, però ocupen bona part del seu Informe i, per tant, de les seves preocupacions.

Pel que fa al tema dels infants, cal dir que l'Informe és molt exhaustiu. Hi ha moltes propostes interessants, innovadores, cosa que penso que reflecteix la dedicació que el senyor Cots ha fet a la seva nova responsabilitat com a adjunt al Síndic pels drets dels infants. Justament l'any passat es va destapar aquí a Catalunya, sobretot a l'àrea de Barcelona, una polèmica relacionada amb la infància, com va ser la dels infants magrebins sense sostre o els anomenats «nens del carrer», un tema greu que, en qualsevol cas, crec que va demostrar la improvisació institucional sobre aquest tema i un cert aïllament de les administracions públiques respecte al que passa al carrer.

A l'Informe, el síndic ens reclama, reclama de les administracions la implantació i desenvolupament dels educadors de carrer o d'algun tipus de figura de treballador social que pugui ser més proper i treballar activament, directament, a les arrels de les problemàtiques socials i en les causes que provoquen els problemes. Nosaltres compartim també aquesta preocupació, i cal esmentar que també va ser assumida i defensada per la

Regidoria de Drets Civils de l'Ajuntament de Barcelona, una regidoria –i em permetran que ho digui amb una certa satisfacció, en tant que membre del Partit per a la Independència– que ha estat treballant i ha aconseguit consolidar, partint de zero, una àrea a l'Ajuntament de Barcelona, la capital de Catalunya, dedicada, i amb interès i amb un cert pressupost i estructura, a treballar pel respecte i la divulgació dels drets civils de totes les persones que viuen a la ciutat; una regidoria que ha tingut especial interès a col·laborar amb el Síndic de Greuges. De fet, quan es va crear l'Oficina per a la No-Discriminació, de l'Ajuntament de Barcelona, aquesta Oficina, doncs, de seguida va establir contacte amb el Síndic de Greuges –de fet, el mateix síndic hi va ser present el dia de la seva inauguració–, hi ha un contacte fluid i, és més, la mateixa seu d'aquesta Oficina per a la No-Discriminació, de l'Ajuntament de Barcelona, està molt a prop, al mateix barri de l'edifici on està la institució del Síndic de Greuges, amb una clara voluntat de col·laborar i de fer de lligam, de traspàs d'informació i de col·laboració entre les dues administracions.

També compartim amb el Síndic, pel que fa a la infància, la necessitat de donar vies d'accés als mateixos infants. Comentava el senyor Cañellas que la gran majoria –per no dir totes– de les queixes relacionades amb la infància que s'havien rebut durant aquest temps provenien de persones adultes, cosa, doncs, segurament, lògica, però que en qualsevol cas reflectia que els mateixos infants no tenen possiblement masses mitjans ni massa possibilitat de coneixement de la possibilitat que tenen, també, d'accedir al Síndic de Greuges en cas de sentir-se en alguna situació de discriminació. Per tant, és important remarcar aquest fet, que s'han de posar vies perquè els menors d'edat, els infants i els adolescents, també tinguin la seva possibilitat d'accedir al Síndic de Greuges, com globalment crec que hem de pensar també més en aquest sector de la població, ja que normalment es té bastant al marge. No només se'ls ha de reconèixer, doncs, que tenen uns drets i se'ls ha de procurar respectar en la seva integritat, sinó que també cal afavorir la seva participació social en tots els nivells.

Pel que fa a la immigració, voldria subratllar la queixa reiterada del mateix Síndic per l'actual Llei d'estrangeria, que ni l'actual reglament no acaba de posar al nivell que pensem que hauria d'estar. I també subratllo la preocupació del Síndic per la situació dels centres d'internament d'immigrants il·legals o indocumentats, que, per la informació que tinc, a Catalunya només n'hi ha un, a la Verneda, però que són centres que tenen un cert buit legal, que no garanteixen els drets de les persones retingudes o de les persones internades en aquests centres, que no són subjectes a inspeccions i que ni tan sols hi poden entrar els mitjans de comunicació. Hi ha un cert buit en aquest aspecte que pot produir una vulneració de drets de les persones que són internades a causa de la Llei d'estrangeria. Al marge de la Llei, cal garantir que aquests centres tinguin tots els drets, puguin garantir tots els drets de les persones que allotgen.

Pel que fa globalment als serveis socials, el Síndic ens torna a reclamar l'establiment clar i objectiu dels drets socials de tota la ciutadania i, alhora, el necessari mi-

llorament del finançament dels diferents nivells d'atenció i assistència social, i també –i ho acabem de sentir per la seva pròpia veu– el necessari compliment de les lleis socials ja aprovades, com per exemple la Llei de supressió de barreres arquitectòniques.

No cal, doncs, aquí, repassar tot l'Informe; només m'he limitat a subratllar alguns temes que penso que són molt importants i que el mateix Síndic reclama any rere any amb un cert èmfasi. En qualsevol cas, em permeto recomanar la lectura de tot l'Informe, almenys pels temes que a cadascú li puguin interessar, a tots els diputats i diputades d'aquesta cambra, i que cadascú en tregui les conclusions i les aplicacions pràctiques que es poden fer de les queixes que es reflecteixen i de les moltes recomanacions que el Síndic ens fa.

Per acabar, doncs, voldria manifestar que considerem que la feina del síndic i del seu equip és positiva, com no podia ser d'altra manera, però també és necessària i útil a la nostra societat. No som tan positius o tan optimistes, però, pel que fa a la receptivitat de les administracions –i especialment del Govern de la Generalitat– a les recomanacions; no tant a les queixes, que en general respon l'Administració positivament, intentant resoldre les problemàtiques puntuals, però ens agradaria saber o ens agradaria fer algun dia un balanç històric i a fons de quines són les recomanacions fetes en els diferents informes del Síndic de Greuges i quines han estat la receptivitat i les mesures que les administracions públiques, i especialment el Govern de la Generalitat, han pres per resoldre les mancances o les deficiències que el Síndic ens reflecteix en les seves recomanacions.

Només, a tall d'exemple –i parlant de la infància, ja que avui m'hi he referit durant una bona part de la meua intervenció–, recordar que en l'Informe d'aquest any ens demana que es faci un estudi específic i una planificació per tenir una visió global sobre el tema de la infància i l'adolescència a Catalunya, que ha d'anar a càrrec del Departament de Justícia, però que ha de ser una visió molt transversal i molt global; reclama que els pressupostos de la Generalitat tinguin en compte l'atenció prioritària a infants i adolescents, una mesura possiblement difícil de mesurar, de valorar, però que s'hauria de veure en els pressupostos que presenta el Govern si realment es dona prioritat, com diu la Llei, a l'atenció i protecció dels infants i adolescents; la necessitat de la redacció del Reglament regulador de la Llei 8/95, aquesta, la mateixa Llei de protecció dels infants i adolescents, una llei del 95 de la qual encara no s'han redactat tots els reglaments que es diu que s'han de redactar per encàrrec de la mateixa Llei; la manca de coneixement dels circuits de denúncia per part dels mateixos infants. Demana el Síndic que es creïn espais de participació real dels infants i adolescents..., voldria remarcar la paraula «real», perquè, d'espais de participació, crec que se'n creen i n'hi ha, però possiblement no són prou pensats per als infants i adolescents, sinó més aviat per a lluïment d'alguns polítics, d'alguns càrrecs públics o d'algunes institucions, a partir de la utilització, entre cometes, de «persones menors d'edat». Però, en qualsevol cas, cal procurar que es creïn, com diu el Síndic, espais de participació real dels infants. I també

8046

reclama el Síndic en el seu Informe, parlant d'infància, doncs –i ja ho he dit abans–, que es pugui disposar de serveis i equipaments per a infants i pares a l'entorn immediat al domicili, com a eina de suport per a un bon exercici de la paternitat, etcètera.

Moltes recomanacions que, si féssim la repassada de cadascun dels temes que tracta, se'n faria una llista molt llarga, i caldria analitzar a fons si realment la receptivitat de les institucions en general, i del Govern de la Generalitat en concret, és prou positiva.

Per acabar, voldria dir que tenim una certa tendència, a vegades...

El president

Ha exhaurit el seu temps.

El Sr. Bosch i Garcia

Si em permet una última frase... A l'autocomplaença, pensar que les administracions funcionen correctament. L'informe de cada any, senyores diputades i senyors diputats, ens fa posar de peus a terra i ens recorda que potser no anem tan bé com ens pensem o com voldríem. Crec que hem de tenir en compte les seves recomanacions i fer unes institucions públiques autènticament sensibles, al servei dels ciutadans i ciutadanes d'aquest país i realment eficaces.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Joan Ridao.

El Sr. Ridao i Martín

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, un any més, de conformitat amb la Llei que regula el Síndic de Greuges, ens correspon de debatre l'Informe tramès per aquesta institució al Parlament de Catalunya, corresponent a l'any 1998.

Es tracta enguany d'un exhaustiu informe, com ja s'ha demostrat amb les explicacions facilitades pel mateix síndic de Greuges en aquesta cambra, un fet que en la nostra opinió demostra la ingent tasca desenvolupada per la institució i que, pel que fa especialment al seu Informe, a la seva presentació formal i quant a la seva sistemàtica, enguany presenta també substancials variacions, tot i que no resulta alterada la part essencial, la que ens ofereix una àmplia tipologia classificada per matèries, de les queixes rebudes per la institució, que són moltes i que evidencien, una vegada més, el fet que, com diu el síndic de forma reiterada, totes les consideracions que fa en el seu Informe tenen una base empírica.

Enguany hem de destacar, en aquest apartat, la incorporació d'un nou annex a la tercera part del llibre primer, «Sobre la consulta diària», on es dona compte de les actuacions de l'estrenat Servei d'Informació al Ciutadà,

així com dels canvis incorporats per millorar les explicacions sobre el funcionament d'aquest servei.

Pel que fa a l'estadística, constatem que s'han incrementat de 76 les actuacions de la institució, un nombre encara modest, però que ens sembla que és molt positiu. També volem expressar la nostra satisfacció pel resultat del Servei d'Informació al Ciutadà, que ha permès l'obertura de la majoria d'expedients, si bé continua essent preocupant, d'alguna manera –i així ho vam traslladar al Síndic en el debat de la Comissió–, el baix percentatge, encara, d'actuacions d'ofici.

En aquest apartat també cal destacar la dada que un 76% –un 76%, ho subratllo– de les consideracions del Síndic han estat acceptades; una prova del nivell d'autoritat i d'acceptació que ha anat adquirint la institució, no només per part dels ciutadans, sinó pel conjunt d'administracions públiques.

Sobre els desplaçaments fora de la seu, seguint una pràctica ja iniciada l'any 96 de traslladar l'oficina del Síndic a diverses ciutats i comarques del país, podem parlar d'un esforçat, però encara reduït, nombre de desplaçaments. Un any més, en la mesura de les possibilitats i recursos de la institució, que no són massa, creiem que cal fer esforços en la línia d'una autèntica descentralització de la situació, més enllà d'aquesta itinerància testimonial. Una justa demanda que aquest any, en la nostra opinió, es basa en el magnífic exemple del Síndic de Greuges de la Comunitat Valenciana, que públicament s'ha mostrat favorable a la possibilitat d'obrir una subseu a Castelló i una altra a la ciutat de València.

Volem destacar, dintre de la tasca o activitat informativa del Síndic de Greuges, l'elaboració d'un vídeo divulgatiu de la institució, amb l'intent de millorar la presència i el coneixement que d'aquesta institució té la societat, i que esperem que tingui una futura difusió a través del conjunt de televisions –també les locals–, i també en el món educatiu.

I ja entrant en els punts que destaca l'Informe, i amb referència al diagnòstic que es fa sobre el tracte de l'Administració al ciutadà, ens sembla important que el Síndic posi l'accent en la necessitat de la millora de la informació sobre la tramitació de denúncies i reclamacions, així com en la urgència d'evitar les demores i retards innecessaris en la tramitació de les reclamacions per responsabilitat patrimonial, un autèntic mal endèmic de la nostra Administració.

També volem expressar la nostra coincidència amb la proposta feta pel Síndic de crear un organisme per al tractament de les dades informàtiques, un fet sensible que s'ha demostrat totalment necessari arran del procés d'externalització d'una empresa pública com el Centre Informàtic de la Generalitat, que maneja un cabal de dades tan sensibles com les policials, les de seropositius, les nòmines de funcionaris, els historials clínics, etcètera, etcètera.

Amb relació a les polítiques d'immigració, volem públicament aplaudir el coratge del Síndic a l'hora de contradir públicament la posició manifestada pel Govern amb relació a la no-existència de buits legals per

intervenir a favor de millorar la situació dels nens i les nenes que malviuen en els carrers de les principals ciutats catalanes. I creiem molt interessant, en aquest sentit, la proposta d'elaborar un pla per als menors sense sostre.

També coincidim en la consideració, una vegada més feta pel Síndic, que el nou reglament de la Llei d'estrangeria s'ha demostrat absolutament inoperant i que cal un sistema que propiciï una immigració legal, així com una normativa reguladora dels centres d'internament.

En l'apartat de la seguretat ciutadana, volem emplaçar el Síndic a continuar endavant amb el seguiment iniciat durant l'any passat del desplegament de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra, pel que fa a la coordinació amb altres cossos policials, però també pel que fa al seguiment de la presència equilibrada d'aquest cos policial en el conjunt del territori.

I, amb relació, particularment, a l'afirmació continguda en l'Informe del Síndic que les actuacions irregulars de les policies són fets excepcionals, volem recordar que, paradoxalment, enguany s'han donat alguns exponents, alguns casos com ara els fets de la Universitat Autònoma o de Cornellà, que han evidenciat algunes actuacions desproporcionades i un excés de zel i de manca de previsió i professionalitat per part d'alguns cossos policials, que, en la nostra opinió, són totalment inacceptables.

En la secció anomenada «D'ordenació del territori», volem destacar, en primer lloc, la vocació expressada pel Síndic que les administracions han de redoblar esforços per aconseguir habitatges per a les famílies de renda més baixa, i que augmentin, en conseqüència, els habitatges de promoció pública perquè aquests sectors hi puguin accedir. Aquest és un compromís recent del Govern, per cert, que caldrà avaluar l'any vinent.

L'impuls que el Síndic, en segon lloc, vol donar al foment de la rehabilitació d'edificis, especialment transcendent, aquest fet, ara que ja s'ha superat, feliçment, la psicosi sobre l'estat de conservació de les façanes generada per una successió luctuosa de víctimes.

En l'apartat relatiu al medi ambient, ens apareix un tema recurrent, un autèntic clàssic en els informes de la Sindicatura, com ara la necessitat d'una llei per regular la contaminació acústica, així com que els municipis es dotin d'una ordenança específica en matèria de soroll, una problemàtica que, com vostès coneixen, afecta de manera molt negativa el descans i la qualitat de vida de molts conciutadans nostres.

Entrant en la secció tributària, coincidim plenament amb les consideracions fetes pel Síndic pel que fa a l'exigència de més coordinació entre les administracions tributàries en la gestió, liquidació, recaptació i inspecció dels tributs, així com en la necessitat de reclamar –com de forma velada ha fet avui el mateix síndic–, un cop més, el traspàs de l'Agència Tributària. Una reivindicació, hi insisteixo, que, des d'un punt de vista polític, el nostre Grup Parlamentari ja ha formulat en aquesta cambra.

Pel que fa a la situació de la sanitat, ens complau veure com el Síndic posa l'accent en les llistes d'espera dels hospitals, que considera la gran assignatura pendent de la sanitat catalana, sobretot per a pacients de la tercera edat, i que, en alguns casos, recorden situacions pròpies del Tercer Món. En aquest sentit, volem destacar la importància de la consideració que fa el Síndic sobre la necessitat de finalitzar totalment la reforma de l'atenció primària i la demanda de solucions immediates, perquè, com és obvi, la saturació dels serveis d'urgència no és culpa exclusiva dels mals hàbits dels usuaris.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.)

Sobre consum, volem posar l'accent en la contumàcia i la reiteració de l'Administració a l'hora de no complir les exigències o els suggeriments del Síndic que s'adopti una regulació sobre el dret d'admissió en els locals públics, que, per la informació que ens va facilitar el Síndic, sembla que el Departament de Governació ja ha superat, en anunciar la pròxima aprovació d'un reglament, que en aquests moments està en el tràmit d'informació pública.

En el bloc sociolaboral i de serveis socials, ens han cridat l'atenció, sobretot, els apartats destinats a les mesures d'ocupació dels treballadors minusvàlids, una reivindicació que compartim i que hem denunciat en aquest mateix Parlament, així com la recomanació que fa el Síndic sobre la necessitat d'ampliar els supòsits per poder rebre una pensió de viduïtat i d'incrementar la quantia de les pensions, una possibilitat que esperem que es faci realitat en el marc de la pròxima revisió dels pactes de Toledo.

En l'apartat dels serveis socials, convidem formalment el Síndic, des d'aquesta tribuna, a no cedir en les seves sovintejades denúncies de la progressiva involució a què estan sotmesos aquests drets, perquè el seu no-reconeixement com a autèntics drets objectius perjudica la viabilitat i la subsistència d'aquesta pota fonamental del nostre estat del benestar. I, al mateix temps, parlant de gent gran, volem demanar al Síndic que extremi al màxim les cauteles, perquè l'actual situació de manca de places de residència i de centres de dia –que constitueixen un recurs intermedi– són, encara avui, o han de ser un objectiu preferent de l'Administració, fins i tot abans de l'assoliment de la plena autonomia d'aquestes persones.

Coincidim plenament amb l'Informe en el sentit de demanar a les administracions la progressiva adaptació de la via pública, dels edificis públics i del transport a les necessitats dels minusvàlids, de les persones que presenten situacions de discapacitat. Però nosaltres afegiríem que també és necessari que es tingui en compte aquesta qüestió a l'hora de projectar «vivendes» privades, un cas per al qual en aquests moments el pressupost de la Generalitat destina molt pocs recursos.

Pel que fa a la política sobre infants, celebrem particularment el fet que l'Informe posi l'accent en qüestions tan importants com ara la necessitat d'un reglament regulador de la Llei d'atenció i protecció de la infància,

8048

el control dels videojocs i el control, també, dels possibles casos de maltractaments. Afegiríem que també, en la nostra opinió, seria interessant d'evitar la profusió de contravalors com el sexisme o la violència que apareixen de manera reiterada en molts programes de televisió, fins i tot de producció pròpia, i fins i tot per part de la nostra televisió pública.

En el capítol d'ensenyament i cultura, creiem –tal com ressalta l'Informe– que les principals mancances són avui en dia les places per a alumnes de menys de tres anys. Recordem, en aquest sentit, que la magnitud del problema és tal, que el mateix conseller del ram, en el darrer debat general sobre política educativa en aquest Parlament, va haver d'assumir públicament el compromís de crear tres mil noves places. També celebrem que el Síndic aposti, entre altres qüestions, per instar i demanar al conjunt d'administracions i poders públics que agilitin els tràmits per millorar les infraestructures escolars.

Sobre l'ús del català, ens afegim a la defensa que, particularment, fa aquest any el Síndic en el seu Informe dels drets lingüístics dels ciutadans, per exemple, a l'hora de potenciar la presència del català en l'àmbit del Registre Civil.

I, finalment, en el capítol de la justícia, posem de manifest que un any més el principal motiu de queixa per part del ciutadà és la lentitud en la resolució dels litigis, que posa en relleu, un any més, la persistent manca de recursos materials i humans al servei de la justícia en aquest país.

Ens afegim també a la demanda feta pel mateix Síndic de Greuges de més coordinació entre totes les administracions per garantir mesures de prevenció dels casos de maltractaments a dones a partir del seguiment d'un instrument –probablement insuficient, però l'únic de què disposem– com ara el protocol interdepartamental impulsat per l'Institut Català de la Dona.

Finalment, i amb relació a les presons, saludem molt especialment el fet que el Síndic hagi ofert a l'Ajuntament de Barcelona i al Govern de la Generalitat els seus oficis per fer de mitjancer a l'hora d'agilitar el procés de trasllat de les presons de Barcelona. I coincidim amb les expressions i amb el tenor de l'Informe en aquest apartat en la necessitat d'aconseguir un millor i més alt nivell d'ocupació dels interns de les presons i, per tant, que puguin accedir al món del treball amb normalitat.

El vicepresident segon

Senyor diputat, hauria d'acabar.

El Sr. Ridao i Martín

Per aquests motius –i amb això acabava ja, senyor president–, tot valorant globalment de forma molt positiva aquest Informe, un any més, doncs, volem fer les consideracions al voltant d'aquest.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula la il·lustre diputada senyora Carme Tolosana.

La Sra. Tolosana i Cidón

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds faré una valoració –intentaré que sintètica i global– de l'Informe de l'actuació de l'any 98 de la institució del Síndic de Greuges.

En primer lloc, voldríem fer aquí a la cambra un reconeixement públic de la tasca de la institució lloant la seva independència de criteri i la seva sensibilitat en els temes que tracta, com ho mostren les actuacions d'ofici; per exemple, referides a l'Administració, el tractament que ha fet, l'actuació d'ofici sobre el tràfic il·legal d'immigrants o sobre les actuacions irregulars de la Guàrdia Urbana, bé sobre un habitatge digne, bé sobre les llistes d'espera, la política de les drogodependències o, en el cas dels serveis socials, sobre la gent gran que viuen sols.

Voldríem destacar també l'actuació que s'ha fet sobre el tema de la infància, fent unes visites exhaustives a tots els centres d'acolliment, tractant temes com els equipaments d'infància, el programa d'escola de família o els videojocs que inciten a la violència, i el que ha estat adés esmentat repetides vegades, la preocupació pels infants magribins al carrer o la manca de seguretat dels parcs públics, que ha estat motiu de la recerca de col·laboració d'un equip d'experts de la Universitat de Barcelona per fer un estudi que –ens ho prometen a l'Informe– serà lliurat molt aviat com un informe especial.

També un altre tema que nosaltres entenem que mostra la sensibilitat en les seves actuacions és el dret a l'educació –que s'ha fet com a actuació d'ofici– dels infants maltractats o el tractament de les dones maltractades, els trastorns penals o unes visites als centres penitenciaris.

També valorem positivament d'aquesta actuació els desplaçaments que ha fet el Síndic, que són una tímida descentralització però que, sobretot, demostren una voluntat d'acostament als ciutadans. També valorem positivament la relació amb altres institucions de garantia de dret i els esforços de divulgació que s'han fet de la seva tasca.

Pensem que l'Informe compleix els objectius que es proposa: «aportar informació per tal que el Parlament de Catalunya pugui adoptar les iniciatives que considera necessàries per garantir millor els drets dels ciutadans i fer possible un funcionament més eficaç i eficient de les administracions públiques en l'exercici de la potestat legislativa i en l'impuls de control i l'acció de Govern», com esmenta el mateix Informe. Nosaltres pensem que sí, que aquests objectius es compleixen i que l'Informe funciona com una radiografia de la societat pel que fa a dèficits o insuficiències en el funcionament de l'Administració o de les administracions públiques.

Hi ha una estadística reveladora, que és la classificació de les actuacions per les temàtiques que plantegen, incloent-hi queixes, actuacions d'ofici i consultes provinents del Servei d'Informació al Ciutadà. El primer lloc, l'ocupen les queixes referides al funcionament de l'Administració; el segon, el funcionament de la justícia; el tercer, la sanitat, i després, serveis socials i ensenyament es disputen els llocs següents, justament amb treball i pensions o la part tributària.

Per què diem que aquestes estadístiques són reveladores? Primer, perquè es repeteixen any rere any; vol dir que les queixes concretes, si bé en la majoria dels casos reben respostes satisfactòries..., les causes d'allò que promou que les queixes s'adrecin a aquests àmbits no deuen restar resoltes. I, per tant, nosaltres pensem que aquí això ens convida a fer una reflexió sobre els dèficits de funcionament d'allò públic, que no garanteixen els drets dels ciutadans pel que fa al procediment o bé la lentitud de la justícia, la transparència d'aquest funcionament, o la fragilitat d'un estat del benestar que en la nostra societat encara no està pas consolidat. Perquè, a més, hi ha un altre perill, que és que, quan veiem i analitzem qui són, a qui van referides les queixes, a més dels àmbits de l'Administració, veiem que són els sectors més febles de la població aquells més afectats.

Per exemple, quan parlem de les queixes vinculades a l'Administració, a més a més de la demora injustificada de les tramitacions, veiem que l'apartat d'immigració, com la lentitud en la tramitació dels visats, que permetrien el reagrupament familiar, o les característiques dels centres d'internament, o la necessària integració social de l'Administració, aquest conjunt mostra una vegada més la inadequació del marc legal existent i que són els sectors més febles de la societat els més afectats.

Igualment, en sanitat es tornen a repetir les queixes al voltant de les llistes d'espera, que afecten les persones més grans, de les quals —ja ho hem dit moltes vegades— no es posa en perill la vida, però sí la seva qualitat de vida, i això no és menyspreable.

De bell nou es parla del col·lapse cíclic dels serveis d'urgència —de què aquest Parlament també ha tractat a bastament—, vinculat a la reforma de l'atenció primària, i de la necessitat d'integrar sistemes d'informació.

Pel que fa al treball i a les pensions, es torna a parlar —com altres vegades ha succeït— de la necessària inserció laboral dels col·lectius menys afavorits, dels minusvàlids, o de les conseqüències de la sinistralitat en el treball. S'està treballant, impulsada pel sindicat de Comissions Obreres, en una iniciativa legislativa popular pel que fa a la sinistralitat en el ram de la construcció, és a dir que, realment, la vinculació de la realitat social que recull aquest Informe en situacions més generals, que no les queixes concretes, és molt alta.

Pel que fa als serveis socials, el maltractament dels infants o la necessitat de serveis d'atenció a la infància en places de zero a tres, o els tan repetits, pel que fa a ensenyament, el transport escolar, les construccions escolars; o bé, a Justícia, la problemàtica viscuda per les persones que pateixen trastorns mentals, les dones maltractades —no fa massa, en aquest Parlament, en la

comissió corresponent, vam parlar del protocol que s'havia elaborat des del Govern i vam haver de detectar greus insuficiències i inconcrecions d'aquest protocol—, o bé els temes penitenciaris referits a infraestructures, a l'atenció als malalts psiquiàtrics... Tot això a nosaltres ens fa veure que hi ha tres o quatre grans temes que ens haurien de preocupar, per la seva fonamental importància en el funcionament de la societat. És el de la informació com a primer pas de la participació i, també, de la transparència, l'eficàcia i l'eficiència de les administracions; un altre, pel que fa a la necessària garantia de drets, perquè la lentitud en el funcionament de l'Administració o de la Justícia, o la insuficiència dels serveis socials, fan que aquests drets no estiguin garantits per al conjunt de la població, i també —com dèiem abans— que això afecti sempre els col·lectius més febles, la qual cosa posa en perill la cohesió social, o potser, malauradament, hauríem de dir que pot consolidar la fractura social existent. Nosaltres pensem que aquests temes incideixen en el cor d'una societat que vol ser més democràtica i que nosaltres volem més justa i solidària.

Pensem que aquest Informe i les recomanacions contingudes ens interpel·len tots els membres d'aquesta cambra i, molt especialment, el Govern. Pensem que tenim, que tenen, sobretot, senyors membres i senyora membre del Govern, necessitat, tots plegats, de donar-hi resposta.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, senyora diputada. Per fixar la posició del Grup Popular, té la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors Montserrat.

La Sra. Montserrat i Culleré

Gràcies, senyor president. Il·lustres senyores i senyors diputats, un any més, i en nom del Grup Parlamentari Popular, vull expressar la nostra felicitació a l'honorable síndic senyor Cañellas, així com als síndics senyors Bartlett i senyor Cots, a tots els assessors i assessores d'àrea de personal de tota la institució, per la tasca desenvolupada dins l'any 1998, que conclou en l'Informe corresponent, que ha sigut motiu de debat els passats dies 28 i 29 d'abril en comissió. Aquest debat ha permès compartir amb el senyor síndic i els meus companys, la senyora Nadal, el senyor Vilardaga i jo mateixa, aquells suggeriments i dubtes pertinents a l'informe corresponent al 1998.

El Grup Parlamentari Popular valorem positivament l'Informe i, evidentment, li donem suport.

Enguany, volem constatar que l'Informe és una radiografia de la nostra societat, en la qual nosaltres, després de fer una lectura temàtica molt acurada, hem de manifestar que el Síndic ha posat el dit a la llaga dels principals problemes de la nostra societat catalana.

Volem fer extensiu al senyor síndic i a tot el seu equip el nostre reconeixement a la feina feta, a les múltiples actuacions portades a terme, com el Servei d'Informació al Ciutadà, els expedients de queixes i actuacions

8050

d'ofici, els desplaçaments fora de la seu, una intensa presència pública i una ferma voluntat de fer conèixer l'Informe anual a una gran varietat d'institucions, per tal de conscienciar les institucions públiques i el conjunt de la societat dels problemes i mancances que pateix la societat catalana, sempre amb una premissa clara: la premissa que aquest objectiu sigui per poder portar a terme una adequada tasca de prevenció.

Fa més de deu anys que el nostre Grup Parlamentari ve reclamant any rere any més presència de la institució en els mitjans de comunicació i en la societat. Hem avançat, i hem avançat molt. Si l'any passat parlàvem dels tríptics divulgatius, enguany tenim una novetat: el vídeo divulgatiu de la institució. El senyor síndic, en comissió, ens va comentar la possibilitat de fer-los arribar a les escoles, cosa que nosaltres valorem positivament, però la manca de recursos ho impedeix. Sols es tracta de 2 milions de pessetes. Crec que, entre tots els il·lustres diputats i diputades de la cambra, ho podem aconseguir.

Valorem positivament el grau d'acceptació de les consideracions realitzades pel Síndic, ja que, l'any 97, va ser d'un 71%; enguany parlem d'un 76%, el 31 del XII del 98. Aquest increment del 5% –potser petit, però important– és fruit d'una bona gestió de la institució del Síndic.

Dins l'Informe trobem reflexions, consideracions i conclusions que pertanyen a recomanacions fetes pel Síndic que han reeixit en el Govern i a les administracions competents, complint allò que el Síndic posava de manifest. Ens n'alegrem, pel bé de tots.

Quant a altres recomanacions repetides any rere any, encara en trobem bastantes que estan dins de l'immobilisme, la burocràcia i la manca d'agilitat en la gestió per trobar els mecanismes adients, com decrets, normes o formes legislatives per avançar en situacions punyents que encara existeixen a Catalunya.

Les administracions han avançat, per la mateixa dinàmica de les noves tècniques d'informació i les noves tècniques de comunicació. Aquesta dinàmica hauria d'empènyer, en primer lloc, el Govern i totes les administracions a avançar-nos en el temps canviant, que és una reflexió per a tots nosaltres i una aposta de futur que el mateix Síndic, en el llibre segon, ja ens refereix en els canvis de les activitats humanes: els horaris de treball, el treball de la parella, el factor temps –el factor temps de la gent gran sola–, la manca de veïnatge en els blocs de pisos, la solitud que això comporta, i l'oci, els nous reptes de risc en certs complements d'oci, entre altres, ens indiquen que el Govern, institucions i polítics –entre els quals em considero–, han de reaccionar amb urgència de previsió i prevenció dels nous reptes del present i del futur.

El senyor síndic ens alerta sobre el deficient tracte de la Generalitat envers la integració social dels immigrants, de la manca de sensibilitat i la manca de l'aplicació de modificacions normatives per part del Govern de la Generalitat. Crec que és il·lustratiu quan el Síndic parla dins l'Informe de l'actuació del Departament de Sanitat per donar atenció sanitària als immigrants que encara no estan o no es troben en regla en tota la seva

documentació, i ell mateix qualifica que, de vegades, falta un xic d'audàcia en el mateix Departament.

Jo em dirigiria al síndic per dir-li: «Vós sou prudent, però ho compartim.» Compartim la seva preocupació, que va encaminada a aconseguir més i a millorar la integració social, i, evidentment, integrar els valors de la tolerància envers la diversitat.

Hem constatat de forma positiva una millora en la informació dels destinataris del Pla de l'habitatge, però, malauradament, encara hi ha famílies afectades per les remodelacions de barris o per actuacions concretes d'Adigsa que pateixen greuges comparatius degradants i que jo mateixa vaig esmentar en el debat monogràfic de benestar social.

També comparteixo amb el Síndic la preocupació pels sorolls que pateixen moltes persones, motivats pel trànsit, obres, motors, musicals i d'altres. Vull recordar els sorolls que pateixen els veïns de Ripollet amb l'A-18 i que esdevenen malalties. Fa un any que en parlàvem en aquesta mateixa cambra, i és que el Govern actua lentament o no actua. I, mentre els diputats fem iniciatives per millorar la qualitat de vida, veiem com les nostres proposicions no de llei es converteixen en un escrit del compliment. És una queixa que adreço al Govern aquí present; sols cal recordar quantes bandes antisoroll s'han demanat en aquest Parlament i per infraestructures de recent construcció, com per exemple l'Eix Transversal.

Comparteixo la preocupació del Síndic en sanitat: els col·lapses dels serveis d'urgències d'aquest hivern passat –per cert, llargament debatut en aquesta cambra–; moltes persones grans no tenen o no reben els serveis necessaris. I fins i tot el Síndic es pregunta: «Són adequades les urgències com a tals?» Díficil resposta.

L'actuació de sanitat fins i tot ens crea dubtes. Els en poso un exemple que és verídic: les noves modalitats dels CAP, o àrees bàsiques de salut, fan que estiguin establertes en funció del nombre d'habitants de la vila o de la zona dels municipis de l'àrea. Creuen vostès que és normal que una vila de prop de nou mil cinc-cents habitants, amb un CAP i amb més de sis mil cartilles dels nou mil habitants, no tingui servei d'urgència les vint-i-quatre hores? No anem pel bon camí. On és la qualitat dels serveis públics?

A Catalunya –i faig una altra referència a la recomanació del Síndic–, l'índex d'accidents de treball és molt alt; la xifra de 151.000 accidents, el 1998, ja parla sola. La política de prevenció no és suficient, i del que es tracta és de garantir i fomentar el compliment de la normativa de prevenció de riscos laborals, normativa totalment actualitzada però que el Govern no vetlla totalment pel seu compliment.

Moltes de les qüestions tractades en l'Informe afecten la gent gran. Enguany ens recorda l'honorable síndic que ens trobem dins l'Any Internacional de la Gent Gran, i aquesta circumstància hauria de ser un estímul –ens diu– per tal d'incrementar les accions per millorar el seu benestar. Doncs bé, hem començat l'Any Internacional amb el debat de benestar social per tal de conèixer quines eren i quines són les polítiques del

Govern envers els serveis socials, els recursos, l'atenció als minusvàlids, els discapacitats, els malalts, el suport a les famílies i a tantes i tantes persones grans que els manquen recursos i llocs d'estada i atenció per a la seva pròpia vellesa; hem aprovat resolucions, amb l'esperança de contribuir a incrementar més serveis socials. Però vostès, senyors i senyores que donen suport al Govern, vostès, una de calç i una d'arena. I és exemple verídica, perquè crec que ha d'estar a disposició de tots vostès la carta, l'acord que hem rebut de l'Ajuntament de Tiana. Un acord de Ple, en el qual ens diu que l'honorable conseller de Benestar Social, el 2 de setembre de l'any 94, es va comprometre a donar-los una subvenció per a un centre de dia, en la qual manifesta que el senyor Víctor Bayarri, a través de Ràdio Tiana, que és el director general de l'ICASS, els denega totalment aquesta subvenció. Estem indefensos. És una total indefensió. Per tant, he volgut demostrar-los que moltes vegades treballem conscients del que ens diu el mateix Síndic, però que moltes vegades queden frenades totes aquestes qüestions.

Els grups parlamentaris, al llarg de l'any, en rebem moltes, de cartes com aquestes. Què vol dir? Doncs, que el Govern no compleix el que promet. I crec que seria una bona idea que tots nosaltres féssim arribar aquestes cartes, fins i tot al mateix Síndic, i conèixer, al cap de l'any –seria interessant–, quin és el seu paper en el proper informe. Perquè, és clar, avui per avui ens hem de queixar de molts ajuntaments que encara no donen la informació que és requerida pels veïns o pels regidors a l'oposició, legítims representants del poble. I això és inadmissible. Crec que l'actuació de la Direcció General de l'Administració Local és tova, no és ferma. Però bé, aquells ajuntaments que compleixen en quasi tot i es veuen indefensos davant d'actuacions com descriu la carta de Tiana, davant el Govern de la Generalitat, qui els defensa? El Parlament? Doncs, llavors els he de dir: senyores i senyors del Govern, compleixen.

Vostès, en molts casos, compleixen tard i malament. Vull recordar-los l'Informe Jaume Bofill i la nostra intervenció en el debat de benestar social, així com, a més, l'Informe del Síndic també ho ratifica. El Govern de Catalunya no té política de família; exemple tret de l'Informe del Síndic: pel que fa a l'ensenyament universitari, el Síndic els retreu a vostès el seu accés restrictiu que s'ha fet per atorgar l'exempció de matrícula als integrants de famílies nombroses i la manca d'exempció per als estudiants de formació professional que han obtingut resultats excel·lents en els estudis previs a l'accés a la universitat, i la manca de places a les escoles bressol de zero a tres anys. De política de família, vostès, ni idea. A qui volen protegir? A les famílies amb fills o a les famílies sense fills? I amb quants fills? Perquè, si han d'especular fins i tot amb possibilitar o no els estudis dels fills, Déu n'hi do! Ja em diran on són les mesures de protecció de la família. Nosaltres no les sabem trobar, si no fos per algunes que hem hagut d'incorporar el Partit Popular.

El Síndic demana més coordinació en la gestió i recaptació dels impostos. Fins i tot reivindica, fent costat al Govern de Convergència i Unió, aconseguir el traspàs de l'Agència Tributària. Però, pel que sembla, d'instar

a desplegar la capacitat normativa del tram autòmic de l'IRPF per ajudar mesures de protecció a la família, no hi ha constància. Any rere any, el Síndic ha de denunciar que no s'ha produït el desenvolupament reglamentari de la Llei 8/1995, d'atenció i protecció a la infància i a l'adolescència, exposat fins i tot clarament en la pàgina 31237 de l'Informe.

Parlem d'un reglament i parlem de la Llei del 95. Han passat quatre anys. Són vostès, senyores i senyors del Govern, conscients de les conseqüències que suposa la manca d'aquest reglament? Tots aquests videojocs, aquestes joguines que circulen i que sols serveixen per torturar i incrementar violències i d'altres amb contingut pornogràfic, no fan res més que vulnerar els drets dels infants. El dissabte llegia en un diari que més d'un centenar de menors en situació de desemparament no poden accedir a centres d'acollida –ho denunciava la Fedaia– i que, a la vegada, els reclama a vostès, al Govern, més recursos per a inversió, per atendre la demanda de menors en situació de risc. Segons dades del mes de febrer, de la Direcció General d'Atenció a la Infància, es detecta que 123 menors estan en llista d'espera i prop de 3.200 expedients estan en espera de ser analitzats. Nosaltres ens preguntem: vostès volen preservar els drets dels nens i joves que pateixen maltractament, abusos, o perquè la família renuncia a la custòdia, donat que el seu comportament és conflictiu? Doncs, sincerament, no ho veiem. Estem molt lluny encara de vetllar-hi.

I, d'altra banda, vull recordar-los el Pla interdepartamental de majors de divuit anys, que ens sembla una aposta política positiva, però vostès estan en la fase del desenvolupament. Cal que tots hi prestem molta atenció, com serà i quants recursos hi destinarà, per tal que aquest Pla sigui efectiu a l'hora d'oferir un ampli ventall de recursos laborals i residencials al major nombre de nois i noies possible, que arribin a la majoria d'edat sota la tutela de l'Administració, per tal que no quedin desemparats.

I no voldria acabar sense fer esment de la càrrega que pateixen els professors d'ensenyament secundari en aquestes moments. L'escola és la continuació de la família...

El vicepresident segon

Senyora diputada, ha d'anar acabant.

La Sra. Montserrat i Culleré

Gràcies, ja estic, senyor president. Sense política de família, anirem tots malvivint. No tot és sincer, no tot és veritat, ni tot és mentida; però el cert és que hem de vetllar pel dret dels infants.

El Grup Popular som optimistes en el treball i recomanacions de la institució del Síndic de Greuges, útils per a tots nosaltres, i restem pessimistes en l'acció del Govern, davant les queixes dels ciutadans.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, senyora diputada. Pel Grup Socialista, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Martí Sans.

El Sr. Sans i Pairutó

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, des del Grup Socialista, manifestar la nostra satisfacció pel treball portat a terme pel síndic i el seu equip, que respon a un treball ben programat, tant en el fons com en la forma, amb uns resultats objectivables satisfactoris i que creiem nosaltres que serveixen per fer una reflexió en aquest Parlament, i fora d'aquest Parlament a qui toqui, perquè cada dia afinem més en el coneixement i l'acostament a la realitat, perquè el treball que es faci aquí dintre sigui un treball que permeti solucionar els conflictes pendents.

Els objectius que s'han dit d'agilitar presència social i prevenció, ens sembla que són tota una mostra de la voluntat i capacitat de treball. La voluntat de tenir més presència a la societat es va plasmant, any rere any, en visites a llocs determinats –aquest any, han estat cinc de nous–, amb la confecció d'un vídeo i millorant el sistema de recepció de les queixes –3.991 actuacions i amb una acceptació que ratlla, s'acosta al 80%, és un bon nivell d'acceptació.

No voldria passar aquesta intervenció sense fer una referència que l'any passat es celebrava el cinquanta aniversari dels drets humans, drets humans que en aquests moments estan vulnerats d'una manera sistemàtica i cruel als Balcans. També saludar totes les iniciatives que des de la Sindicatura es porten de connexió, de treball, de col·laboració amb altres *ombudsmen*. Però jo penso que, des del punt de vista pedagògic i en funció del que acabo de dir fa un moment, molt important la iniciativa de cooperació institucional amb les institucions d'*ombudsmen* de Bòsnia-Hercegovina, on hi havien representants serbis, croats i musulmans; això, en aquests moments, té un valor simbòlic incalculable.

De la intervenció, de l'explicació del Síndic a la Comissió i en aquest Parlament, he volgut fer un esforç de síntesi i treure'n un missatge; un missatge curt, però profund. Ens ve a dir, a partir de l'observació i del coneixement de la realitat que li ha tocat viure en el darrer any, o en els darrers anys, ens ve a dir: «S'esforcin, facin un salt qualitatiu perquè les lleis s'adaptin i responguin a la realitat de la vida quotidiana, perquè només d'aquesta manera es poden donar solucions a aquests problemes que encara ens queden pendents.» Jo, senyores diputades i senyors diputats, amb tota la humilitat que vulguin, he fet un esforç i n'he tret aquest missatge central i fonamental: lleis que responguin a la realitat. I per això has d'estar contínuament al costat de la realitat, observar-la, estar atent i, sobretot, ésser molt àgil, perquè tenim situacions, en aquests moments, on la realitat canvia molt de pressa. El camp de la immigració, per exemple, és un cas clar. La situació dels nens de la zona de Barcelona que estaven sense pares era una situació totalment imprevista, perquè no s'havia viscut i semblava que aquí no podia passar mai, i passa. Hem d'estar atents; si no la podem preveure, que

seria l'objectiu principal, responguem ràpidament per evitar que això es converteixi en un mal pitjor.

Amb el quart d'hora que tenim, tampoc serà fàcil tocar tots els temes. En tot cas, el que sí que els he de dir és que, des de l'acceptació del treball, tampoc seré, allò, excessivament complaent. I si en algun aspecte penso que s'han de fer reflexions en veu alta, amb la voluntat de superar o millorar algunes coses, també les diré. I repeteixo el que vaig dir a la Comissió: tinc la sort –o no sé si la sort– d'haver estat en el món municipal i en el món parlamentari; per tant, un cert coneixement de la realitat, en alguns aspectes el tinc, a partir del treball diari i de les situacions de conflicte que es produeixen diàriament. Potser això em fa tenir una visió menys idíl·lica d'algunes coses, més realista potser de la realitat que m'ha tocat viure, però, en tot cas, tremendament respectuosa amb tot el que s'ha de ser respectuós.

El percentatge més alt de queixes fa referència a l'Administració. I això té una explicació lògica: l'Administració, sigui l'autonòmica o local, és la que dona resposta directa o semidirecta a les necessitats dels ciutadans. Per tant, els ciutadans, sobretot a l'Administració local, s'hi acosten més, perquè la tenen més directa –és la que viuen el dia a dia–, i també l'accés és més fàcil. Per tant, aquí hi ha una lògica aclaparadora, que el que no seria lògic seria que passés el contrari.

Molta incidència en la seguretat vial, des del punt de vista dels criteris del dret a la vida i a la integritat física. Totalment d'acord. És un dels punts que tenim on, d'una manera totalment innecessària, la gent perd la vida o es lesiona d'una manera gravíssima en moltíssimes ocasions. Podríem dir que tot això es solucionaria amb un comportament cívic, amb un comportament assenyat, respectant el que s'ha de respectar, però també sabem –i tornem a allò de la realitat– que això no passa sempre. Per tant, estem d'acord que s'han de fer esforços i les administracions han de fer esforços a millorar tot el que sigui millorable en aquest sentit; a posar-hi recursos, però també a fer funcionar –i a això el Síndic hi feia, en el seu Informe, referència– els processos sancionadors, processos sancionadors que són excessivament enfarregosos perquè es puguin complir quasi sempre al peu de la lletra. I això lesiona els drets dels ciutadans, que tenen tot el dret que els procediments es compleixin. Però també dificulta a les administracions el compliment del que han de complir, perquè moltes vegades els terminis, la picaresca, l'enfarfegament administratiu no ho permeten. Per tant, entenc que s'hauran de fer esforços per fer lleis i normes que siguin més àgils, que siguin justes, però que possibiliten a tots, uns i altres, la defensa d'allò que els toca defensar, cada u en el seu lloc.

Faré una referència a les notificacions edictals, que són una conseqüència d'això. Segurament que pel procediment normal és impossible fer notificacions d'acord amb la normativa de tots els processos de totes les sancions que es posen. Llavors, es fa servir un recurs que és legítim, però que és veritat, d'acord amb l'Informe del Síndic, que diu: «Sí, sí, les notificacions edictals estan previstes, per tant, es poden fer, però tots sabem –i els administradors també– que la gent no va cada dia

a llegir el *Butlletí Oficial de la Província*.» Per tant, és, entre cometes, una «trampa legal». Això s'hauria de poder suprimir, aquestes històries. S'haurien de garantir millor els drets i els deures dels uns i els altres, i aquí és on hi ha una part important de l'activitat parlamentària.

El dret a la informació. En vàrem parlar. Realment, jo crec que generalment hi ha voluntat d'informar. Són els casos que són; són els que són, i s'han d'eradicar. Però vull fer una advertència: en els ajuntaments petits, a vegades, informar no és un problema de voluntat política, sinó un problema d'infraestructura. L'ajuntament de mil habitants, amb un secretari i una administrativa, si realment hi ha molta pressió, ho tenen molt difícil. La realitat és la realitat, ens agradi o no ens agradi.

Quant a les policies locals i autonòmiques, també queixes sobre les places d'inspector i el règim disciplinari dels Mossos d'Esquadra, que s'ha corregit; per tant, res a dir en aquest sentit. Tothom fa un règim disciplinari amb la millor voluntat possible i, quan veu que hi ha una cosa que no funciona, es retoca i ja està, no passa res.

Quant a les places d'inspector, totalment d'acord. S'han de fer obertes i sovint es fan tancades. Però també hi ha una explicació: quan des d'un ajuntament s'agafa una policia local, tingui la graduació que tingui, si ja ve d'un altre cos de policia local, té les pràctiques fetes, i si no, quan n'agafen de nous, són nou mesos a l'Escola de Policia que l'ajuntament paga i que no té el servei. Per tant, són situacions d'aquelles que els que estan en ajuntaments, suposo que tothom les ha viscudes, i com a mínim em donaran part de la raó en aquest tema.

Senyores i senyors diputats, hauré d'anar de pressa, perquè o jo m'estenc massa o el temps passa rapidísimament.

Quant a la immigració, totalment d'acord amb l'Informe. Els controls dels fluxos migratoris depenen de l'Estat: polítiques d'habitatge, sanitat, ensenyament, Administració autonòmica i Administració local... Aquí és allà on el Síndic fa una referència contundent: fins a quin límit de desigualtats es pot mantenir una certa cohesió social? I aquesta és la pregunta, i a això se li ha de donar resposta. Perquè el tema de la immigració no baixarà, anirà a més. Tots hi estem preocupats, però hi hem d'estar preocupats des de l'aportació de recursos, des de la racionalitat, des de la voluntat d'integració i des de l'exigència de compliment de la llei també. També, perquè a vegades això tampoc, d'aquesta banda, es compleix, i també s'ha d'exigir.

Diferències culturals, religioses i racials... Me'n deixin dir una sobre la realitat: el tema dels enterraments dels ciutadans i ciutadanes musulmans. En aquests moments, estan demanant, legítimament, cementiris musulmans; però és que la seva manera d'enterrar la gent no respon a les normes sanitàries d'aquest país. Alguna cosa hem de fer! –alguna cosa hem de fer! Dir de seguida que sí perquè sí i no respondre a les normes sanitàries no es pot fer. Per tant, vostès han de dir: «Siguem creatius», però, en tot cas, ho repeteixo, esforços

de creativitat, responsabilitat i agilitat, se n'exigiran cada vegada més.

Seguretat ciutadana –que és un tema que saben que jo hi tinc una certa dèria. Em sembla bé el que proposa: quan hi ha alguna situació on no es respecta totalment la seguretat..., que es respecta en un percentatge altíssim –policia local i Mossos d'Esquadra–; que quedi clar això: es respecta en un percentatge altíssim. Però són situacions difícils, són situacions dures, no són situacions de jocs de dòmino, són situacions complicades... Aleshores, reforçament de la cadena de comandaments, rotació... –penso que això, si no es fa, es pot fer–, i, des del respecte democràtic, total i absolut, als ciutadans, també s'ha de protegir, des del respecte democràtic, l'actuació, les actuacions ben fetes, correctes, dels policies locals i autonòmics, que a vegades tenen denúncies que no són justes. També s'ha de dir. No anem només a una part de la qüestió, perquè, si no, no solucionem el problema.

Jo els diré una cosa. Per la meua funció, he estat –perquè he tingut voluntat d'estar-hi– en alguna detenció. No és un joc de nens. No són situacions normals. Són situacions complicades, difícils i duríssimes. I es manté el respecte a la normativa democràtica en un tant per cent importantíssim, altíssim, de casos. Bon senyal de salut democràtica d'un país, bon senyal de funcionament dels cossos i forces de seguretat, tant locals, com autonòmics, com estatals; bon senyal –bon senyal. Eradicuem, perseguim, castiguem allò que encara no funciona, però sàpiguen que en aquests moments..., ja els ho dic, que es pot estar tranquil en aquest sentit.

Quant a habitatges, el problema que la gent amb menys capacitat adquisitiva ho té més difícil.

I, quant a serveis socials, preocupació per la gent gran; molt important l'assistència a domicili; molt important en sanitat el desplegament ja total del mapa sanitari, de la reforma sanitària, perquè..., un exemple els en donaré, senyores diputades, senyors diputats: a Figueres, capital de l'Alt Empordà, l'hospital comarcal, en l'última epidèmia de grip, va tenir tants casos d'urgència com l'hospital Trueta, de Girona, que té un volum de capacitat molt més gran. Possiblement, quan s'acabi la reforma sanitària a la comarca es farà decontenció en aquest sentit.

Que els discapacitats físics han de tenir accés a l'Administració i complir els percentatges de places; que s'ha de promoure més la mobilitat –s'hi està treballant molt, però s'ha de promoure més–, tot això hi estem d'acord.

En tant que aquest any és l'Any Internacional de la Gent Gran, jo, en serveis socials, diria una cosa, i sense voler ser excessivament dur, però és que –m'ho deixin dir– jo optaria per menys «parafernàlia», menys protocol, més eficàcia, més treball, més rigor, més serietat.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Sobre infància, demanar un estudi sobre l'estat de la infància a Catalunya, tota, em sembla una bona idea. I em sembla que des del Departament –crec que és el de Justícia– haurien de ser receptius en aquest tema. Que els pares fan més de tutors per als infants que no pas

8054

ells mateixos, té una certa lògica. I saludar positivament que l'actuació d'ofici que varen prendre sobre els abusos sexuals dels infants hagi conclòs amb un protocol judicial pel tractament dels infants abusats sexualment, i així s'evita la doble victimització.

Senyores diputades, senyors diputats, se m'acaba el temps, no he pogut tocar tots els temes que creia que havia de tocar, però els de dir que –i repetir la manera en què he començat– hem entès el missatge: ens diuen que fem un salt qualitatiu, que promoguem lleis que permetin que alguna de les coses que han passat ja no tornin..., i en sortiran d'altres, segurament, més sibil·lines, més sofisticades i potser amb menor importància. Per això hem de treballar, per això estem tots aquí, cadascú des de la seva perspectiva. I, ho repeteixo, agrair, saludar la positivitat d'aquest Informe, que ens permet també a tots...

El president

Senyor diputat, ha exhaurit el seu temps.

El Sr. Sans i Pairutó

Sí, senyor president, acabo. Ens permet a tots centrar, d'una manera més eficaç, el nostre futur treball.

Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Pere Lladó.

El Sr. Lladó i Isàbal

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, els meus primers mots des d'aquesta tribuna els vull dedicar a qui fou fins fa un any presidenta de la Comissió del Síndic de Greuges, la diputada, companya i amiga senyora Carme Vidal, una dona fràgil, però amb un gran cor i que, malauradament, em va tocar substituir en aquest Parlament; una intel·lectual, la Carme, d'una gran qualitat humana i professional.

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, valorem molt positivament el treball que fan el síndic, els dos adjunts i llurs col·laboradors. Quan hom, per primera vegada, com és el meu cas, rep els volums que conformen l'Informe del Síndic de Greuges, la veritat és que s'espanta una mica; són uns volums d'uns lloms molt gruixuts i atapeïts d'informació. Però, a mesura que els vas llegint, et porten a tota una sèrie de reflexions que et fan meditar i, a la vegada, t'adones de la importància i la servitud que ha de tenir per a aquest Parlament i els seus diputats, atès que es fan un munt d'observacions que afecten totes les administracions, però que tenen un punt en comú: la defensa dels ciutadans, i si m'ho permeten, per dir-ho així, la defensa dels ciutadans més desvalguts, d'aquells ciutadans que a vegades tenen dificultats per poder anar en primera velocitat.

És un informe molt complet, detallista, que va des de l'exposició del fet, les gestions que s'han desenvolupat

a l'entorn d'aquest fet, l'anàlisi acurada, i finalment, el resultat. Cal felicitar el Síndic per la seva independència de criteri, i cal destacar el compromís que pren en totes les actuacions que porta a terme. S'ha de tenir molt present tot això, perquè les seves consideracions estan basades en l'experiència dels fets.

De l'Informe del Síndic, se'n desprèn que la institució cada vegada és més coneguda. S'han tramitat 3.921 expedients, 76 més que l'any anterior. Cal valorar també el Servei d'Informació al Ciutadà, que per via telefònica ha rebut el major nombre de queixes, la qual cosa indica que, com més facilitats tenen els ciutadans per arribar al Síndic, més ús fan d'aquests mecanismes que ho possibiliten.

El 31 de desembre la institució havia resolt 2.030 expedients, la qual cosa diu molt en favor de l'eficàcia del Síndic. Si tenim present que el percentatge d'acceptació de les consideracions era el 31 de desembre del 76%, només el podem felicitar.

El nostre Grup valora també les actuacions d'ofici que s'han fet, perquè, preferentment, afecten els grups més vulnerables de la societat, ja siguin els infants o la gent gran.

En aquesta tasca de divulgació de la figura del Síndic, són molt interessants els desplaçaments que ha fet l'oficina per tot Catalunya. La seva presència a ciutats com Manresa, Viella, Puigcerdà, Gandesa o Figueres ha provocat que les demandes al Síndic es multipliquessin. Aquest apropament cap al ciutadà –enguany el Síndic ja ha visitat Balaguer i Falset– és una bona iniciativa. Aquesta descentralització és molt positiva, i de les comarques es valora moltíssim.

Aquest coneixement del Síndic pot millorar encara més amb l'edició del vídeo que s'ha fet recentment. Seria bo fer-lo arribar al màxim nombre de col·lectius, i fins i tot a les escoles. Les generacions del futur de casa nostra han de conèixer aquest paper que protagonitza el Síndic de Greuges en la defensa dels interessos dels ciutadans del nostre país.

Des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió pensem que ningú no es pot sentir ferit per les observacions de l'Informe, i menys quan totes elles traspuen independència, la qual cosa fa que les coses afectin el món universitari, judicial, autonòmic, local o central.

La tasca del Síndic no és fàcil. El proppassat dimarts, dia 20 d'abril, quan escoltàvem en aquest mateix Parlament les dificultats que tenen els *ombudsmen* de Bòsnia-Hercegovina, vam valorar molt la presència internacional del nostre Síndic. Formar part del Comitè Directiu Europeu, la Federació Iberoamericana o l'Institut Internacional dels Ombudsmen té una significació molt especial, i més si tenim en compte que la presència del Síndic en aquests organismes ajuda a la difusió de Catalunya arreu del món.

A continuació faré una anàlisi de diferents aspectes de l'Informe. En pocs minuts és gairebé impossible, però sí que el nostre Grup vol fer una sèrie de reflexions en veu alta.

Fa un any, la majoria de diputats i diputades que intervingueren en aquest debat reconeixien i valoraven molt

positivament la reintroducció del llibre segon, que tractava d'un tema tan punyent com el de l'exclusió social. Enguany, el llibre segon és un monogràfic sobre les motos aquàtiques i la seva perillositat, o, dit en altres paraules, dels perills que suposen aquestes màquines si se'n fa un ús deficient. De ben segur que aquesta problemàtica no hauria sorgit temps enrere, però la millora del nivell de vida ens ha portat a canvis com el que ara ens ocupa o d'altres, com l'aparició de les motos de neu o la telefonia mòbil, etcètera. A Salou, la mort d'una nena anglesa, víctima d'un accident causat per una moto aquàtica, va provocar un crit d'alerta semblant al que hem viscut recentment als atacs de gossos d'unes determinades races a nens.

L'aparició d'aquestes noves formes d'esbarjo provoca riscos que, evidentment, abans no existien. És bo que el Síndic s'avanci i s'hi refereixi en el seu Informe, perquè les administracions competents redactin una normativa i la facin complir. Els balisaments pels quals transcorren aquests vehicles flotants s'han d'estendre al màxim a les platges i han de ser respectats, i si es produeixen accidents com el de Salou no és per culpa de la moto aquàtica, sinó del mal ús que algun imprudent en fa.

Fa un any, la portaveu del nostre Grup i avui presidenta de la Comissió del Síndic de Greuges, la senyora Rosa Bruguera, es lamentava de la manca de respecte envers el català, i tenia esperances que l'Informe del Síndic de l'any 97 fos el darrer en què es parlés del menyspreu del català per part d'alguna administració. Malaauradament, això no ha estat així, i el Síndic ens recorda que els ciutadans que ho demanen tenen tot el dret a rebre una certificació literal del contingut del Registre Civil en català.

Estem d'acord que les administracions no han d'estar al servei de la defensa dels drets abstractes d'una llengua, sinó dels drets concrets dels ciutadans a utilitzar-la. Els mitjans tècnics de què avui disposa la nostra societat haurien d'afavorir que un assentament, per exemple, es pogués traduir simultàniament al català, i més quan ens trobem a les mateixes portes del segle XXI.

Una part important de l'Informe del Síndic i el seu equip, la dediquen a la immigració. És un tema complex, que necessita consens polític, social, i una societat cohesionada. És evident que l'Administració ha d'aprovar polítiques que dificultin la proliferació de xarxes de tràfic il·legal d'immigrants. Cal una tramitació àgil i ràpida de tots els processos de sol·licitud de visats. Un dels grans reptes d'aquest final i inici de segle serà aquesta allau de gent que ens arriba del Magreb i del centre d'Àfrica; ens hi haurem d'adaptar i donar-hi resposta.

En la Comissió de la proppassada setmana, senyors diputats, senyores diputades, aquest portaveu explicava com a Catalunya hi ha ciutats com Banyoles que, amb quinze mil habitants, té una població gambiana i senegalesa de gairebé el 10%, i no hi ha cap problema de convivència, gràcies a la cohesió social.

És evident que el Govern central haurà de dotar de més mitjans les seves ambaixades i consolats, per tal que

l'immigrant pugui tenir visat, amb l'objectiu de gaudir de la targeta de treball i poder legalitzar la seva presència. Hauran, certament, d'adaptar-se a la nova situació que els toca viure.

El Síndic de Greuges fa referència també als nens magribins, que viuen als carrers de Barcelona o de la seva perifèria. S'ha articulat ja una acció conjunta, i no és fàcil trobar mecanismes, fórmules o recursos per solucionar aquesta situació dels molts adolescents immigrants indocumentats, però l'acció conjunta dels departaments de Justícia i Governació de la Generalitat de Catalunya, la Delegació del Govern central, els ajuntaments de Barcelona i Santa Coloma de Gramenet i la Fiscalia ens pot fer albirar el futur amb una mica més d'optimisme.

Fa uns mesos, diputats gironins de la Comissió de Política Social van visitar el centre Misericòrdia, de Girona, i els mateixos educadors ens plantejaven les dificultats que tenen a l'hora de tractar aquests menors en els centres d'acolliment.

L'Informe del Síndic valora molt positivament els plans d'habitatge de la Generalitat, que han servit perquè gent jove amb rendes mitjanes poguessin independitzar-se dels pares, però també és cert que encara no n'hi ha prou i que ara el problema es centra en la gent que té molts pocs recursos. Aquestes persones no poden estar excloses del progrés social, i, malgrat que és un tema complicat, cal fer esforços per intentar resoldre-ho. Ens consta que el Govern de la Generalitat ja treballa en aquest sentit.

En l'apartat dedicat al medi ambient, el Síndic fa una anàlisi molt interessant de la contaminació acústica, i és partidari que es reguli per llei. Demana que els ajuntaments es dotin d'una ordenança específica en matèria de sorolls i vibracions. Alguns ajuntaments ja la tenen, aquesta ordenança, però els ajuntaments mitjans, sobretot, tenen problemes per fer-la complir, i és una qüestió preocupant que les administracions s'han d'agafar molt seriosament.

La setmana passada, sense anar més lluny, en un programa matinal de ràdio, una senyora es queixava de les fresses d'algunes motos, i el programa debatia a l'entorn de l'agressivitat; a aquella oïdora no hi havia res que la posés tan agressiva com aquella fressa dels tubs d'escapament d'algunes motos del seu poble. De ben segur que els indrets turístics són els que més problemes tenen en aquest sentit, amb les terrasses dels bars, les discoteques, etcètera. Cal conjugar els dos drets: el de la llibertat d'empresa i el del ciutadà que demana poder descansar les nits d'estiu dins de casa seva.

La tasca de l'adjunt del Síndic que s'encarrega de vetllar pels interessos dels infants és molt interessant. Reconeix que l'ensenyament dels nens que es troben hospitalitzats ha millorat molt i afirma que funciona prou bé, de la qual cosa ens podem sentir satisfets.

Fa referència també a la violència escolar, i això sí que de debò ens ha de preocupar, i més quan fa pocs dies hem vist per la televisió el que ha passat a Colorado. Molts sectors socials pretenen que l'escola ho solucioni tot, i això és impossible. Massa vegades sentim que una

8056

manca de respecte d'un adolescent, un comportament incívic o un abús en la seguretat vial és per culpa de l'escola o dels mestres, i això, senyores diputades, senyors diputats, no és just. En la majoria d'ocasions, un comportament d'aquestes característiques té l'origen en el si de la mateixa família.

Una societat del benestar com la nostra no pot ser conformista, i hem d'aspirar al màxim. No ens podem conformar amb l'avaluació del problema, sense donar-li resposta.

El Síndic insisteix que no s'abusi de l'expulsió dels nens conflictius dels centres escolars, i no li manca raó: un nen conflictiu —no hi ha dubte— és més perillós al carrer que en una aula de qualsevol escola de casa nostra.

Valora el Síndic molt positivament el Pla interdepartamental de majors de divuit anys, de la Direcció General d'Atenció a la Infància. Aquest Pla ha significat un pas endavant molt important per a l'efectivitat del sistema de protecció vigent. El Departament de Justícia està treballant de valent per tots aquests nois i noies que arriben a la majoria d'edat sota tutela de l'Administració, car s'esmercen recursos perquè aquest jove no resti desemparat i tingui un ventall de possibilitats de recursos laborals i residencials.

Pocs ciutadans dels que anomenem «de la tercera edat» s'han dirigit al Síndic. Malgrat tot, s'hi refereix, i compartim des del nostre Grup Parlamentari algunes consideracions que s'apunten.

S'ha de fer un esforç per potenciar els recursos en el Servei d'ajut a domicili per a la gent gran. En la línia de l'Informe del 97, que va posar un especial èmfasi en la lluita contra l'exclusió social, valorem molt positivament que els serveis socials de les diferents administracions hagin fet un esforç per ampliar les alternatives de reinserció.

Encara, però, hi ha camps en què cal treballar més, com és el cas de les persones que pateixen malalties mentals. Estem d'acord que les residències per a la gent gran, i més quan enguany celebrem l'Any Internacional de la Gent Gran, han de ser el darrer recurs. Hem d'insistir en el Servei d'atenció a domicili, en els habitatges tutelats, en els habitatges de promoció social..., compartim el criteri del Síndic en aquest sentit.

El Síndic ha rebut 133 queixes i més d'un centenar de consultes en matèria tributària, tot fent referència als tres nivells d'Administració: el Govern central, la Ge-

neralitat i els ajuntaments. Cal la màxima coordinació entre les administracions que intervenen en el procediment de gestió, recaptació i inspecció tributària. Cada vegada es fan més convenis de col·laboració de delegació. Molts ajuntaments petits no tenen capacitat per fer la pròpia recaptació i la deleguen als consells comarcals o a les diputacions. És bo que en tota aquesta gestió, que a vegades és complexa, no es lesionin els interessos dels contribuents.

El Síndic fa una recomanació que el nostre Grup, que dona suport al Govern, valora molt positivament, en el sentit de reclamar el traspàs de l'Agència Tributària a Catalunya. Aquest podria ser un pas molt interessant i que afavoriria la proximitat del contribuent a l'Administració i seria l'aplicació lògica de les competències de la Generalitat en matèria fiscal i tributària. No és només un tema de reivindicació política —que, efectivament, ho és—, sinó, com diu el Síndic, una exigència d'eficàcia i d'eficiència.

El Síndic fa una valoració positiva de l'assistència sanitària a les presons; és una dada que cal tenir present, perquè el tema no és fàcil. Insisteix també el Síndic —i acabo— en la creació d'un establiment psiquiàtric penitenciari.

En definitiva, tota una sèrie d'observacions que el Síndic de Greuges ens fa perquè les tinguem presents. L'Informe que avui ens ha presentat és un treball seriós, rigorós, crític i independent, a favor del més desvalgut...

El president

Senyor diputat, ha exhaurit el seu temps.

El Sr. Lladó i Isàbal

...tant de bo que el senyor Cañellas pugui continuar aquest servei al país.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Acabades les intervencions, s'aixeca la sessió. D'aquí a cinc minuts iniciarem el Ple ordinari —d'aquí a cinc minuts.

La sessió s'aixeca a les dotze del migdia i dos minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 79.1

La sessió s'obre a les dotze del migdia i set minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i el lletrat Sr. Santaló i Burrull.

Al banc del Govern seu el conseller de Governació.

ORDRE DEL DIA

1. Proposició de llei sobre el sistema de seguretat de Catalunya. Tram. 202-00139/05. Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Debat i votació de la presa en consideració (Text presentat: BOPC, 388, 31968).

2. Proposició de llei de suport a les unitats familiars. Tram. 202-00140/05. Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació de la presa en consideració (Text presentat: BOPC, 388, 31974).

3. Proposició de llei de creació del Consell Català de Sostenibilitat. Tram. 202-00141/05. Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV), juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV). Debat i votació de la presa en consideració (Text presentat: BOPC, 388, 31980).

4. Designació de cinc membres del Consell Social de la Universitat Autònoma de Barcelona. Tram. 284-00028/05. Grups parlamentaris. Designació.

5. Designació de cinc membres del Consell Social de la Universitat de Barcelona. Tram. 284-00029/05. Grups parlamentaris. Designació.

6. Designació de cinc membres del Consell Social de la Universitat Politècnica de Catalunya. Tram. 284-00030/05. Grups parlamentaris. Designació.

7. Designació de cinc membres del Consell Social de la Universitat Pompeu Fabra. Tram. 284-00031/05. Grups parlamentaris. Designació.

8. Designació de quatre membres del Consell Social de la Universitat de Girona. Tram. 284-00032/05. Grups parlamentaris. Designació.

9. Designació de quatre membres del Consell Social de la Universitat de Lleida. Tram. 284-00033/05. Grups parlamentaris. Designació.

10. Designació de quatre membres del Consell Social de la Universitat Rovira i Virgili. Tram. 284-00034/05. Grups parlamentaris. Designació.

11. Interpel·lació al Consell Executiu, a tramitar pel procediment d'urgència, sobre quins són els propòsits de capteniment pel que fa a la gestió de les grans infraestructures. Tram. 301-00107/05. Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Substanciació.

12. Interpel·lació al Consell Executiu sobre política teatral. Tram. 300-00532/05. Sr. Xavier Bosch i Garcia, del Grup Mixt. Substanciació.

13. Interpel·lació al Consell Executiu sobre el manteniment i la millora de la cohesió i la mobilitat social. Tram. 300-00111/05. Sr. Joan Puigcercós i Boixassa, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

14. Interpel·lació al Consell Executiu sobre els treballadors estrangers extracomunitaris. Tram. 300-00373/05. Sr. Ignasi Riera i Gassiot, del Grup Parlamentari d'Ini-

ciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV). Substanciació.

15. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política de foment de l'ocupació de les dones a Catalunya. Tram. 300-00461/05. Sra. Montserrat Duch i Plana, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Substanciació.

16. Interpel·lació al Consell Executiu sobre el compliment de la Llei 10/1983, del 30 de maig, de creació de l'ens públic Corporació Catalana de Ràdio i Televisió i de regulació dels serveis de radiodifusió i televisió de la Generalitat de Catalunya. Tram. 300-00498/05. Sr. Josep Maria Carbonell i Abelló, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Substanciació.

17. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política d'infància, especialment pel que fa a les adopcions. Tram. 300-00407/05. Sr. Roc Fuentes i Navarro, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV). Substanciació.

18. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política general d'adopcions a Catalunya. Tram. 300-00408/05. Grup Parlamentari Popular. Substanciació.

19. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política d'adopcions internacionals. Tram. 300-00420/05. Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

20. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política general d'adopcions. Tram. 300-00424/05. Sra. Rosa Barenys i Martorell, juntament amb un altre diputat del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Substanciació.

21. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política d'adopcions internacionals. Tram. 300-00440/05. Sr. Joan Ridao i Martín, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

22. Projecte de llei del Centre de la Propietat Forestal. Tram. 200-00058/05. Govern de la Generalitat. Debat i votació del Dictamen de la Comissió (Dictamen: BOPC, 394).

23. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre el finançament de les administracions públiques. Tram. 302-00255/05. Sr. Benet Tugues i Boliart, del Grup Mixt. Debat i votació (Text presentat: BOPC, 395).

24. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre el servei públic d'ocupació de Catalunya. Tram. 302-00256/05. Sr. Josep Maria Rañé i Blasco, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Debat i votació (Text presentat: BOPC, 395).

25. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre la política agrària. Tram. 302-00257/05. Sr. Ramon Vilalta i Oliva, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Debat i votació (Text presentat: BOPC, 395).

26. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre política lingüística. Tram. 302-00258/05. Sr. Josep Huguet i Biosca, juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació (Text presentat: BOPC, 395).

27. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre la política de reequilibrament territorial. Tram. 302-00259/05. Sr. Joaquim Novella i Izquierdo, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV). Debat i votació (Text presentat: BOPC, 395).

28. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política urbanística, especialment pel que fa referència a la urbanització de la Riera, de Sant Pere de Torelló (Osona). Tram. 302-00260/05. Sr. Joan Boda i Masoliver, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV). Debat i votació (Text presentat: BOPC, 395).

29. Preguntes amb resposta oral.

El president

S'obre la sessió.

D'acord amb l'article 133.5 del Reglament, s'ha establert la llista de les preguntes que s'han de respondre oralment en el Ple i que ha sigut ja distribuïda i que, d'acord amb l'article 133 del Reglament, seran substanciades aquesta tarda, a dos quarts de cinc.

Modificació de l'ordre del dia

Així mateix, aquesta presidència fa avinent que, havent estat admesa a tràmit la sol·licitud del dictamen al Consell Consultiu del Projecte de Llei del Centre de la Propietat Forestal, presentada per la desena part de membres del Parlament, tots del Grup Socialista, decau el punt número 22 de l'ordre del dia.

Proposició de Llei sobre el sistema de seguretat de Catalunya (presa en consideració)

Passem a substanciar ara el primer punt de l'ordre del dia, és a dir: debat i votació de la presa en consideració de la Proposició de Llei sobre el sistema de seguretat de Catalunya. D'acord amb l'article 107 del Reglament, es passa directament al debat. Per presentar-la, té la paraula, pel Grup Socialista, el diputat senyor Celestino Corbacho, per un temps màxim de quinze minuts.

El Sr. Corbacho Chaves

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, abans de començar, vull agrair a totes les persones que des de diferents sectors polítics, sindicals, associatius, institucionals i veïnals ens acompanyen avui, que han mostrat el seu interès i ens acompanyen, per tant, avui en aquesta sessió del Parlament per seguir de prop el debat d'aquesta Proposició de Llei.

El passat 19 d'abril, el conseller de Governació donava una conferència a Tribuna Barcelona, on exposava les línies generals que des del Govern de la Generalitat s'estan portant a terme o s'estan impulsant en referència a la seguretat pública a Catalunya.

La primera afirmació del conseller era que el més important és parlar de la seguretat, més que del model policial, ja que el segon, el model policial, ha de ser una conseqüència del primer. Explicava el conseller que el Govern en el que realment està interessat és a aprofundir en el model de seguretat, més que en el fet concret de substituir un policia per un altre, o de fer una policia més pròpia, més de casa nostra. I posava com a

exemple el model de la sanitat, on el que es va buscar –deia el conseller– era treballar, i que el que es va fer en aquell moment no va ser treballar per tenir més metges catalans –que també–, sinó per tenir un model de sanitat pública catalana millor que la resta de la sanitat pública d'Espanya. Evidentment, no faré cap comentari –no toca, avui, en la presentació d'aquesta llei– sobre si el model de la sanitat és millor o pitjor; però, en qualsevol cas, feia aquests comentaris.

Aquestes eren reflexions d'un membre del Govern, i, per tant, hem d'entendre que si aquestes eren les reflexions d'un membre del Govern són les reflexions del Govern i del Grup que li dona suport. Però quina és la realitat? Doncs, la realitat és que després de deu anys d'estar parlant de la policia de Catalunya, d'estar parlant de la seguretat ciutadana, que cinc anys després de la signatura dels acords de la Junta de Seguretat, on s'establí el període del desplegament i l'assoliment de les competències en matèria de seguretat ciutadana, la realitat avui ens demostra dues coses. La primera, que no tenim cap llei de seguretat que defineixi el model a què va fer referència el conseller en la seva conferència. I la segona és que l'únic que s'està fent és ocupar el territori, substituir un policia per un altre, és a dir, copiar al peu de la lletra el model existent: just al contrari del que el mateix Govern preconitza.

Per aquest motiu i no per un altre, nosaltres presentem avui una proposició de llei de bases sobre el sistema de seguretat de Catalunya. Presentem, justament, aquest projecte de llei perquè creiem que és un error continuar parlant del model policial sense haver definit prèviament quin model de seguretat volem. Presentem aquest projecte de llei perquè sabem que la seguretat és un concepte que supera l'acció policial, perquè sabem que darrere de la inseguretat moltes vegades hi ha diferents factors que incideixen directament sobre la inseguretat, perquè es necessiten polítiques transversals que ajudin a corregir els problemes d'inseguretat, i no únicament des d'una perspectiva o una intervenció policial. Presentem aquesta Proposició de Llei perquè entenem que és necessari potenciar els aspectes de prevenció, perquè cal potenciar la coordinació, perquè cal clarificar encara més les competències, comptar més amb les policies locals, comptar més amb els ajuntaments i superar la desconfiança per la confiança, perquè s'ha de definir amb més claredat el sistema d'autoritats, perquè s'ha de donar més competències als ajuntaments i a les juntes locals de seguretat.

Aquesta Proposició de Llei, que consta d'una exposició de motius, sis articles, trenta bases i tres disposicions, és una proposició de llei global, és una proposta que no pretén entrar en totes les característiques puntuals dels diferents instruments de la política de seguretat. Entenem que en el debat en comissió i en les aportacions que hi haurà dels diferents grups s'haurà de desenvolupar el projecte de llei que abordi tots els temes que es consideri necessari que s'han d'abordar.

Aquesta Proposició de Llei, la presentem amb l'esperit d'englobar qualsevol proposta constructiva, en ares d'una concepció global del sistema de seguretat. Aquesta Proposició, la plantejem d'una forma innovadora, ressaltant el servei al ciutadà i el dret a la segure-

tat, donant importància des d'aquesta perspectiva a la prevenció i a la qualitat del sistema; els sistemes operatius –policia, protecció civil, seguretat viària– hauran de desenvolupar-se posteriorment. Estem posant el timó i el rumb als diversos sistemes operatius, intentant saber on anem, perquè fins ara parlem permanentment de les resolucions, aprovem resolucions al Parlament, però no tenim un horitzó clar, no tenim un marc global que ens marqui quin és el model i on volem anar. I aquest projecte –entenem– és el primer pas, justament, per dibuixar aquest horitzó, aquest futur.

La nostra opció política és la de construir una societat tolerant, solidària, participativa i coresponsable de les polítiques de seguretat. L'avenç cap a una societat més lliure estarà en relació amb la nostra capacitat per recuperar socialment tant els autors com les víctimes. En aquest sentit, volem manifestar que quan parlem de seguretat ho fem pensant en la llibertat i els drets dels ciutadans, i que en aquest àmbit que defensem defensem l'adopció de polítiques que s'adrecin a impulsar un compromís permanent de la comunitat en la resolució dels conflictes.

Vull, per finalitzar, fer una petita síntesi del projecte de llei que posem a consideració de les senyores diputades i dels senyors diputats, i que es basa en els principis següents.

Primer: la seguretat com un servei públic. Mai no ha existit un plantejament de la seguretat com un servei públic, és a dir, com la responsabilitat de les administracions públiques de garantir unes prestacions als ciutadans, i el correlatiu dret dels ciutadans d'elegir aquestes prestacions. Fins ara, la lògica de fons de les diverses lleis que incideixen en la seguretat responen a la vella concepció de mantenir l'ordre públic o bé de garantir el respecte al Codi penal, però mai s'ha definit la seguretat des de la perspectiva d'un servei públic dissenyat per fer efectiu un dret ciutadà. Aquest canvi conceptual significa la plena incorporació dels sistemes de seguretat a l'estat del benestar i l'abandó d'una lògica liberal individualista que encara llastra la lògica de fons de l'actual sistema de seguretat. Aquesta llei dona resposta a aquest dèficit.

Segon: la seguretat com un sistema transversal. La llei integra, per primer cop, tots els vessants de la inseguretat sota un sol sistema. Actuacions policials, protecció civil, seguretat privada, planificació i prevenció són aspectes del sistema integral de seguretat que es proposa en aquesta llei.

En tercer lloc, la prevenció. La llei posa un èmfasi molt especial en totes les activitats de prevenció, tant en els temes de seguretat com en altres vessants que poden afectar la seguretat. En aquest sentit hi ha un canvi del model policial basat exclusivament en la reacció policial contundent per un sistema en què es valora el fet que no s'arribin a produir els incidents i es potencia, justament, la prevenció.

En quart lloc, la coordinació i el sistema únic de seguretat. La proposta de llei fa èmfasi en un dels problemes més significatius de l'activitat policial d'aquest país, que és la descoordinació derivada de la varietat de cosos policials i dels hàbits autàrquics de funcionament.

El sistema que es proposa es basa en l'absoluta transparència informativa, la col·laboració imposada i la coordinació. El principi d'intervenció mínima obligada que s'estableix a la base vint-i-quatre i les obligacions que s'esmenten a l'apartat 2 de la base tretzena són significatius d'aquesta concepció integrada del sistema de seguretat.

Cinquè: la participació ciutadana com a element bàsic. La participació ciutadana és un altre dels elements estructurals del sistema de seguretat que es proposa. Els ciutadans tenen dret a participar en tots els nivells –municipal i nacional– en una activitat d'informació i control sobre tot allò que els afecta.

I, finalment, la transparència del sistema. La informació és sens dubte un dels mecanismes de garantia essencials en els sistemes democràtics. D'altra banda, la informació és la força transformadora més efectiva que existeix en les administracions públiques. És per això que un altre aspecte essencial en el disseny del sistema de seguretat que es proposa és la garantia d'informació sobre els objectius i els estàndards amb relació als serveis que es presten, sobre la planificació i sobre els resultats. Entenem que la transparència i la informació són, en aquests moments, els aspectes que tenen efectes autènticament revolucionaris en el funcionament dels serveis públics.

Després d'això exposat aquí, vull dirigir-me a totes les diputades i a tots els diputats per posar a la seva consideració aquesta Proposició de llei, com un primer intent de tenir un marc global del qual no disposem per aconseguir fer una llei de seguretat integral que doni estructura única a tot el sistema de seguretat, per així aconseguir un millor servei al ciutadà i dotar-lo d'un servei més modern, més eficient i més eficaç. Evidentment que es dirà, probablement, en la intervenció dels diferents grups que... Jo crec que cap grup dirà que aquesta llei no és necessària; probablement no ho dirà ningú. Perquè fins i tot el conseller deia, en la seva conferència, la necessitat de tenir un model basat en la discussió de quina és la seguretat que volem en aquest país, i, fruit d'això, hauria de venir després el model de policia.

Però segurament que hi haurà grups que tindran les seves raons per entendre que, probablement, potser avui no és el moment. Estic convençut que a nosaltres..., o millor dit, nosaltres no hem presentat aquesta Proposició de llei en funció de calendaris temporals, sinó que hem presentat aquesta Proposició de llei després d'haver fet una cosa important en el Parlament de Catalunya. La primera és estar permanentment al costat de la Conselleria de Governació i del Govern donant suport a tot el que ha significat i significa posar en funcionament un servei tan important com és la nova policia, l'assumpció de les noves responsabilitats en matèria de seguretat ciutadana.

Però aquest mateix Parlament, en l'última sessió, ja va entendre que no podíem quedar-nos aquí permanentment fent reflexions sobre el model policial i sobre si hi ha més substitucions o menys substitucions, si el desplegament era molt correcte o era incorrecte; que havíem de donar un pas més. I aquella resolució del

8060

Parlament va instar el Govern que, efectivament, donés aquest pas, que donés aquest pas, que fos valent, que presentés una proposició de llei sobre el sistema de seguretat, que invités fins i tot les diputades, els diputats, els diferents grups, a participar en la discussió per intentar trobar un consens que ens dotés a tots, el país en definitiva, d'un instrument més qualitatiu del que tenim fins ara.

Doncs bé, han passat els mesos, i nosaltres entenem que no podem permanentment estar deixant passar el temps sense abordar un tema que és clau, que és fonamental. Perquè el desplegament avança, i arribarà un dia que al final el desplegament serà a tot el territori. I el dia que el desplegament sigui a tot el territori i no tinguem aquesta visió global, no tinguem aquesta llei, serà tard per, a partir d'aquell moment, definir el model. Per això hem presentat aquesta Proposició de llei. I esperem que, en ares de la responsabilitat, de l'interès general i no d'interessos de calendari, es rebi avui, aquí, el suport majoritari de les diputades i dels diputats del Parlament de Catalunya.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Hi ha torn en contra? *(Pausa.)* No havent-hi torn en contra, per fixar la seva posició, tenen la paraula els grups. En primer lloc, pel Grup Mixt, el diputat senyor Salvador Morera.

El Sr. Morera i Tanyà

Gràcies, senyor president. Bé, ho deia el mateix senyor Corbacho, que probablement cap grup –i el nostre no serà una excepció– pugui estar frontalment en contra de la iniciativa que presenta el Grup Socialista. Jo diria que pràcticament tots els grups –i especialment els diputats que en aquesta legislatura hem portat temes de seguretat– convindríem que en algun moment determinat aquest Parlament i Catalunya s'ha de dotar d'una llei superior que organitzi un sistema global i integral de seguretat a Catalunya i que tingui com una de les característiques principals la coordinació entre els diversos cossos. Jo diria que, probablement, tots hi estaríem d'acord. En el que probablement diferim, senyor Corbacho, és en el moment en què això s'ha de presentar i, sobretot, en què s'ha de debatre.

Sigui com sigui –d'això ja en parlaré al final de la meua intervenció–, dir d'entrada que, en moltes de les qüestions que es plantegen, dels plantejaments que s'han esmerçat, el nostre Grup hi està d'acord, en els mateixos principis que aquesta llei de bases planteja. El fet d'entendre la seguretat com un dret fonamental i en el seu estat originari; parlar, també, en temes de seguretat, sobretot, de prevenció; la coordinació, com dèiem, entre les diverses administracions implicades i, sobretot, entre els diversos cossos, i sobretot, parlar de planificació en seguretat pública –a tot arreu, però especialment a Catalunya–, jo diria que són principis que qualsevol legislació en seguretat ha de valorar.

Estem d'acord, també, en aspectes concrets que jo diria que aquesta proposta legislativa apunta. En alguns casos potser no estaríem d'acord en la forma com es

regula, però sí, si més no, en la idea que això representa. Per exemple, el fet que s'ha de començar a parlar i a valorar la necessitat d'organitzar una seguretat específica per a l'àrea metropolitana de Barcelona, una autèntica policia metropolitana a Barcelona; parlar de protecció civil, molt relacionada amb tots els temes de seguretat, tot i que hem fet una llei que jo diria que una de les virtuts principals que té precisament és implicar els cossos de seguretat en protecció civil també a Catalunya. Jo diria que també s'ha d'observar aquesta òptica des de qüestions o des de la temàtica de seguretat d'ordre públic, fonamentalment, incorporar temes de ràtios de control, d'eficàcia, d'eficiència, d'estàndards en temes de seguretat també és important, i altres aspectes que probablement jo crec que s'han d'esmerçar, perquè jo crec que són qüestions que s'avancen probablement al que el dia de demà serà el debat d'aquesta qüestió en aquest Parlament i que vostès han tingut, si més no, la virtualitat de plantejar-ho ara.

Però, com he dit, el nostre Grup divergeix de vostès, bàsicament, per una qüestió d'oportunitat. Primer perquè estem en un període en què si una cosa és característica de la nostra seguretat és el desplegament dels Mossos d'Esquadra en moltes comarques, i també en temes de trànsit. Per tant, ara com ara, plantejar una llei com aquesta, quan encara el desplegament no s'ha acabat, a nosaltres ens sembla, com a mínim, poc oportú. A més a més, en un moment en el qual es comencen a plantejar molts problemes pràctics de coordinació entre els diversos cossos de seguretat, però especialment amb la policia local, i sobretot es comencen a detectar alguns problemes amb alguna tipologia de municipis, municipis petits o mitjans, que –diguem-ho clar– han plantejat la seva seguretat més com una competència exclusiva del Departament de Governació i, per tant, dels Mossos d'Esquadra, que no una competència compartida amb el seu cos propi de policia local, que en molts casos s'ha reduït a la mínima expressió, i han deixat aquesta qüestió, com he dit, a càrrec, exclusivament, del Govern de la Generalitat, quan la legislació no tenia prevista, precisament, aquesta situació... Ho plantegen vostès quan estem al final d'una legislatura, i ja li he comentat abans, en particular a vostè, que si es complissin els terminis, i, per tant, que es votés favorablement la presa en consideració d'aquesta llei de bases, si s'esgotessin els terminis, els sis mesos, i que el Govern presentés un decret legislatiu que executés aquesta llei de bases, doncs, pràcticament no hi hauria temps material de poder-ho fer, perquè la legislatura probablement s'esgotarà abans.

I, sobretot –i nosaltres entenem que és el més important de tot–, jo diria que, malgrat reconèixer l'esforç tècnic i jurídic que això planteja, nosaltres entenem que la millor situació per plantejar una qüestió com aquesta és amb un consens polític previ, perquè tota la temàtica de la seguretat a Catalunya –com a tot arreu, evidentment–, el tema de seguretat, d'ordre públic, és un tema tan important que necessita, com he dit, plantejar qui planteja les iniciatives, un consens polític previ important, ampli, que faci que, precisament, es pugui aprovar i avançar en aquesta temàtica.

Punt 1

És per tot això, senyor Corbacho, que, tot i compartir molts dels criteris que vostès apunten en aquesta proposta legislativa, nosaltres no hi votarem a favor i, sobretot, valorem que en el futur..., que aquest potser és l'handicap principal d'aquesta Llei, que s'ha avançat precisament en el temps, però que en el futur, de ben segur, s'haurà de plantejar una proposta com aquesta.

Res més, senyor president; moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula el diputat senyor Joan Ridao.

El Sr. Ridao i Martín

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor Corbacho, deixi'm dir-li, d'entrada, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, que coincidim, sobretot a partir del bagatge de les diferents mocions i resolucions que ha anat adoptant aquesta cambra durant aquesta legislatura, i alguns fins i tot amb el seu impuls i la seva participació molt activa, coincidim en el fet que la culminació del procés de definició del model policial català, que és un model engegat en tres fases –desplegament, replegament i, finalment, l'adopció d'un model de seguretat específic–, passa, indefectiblement, per l'elaboració d'un projecte de llei de seguretat pública.

I és així perquè, a més, aquest Parlament ho té així manat. Recordo la Moció 110/V d'aquest Parlament, que així ho diu, i encomana al Govern, fins i tot, l'elaboració d'uns estudis i treballs al respecte.

És així perquè, a més, en això hem convingut amb el mateix Govern, en la necessitat que així sigui, i per boca del seu titular, en aquest cas del Departament de Governació, s'ha expressat també en aquest sentit.

I hi estem d'acord perquè aquest Projecte de Llei de seguretat pública, relatiu a l'ordenament de les competències de les diverses administracions concurrents en matèria de seguretat i d'ordre públic, és necessari per definir un autèntic catàleg i una definició molt clara de les diverses atribucions i funcions; també de les relacions entre les administracions i del paper dels diferents òrgans de coordinació, la conformació d'un autèntic sistema d'autoritats i fixats a través d'una llei, no a través d'un simple decret, i també la necessitat de definir l'executivitat dels possibles acords i resolucions de les diverses autoritats en aquesta matèria.

Ens sembla també oportú que aquesta llei contempli un fet absolutament imprescindible, com és posar l'accent en l'acció preventiva, per damunt de la policia reactiva, que en aquests moments, segurament, és l'element que més prioritza el Cos de Mossos d'Esquadra i, segurament, les policies locals; sobretot per tal de poder evitar els conflictes i els possibles riscos que s'esdevenen en una matèria tan sensible com és l'ordre públic i la seguretat ciutadana, però, sobretot, per atendre també els problemes derivats de la victimització.

Ens sembla també molt oportú, i és un element que contempla una de les bases de la Proposició de Llei socialista, la necessitat de definir també per llei, a través

del marc legal, els possibles plans de seguretat que periòdicament caldria elaborar, tot l'apartat dels sistemes d'informació integrats, amb dades procedents de totes les administracions, i la forma d'accés de cadascuna d'elles, i després també un altre apartat molt important, com és la regulació de la seguretat privada.

I, sense anar més lluny, insisteixo en aquella moció subsegüent a una interpellació del mateix senyor Corbacho, i, a més a més, consensuada pel conjunt de grups d'aquesta cambra –recordo, almenys, el Grup de Convergència i Unió, d'Esquerra Republicana i d'Iniciativa, que amb les seves esmenes hi van contribuir–, en què instàvem el Govern a iniciar aquests estudis, que, per cert, en aquests moments en desconexem l'estat, i, per tant, des d'aquest punt de vista, coincidim en la necessitat d'adoptar aquest marc legal específic, però, sobretot, a denunciar l'incompliment o l'eventual incompliment del Govern en aquest apartat.

Ara bé, si això és així i podem convenir amb vostès en bona part del que han manifestat, almenys per justificar la iniciativa legislativa que avui ens han presentat, nosaltres hi voldrem afegir –i no sé si en això la resta de grups hi estaran d'acord– que la culminació d'aquest procés també ha de quedar clar que passa –i em fa l'efecte que també a través d'alguna resolució d'aquest Parlament ha quedat clar, i a través del pacte amb el conjunt d'administracions afectades, en compliment, ho reitero, d'un conjunt de resolucions del Parlament– per la reforma de la Llei de cossos i forces de seguretat de l'Estat de l'any 86, que redueix el paper dels Mossos d'Esquadra al de mera comparsa, que és segurament el màxim obstacle perquè la nostra policia esdevingui una policia ordinària i integral a casa nostra; passa també, indefectiblement, per la revisió dels acords de la Junta de Seguretat de l'octubre del 95, sobre els quals s'assenta aquest model policial català consensuat, perquè tan important com aquest marc globalitzador, com aquesta futura llei que avui es reclama per posar fi a aquesta actual parcel·lació existent en el nostre sistema de seguretat, per tal de clarificar-lo, homogeneïtzar-lo i fer-lo més eficaç, en la nostra opinió, tan important com això és també racionalitzar el sistema de seguretat, el nostre model de substitució, pel qual els mossos no vénen a sumar-se a les policies existents, sinó que les substitueixen en determinades funcions, de manera que, per exemple, els estàndards policials, les ràtios útils de policies per mil habitants siguin les més adequades i que, en definitiva, evitem de continuar sent un país amb el nombre de policies més alt de la Unió Europea, però no segurament dels més eficients, i també per evitar aquesta desproporció creixent que en aquests moments s'evidencia per part dels cossos i forces de seguretat de l'Estat en relació amb el desplegament de la nostra pròpia policia.

És obvi que, de tot això i d'aquests compromisos assolits pel Govern, ben poca cosa, i, per tant, s'ha concretat segurament en molt poca cosa, perquè ni la llei de reordenació de la seguretat pública, com va anunciar el conseller en el seu dia, ni els compromisos claríssims assumits per aquest Govern, de traslladar a la Junta de Seguretat alguns acords d'aquest Parlament pel que fa a la reforma de la Llei de cossos, pel que fa a la revisió

8062

del model, tampoc s'han vist acomplerts, i, per tant, a més, la transitorietat i la provisionalitat del desplegament continuen plantejant avui encara serioses incògnites, que aviat, segurament, es desvelaran –imaginem–, pel que fa, evidentment, a l'avançament del desplegament a la regió primera, amb quins efectius ho farem i de quina forma.

Ara bé, el plantejament d'aquesta Proposició de Llei, més enllà de la coincidència –com he dit– en la necessitat de disposar d'una llei de seguretat que integri aquests aspectes tan importants, com la prevenció, una llei que sigui transversal, que posi l'accent en la participació des de la perspectiva d'un servei públic, i també una llei multidisciplinària com la que avui vostès ens proposen, difereix del nostre punt de vista no només quant a l'oportunitat o quant al calendari o el context, que vostè indicava inicialment, una mica prefigurant ja el debat que es podria produir, sinó que, en primer lloc, difereix, bàsicament, quant a la forma, perquè se'ns proposa una llei de bases, per tant, una delegació legislativa aprovant avui unes línies generals i conferint l'autorització al Govern per entrar en el detall, i nosaltres no ho veiem gens clar, això. Nosaltres volem una llei de consens i, a més, una llei de consens amb el nostre concurs, i el nostre concurs ens sembla que seria molt més important a partir d'una llei ordinària d'aquest Parlament, amb la intervenció decisiva de tots els grups polítics en l'àmbit d'una ponència i, finalment, en la discussió en aquest plenari.

Perquè el Parlament i el Govern són, entenem, les dues instàncies bàsiques per fixar la legislació i les polítiques de seguretat pública, però que, necessàriament, han de mantenir un clima de consens que conceptualment reclama un àmbit tan important i tan sensible i tan específic com el de la seguretat. Per tant, des d'aquest punt de vista, pel que fa estrictament a la forma o a la solemnitat, o al tràmit d'aquesta Proposició de Llei, nosaltres no hi estem d'acord.

I, pel que fa al context o al calendari, o a l'oportunitat d'aquesta, nosaltres no qüestionem la legitimitat de presentar a aquestes alçades de legislatura una proposició de llei; faltaria més! De fet, nosaltres ho fem i ho continuarem fent, almenys fins que aquest Parlament continuï treballant. El fet de fer-ho ara i fer-ho a les acaballes de la legislatura, i sobretot de donar un mandat o de delegar al Govern la potestat legislativa, no ens sembla oportú –hi insisteixo–, no per això que acabo de dir, sinó que tenim un Govern que en aquest moment no té el gas suficient, ni té la perspectiva, ni segurament la legitimitat suficient en aquests moments per abordar l'adopció d'un marc legal específic i tan important com aquest. Però, sobretot, que en aquest context plenament electoral ens sembla que el Govern no serà capaç de suscitar el consens necessari perquè això fos possible, i, sobretot, perquè el que contamina –i contamina molt– és aquest context electoral en què estem plenament immersos.

Per tant, per aquests dos motius, convenint i coincidint en bona part amb els elements que a vostès els han impulsat a presentar aquesta Proposició de Llei, però insistint en l'aspecte formal i també en la qüestió de

l'oportunitat, el nostre Grup Parlamentari es posiciona a favor d'una abstenció en aquesta Proposició.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula el diputat senyor Roc Fuentes.

El Sr. Fuentes i Navarro

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, el Grup Parlamentari Socialista –agrairia si em pogués donar la carpeta, perquè havia portat uns altres papers; en qualsevol cas, puc intentar fer-ho sense papers...–, el Grup Parlamentari Socialista ens ha presentat una proposició de llei de bases de seguretat pública a Catalunya, i he de dir, de bell antuvi, que nosaltres hi donarem el nostre suport.

Nosaltres hi donarem el nostre suport, sens perjudici que segurament hi podria haver altres fórmules d'haver tractat aquesta qüestió, el Govern ens podia haver enviat un projecte; el conjunt dels grups de la cambra hauríem pogut, possiblement, elaborar-lo, nosaltres, a partir d'una ponència conjunta, però la realitat és que la necessitat del consens, de l'acord entre tots els grups polítics, entre les forces polítiques, al que no ens pot portar mai és a la paralització i a no tirar endavant quelcom que considerem imprescindible.

S'ha dit aquí que aquesta proposta temporalment potser no era el moment més adequat per presentar-la. Jo crec que segurament que no, el moment havia de ser abans, i havia de ser per part del Govern, que ens havia d'haver enviat ja aquest projecte de seguretat de Catalunya, que, tal com ha dit el conseller i tal com s'ha recordat aquí, és absolutament imprescindible.

Perquè, certament, el preàmbul de la Constitució espanyola assenyala com a objectius fonamentals la justícia, la llibertat i la seguretat, i altres apartats de la Constitució assenyalen que «els poders públics tenen l'obligació de garantir la seguretat» –diu– «de l'Estat», però tots sabem que en aquest cas, quan es refereix a l'Estat, sobretot amb la distribució competencial que hi ha després, s'està referint al conjunt dels poders públics.

Per tant, aquesta és una necessitat evident, que ho hem palesat, ho hem expressat, ho hem reclamat, almenys alguns grups com és el d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, i altres de la cambra. I, en conseqüència, això, des del nostre punt de vista, és absolutament imprescindible; és absolutament imprescindible sobretot a partir del concepte de seguretat ciutadana, com a garantia de l'exercici dels drets i llibertats i, per tant, a partir de la necessitat de dotar-nos d'instruments de prevenció, de coordinació, d'actuació, els que s'expressen en aquesta proposta que ens planteja el Grup Socialista.

És a dir que nosaltres votarem favorablement aquesta Proposició perquè, encara que es tracti d'enviar al Govern una llei de bases, pensem que té les garanties suficients d'intervenció del Parlament.

Punt 1

La Llei de bases marca en el seu articulat el procediment que ha de seguir aquesta llei. Per tant, després, el Govern, a l'hora de decretar, s'ha cenyit exactament al que nosaltres aquí plantejem, i aquesta Proposició, alhora, el que fa és assenyalar unes bases, que nosaltres després en el tràmit parlamentari podrem modificar, podrem intentar millorar, podrem esmenar aquelles mancances que es poden haver produït i que, per tant, el Parlament té mecanismes suficients d'intervenció i de control. Hi insisteixo, possiblement es podia haver utilitzat una altra via, però aquesta ens sembla molt important.

He de dir que pensem que aquesta Proposició de llei de bases que presenta el Grup Socialista es pot i s'ha de complementar amb altres mesures. Aquestes mesures són essencialment la reforma de la Llei de forces i cossos de seguretat de l'Estat. Avui en dia, a casa nostra, ens trobem amb un procés d'aplicació del model policial que comporta, com s'ha dit, el desplegament de les forces i cossos de seguretat de Catalunya, dels Mossos d'Esquadra, el replegament de les forces i cossos de seguretat de l'Estat, la coordinació amb les policies locals i l'assumpció de competències, per part de la Generalitat de Catalunya, en totes aquelles qüestions de seguretat que no estan excloses expressament, per tenir aquell caràcter extra o supracomunitari que diu l'Estatut.

Nosaltres pensem que cada vegada més la Generalitat de Catalunya ha de tenir el màxim de competències en seguretat. Pensem més: pensem que la competència de seguretat a Catalunya s'ha de transferir a la Generalitat. I en el proper Ple debatrem quatre proposicions d'Iniciativa per Catalunya en què demanem, per un cantó, la transferència de la seguretat, en què demanem la presidència, per part de la Generalitat, de la Junta de Seguretat, i en què demanem modificacions, també, que fan referència a les competències dels Mossos d'Esquadra i a les competències, també, de les policies locals.

És a dir, pensem que el que planteja avui el Grup Socialista no es correspon exactament –i no per defecte d'aquest projecte, sinó per defecte de la Llei de forces i cossos de seguretat– amb el que allà està previst. Per tant, ens sembla que és perfectament complementari que nosaltres presentem aquestes propostes, que crec que el que faran, hi insisteixo, és..., aquests aspectes, en relació amb la seguretat pública, en relació amb les forces i cossos de seguretat, en relació amb les seves competències, naturalment no depenen d'aquest projecte, sinó que depenen, com he dit, de la Llei de forces i cossos de seguretat de l'Estat.

Jo crec que en el conjunt, a les trenta –si no ho recordo malament– bases que es plantegen en el projecte, hi ha els aspectes essencials. Segurament alguns d'aquests aspectes, com deia, els podrem matisar; alguns aquí es contemplem, com és la presidència i la màxima autoritat dels alcaldes, a nivell local, que ja tenim nosaltres en el Parlament un projecte, una proposició per presentar al Congrés dels Diputats, perquè també això afecta la Llei de cossos i forces de seguretat de l'Estat.

En qualsevol cas, des del nostre Grup Parlamentari, des d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, el que pensem és

que el Parlament no es pot paralitzar perquè hi hagi properament unes eleccions i, més endavant, com és obvi, es pugui produir –s'hagi de produir necessàriament– la dissolució del Parlament. El que és lamentable és que això no s'hagi fet abans; però, si això no s'ha fet abans, cal imputar-ho essencialment al Govern de la Generalitat de Catalunya i al Grup Parlamentari de Convergència i Unió, que li dona suport.

Per tant, el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya votarà favorablement aquesta Proposició presentada pel Grup Socialista. El Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds té –com és públic i notori, perquè hem participat i hem treballat plegats en totes les qüestions de seguretat en aquest Parlament– propostes en aquest àmbit que intentarem introduir per la via d'esmenes en el tràmit corresponent parlamentari, i, com he dit també, nosaltres presentarem un conjunt de proposicions que pensem que són complementàries en un proper Ple, i que també esperem que tinguin la votació favorable.

Gràcies, senyores diputades; gràcies, senyors diputats. Perdonin-me per haver hagut de fer aquesta intervenció en aquestes condicions, que només és imputable als meus propis defectes, i, en tot cas, moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula el diputat senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Sí, moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el Grup Parlamentari Popular no donarà suport a la presa en consideració de la Proposició de llei sobre el sistema de seguretat de Catalunya, presentada pel Grup Socialista.

No li donarem el nostre suport no pas perquè el Grup Parlamentari Popular no estigui d'acord en bona part dels arguments i de les paraules que avui han estat manifestades pel senyor Corbacho, en nom del Grup Socialista, sinó perquè creiem que l'opció parlamentària que aquest Grup ha triat per triar aquesta iniciativa no és, ni de bon grau, la més adient.

Nosaltres podríem entrar en el fons d'aquesta Proposició de llei, en l'objectiu que persegueix aquesta Proposició de llei, però vostè sap perfectament, senyor Corbacho, que el nostre Grup, a l'igual que la resta de grups d'aquest Parlament, també del Grup majoritari, del Grup de Convergència i Unió, i també del mateix Govern, estem d'acord que comença a ser urgent que entre tots impulsem les reformes legislatives adients que consolidin aquesta necessària cooperació entre els diferents cossos policials i entre les diferents administracions, pel que fa a la seguretat i policia, amb l'objectiu de millorar, si s'escau, l'eficàcia i l'eficiència del nou sistema de seguretat resultant del procés de substitució dels cossos i forces de seguretat de l'Estat per la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra.

En aquest sentit, com ja ha dit el senyor Ridao, aquest Parlament va aprovar per unanimitat, el dia 28 de maig de l'any passat, la Moció 110, en què, entre altres co-

8064

ses, es constata la necessitat d'accelerar la constitució de les juntes locals de seguretat a les zones on ja s'han desplegat els Mossos d'Esquadra, i també els òrgans de coordinació amb els municipis que no disposen de policia local, i s'instava, en la mateixa Moció, el Govern a iniciar els estudis i els treballs per a l'elaboració del projecte de llei de seguretat pública de Catalunya. Doncs bé, la realitat és que el Grup Socialista ha decidit, en aquesta matèria, en aquest punt concret, anar –si em permet l'expressió– «per lliure» i no respectar les decisions sobiranes –com diria l'il·lustre diputat Jaume Camps– d'aquest Parlament.

Existeix una moció que demana al Govern, que insta el Govern de la Generalitat a fer allò que el Grup Socialista sotmet avui a la consideració d'aquesta cambra. Vull recordar-li que aquella Moció va ser presentada pel seu Grup, més concretament per vostè mateix, i li recordo també que va poder ser aprovada perquè tots els grups d'aquest Parlament hi vam donar suport.

I és cert, i espero que avui el Govern o el Grup Parlamentari que li dóna suport pugui explicar les raons que l'han portat a no fer, a no portar a terme el compliment d'aquesta Moció, que fa gairebé un any que va ser aprovada. I nosaltres volem saber si s'han fet aquests estudis i treballs o, com a mínim, si aquests estudis i treballs s'han iniciat. Ara bé, senyor Corbacho, vostè tampoc ha demanat el compliment d'aquesta Moció per part del Govern en aquest Parlament, i li ho pregunto i li ho dic perquè, clar, vostè avui ens proposa que donem llum verda a una llei de bases que té com a objectiu fer un codi, fer una compilació de la legislació catalana en matèria de seguretat, fer, en definitiva, una refosa sistematitzada de les lleis de Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra, de policies locals i de protecció civil.

I ja li avanço que el meu Grup pot estar-hi d'acord –i el fet és que ho està– perquè, com ja li he dit, vam donar suport a aquesta Moció, la 110, amb la necessitat de tirar endavant aquest projecte de seguretat pública a Catalunya; però crec sincerament que vostès, com han dit altres grups, s'han equivocat en la forma i en el temps.

Amb la seva Proposició de llei el que s'està fent és donar un encàrrec al Govern per tal que faci aquesta refosa dels textos vigents a casa nostra, la qual cosa és, des del nostre punt de vista, una pretensió poc ambiciosa per part del seu Grup, ja que no planteja, com he dit, un model integral i global de seguretat pública, sinó que tan sols el que demana és la compilació dels textos ja aprovats per aquest Parlament.

Acabo, senyor president. L'article 3 d'aquest projecte de llei estableix un termini de sis mesos perquè el Govern de la Generalitat elabori un decret legislatiu que sigui revisat i tramès al Parlament per a la seva discussió, tramitació –mitjançant els treballs– i aprovació, si s'escau, pel Ple del Parlament. Ens trobem al mes de maig; d'aquí a sis mesos serà novembre, aquest Parlament s'haurà dissolt i el proper Govern, sigui quin sigui, disposarà de quatre anys per tirar endavant aquest projecte, amb el suport i la unanimitat de tots els grups

parlamentaris que siguin escollits en les properes eleccions.

Per tant, senyor president, nosaltres, com he dit, no donarem suport a la presa en consideració d'aquest projecte de llei.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula la senyora Rosa Bruguera.

La Sra. Bruguera i Bellmunt

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, com ja s'ha dit, amb aquesta iniciativa del Grup Socialista es presenta a consideració d'aquesta cambra la tramitació d'una proposició de llei que no és res més que una llei de bases, la qual delega al Govern de la Generalitat la potestat de dictar normes amb rang de llei. Tal com diu l'article 33 de l'Estatut –i en aquest cas puc dir que s'ha seguit escrupolosament la normativa–, s'adjunten una sèrie de bases a les quals s'ha de cenyir el Govern per a l'elaboració del corresponent decret legislatiu. Així mateix, es dóna un termini de sis mesos per fer-ho efectiu. I també puntualitza que aquesta delegació legislativa es farà mitjançant un únic decret legislatiu. Recorda també al Govern –perquè crec que en això sí que han sigut meticulosos– que, abans d'aprovar el Govern de la Generalitat aquest decret legislatiu, és preceptiu l'Informe de la Comissió Jurídica Assessora. I finalment també contempla que, un cop aprovat pel Govern, presentarà, s'adreçarà al Parlament la comunicació corresponent, que contindrà el text articulat objecte de delegació, per a la seva convalidació. I finalment, en una disposició final, encara diu que dóna sis mesos més per a un projecte de llei de refosa dels textos legals, és a dir, de les diferents lleis vigents a Catalunya.

Per tant, jo crec que primerament cal fer dues constatacions. Una, que no ens trobem davant de cap novetat legislativa, sinó purament d'una refosa dels textos legals vigents, és a dir, d'acord amb unes bases que no són més que l'enunciat dels principis i objectius que contenen aquests mateixos textos legals. I jo ja els anuncio que no entraré en la valoració d'aquestes bases, precisament perquè no presenten cap novetat; són, ni més ni menys, el resum, moltes vegades, del que són les diferents lleis, sobretot en el que és l'exposició de motius.

La segona constatació és que aquesta Proposició de llei ha batut, per mi, tots els rècords. Des del dia 23 de març, que va entrar al Parlament, fins a la presa en consideració, avui, realment és un temps molt breu. Doncs bé, en cas que prosperés, hauria de fer encara un esprint molt gran, perquè en un moment o altre de la tramitació ens podríem trobar amb la dissolució de la cambra. Vostès saben que el calendari electoral que és previsible, doncs, faria gairebé inviable que poguéss arribar a bon port.

Punt 1

Jo entenc que la voluntat del Grup Socialista pot ser bona, però a mi em sap greu una cosa, i és que en la fórmula escollida de Llei de bases es faci renúncia expressa de la tasca parlamentària; és com si s'abduqués de la potestat legislativa que correspon al Parlament. En aquesta iniciativa ens hauríem de conformar amb un text legal nou, que seria únicament el resultat o la suma dels ja existents; no s'hi podrien introduir modificacions, tan necessàries en algunes lleis, com ens ha recordat el senyor Ridao.

Tal com ja s'ha dit, és voluntat d'aquest Parlament i del Govern de Catalunya de presentar una llei que configuri un veritable marc de seguretat pública, amb la concurrència de polítiques transversals i la regulació de mecanismes de participació nous. El conseller de Governació ens ho ha recordat, ens ho ha dit diverses vegades. Jo recordo, concretament, la passada compareixença el mes de desembre, el 3 de desembre concretament, a la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana, en la qual ens va manifestar la intenció del Govern d'avançar en la línia d'una àrea única de seguretat pública, i que això comportaria, necessàriament, l'elaboració d'un projecte de llei de seguretat pública. També va parlar de la necessitat de reorganitzar progressivament l'organigrama del Departament de Governació, amb la configuració, deia, del que avui entenem com un Departament d'Interior, que aglutinés totes aquelles polítiques sectorials que han d'incidir en la confecció i aplicació de les polítiques de seguretat.

Crec que val la pena recollir les paraules del conseller en un punt que em sembla que, per mi, és el que dona la clau del perquè avui nosaltres ens oposarem també a prendre en consideració aquesta Proposició de llei, el que és una realitat innegable que va aparellada a les previsions de futur. Deia el conseller: «L'èxit de les polítiques de seguretat depèn, certament, de la capacitat interna i organitzativa del cos policial per exercir-les. Depèn també de la voluntat intrínseca de les mateixes mesures a aplicar i de la capacitat d'aglutinar voluntats al seu entorn. Però cal no oblidar que l'èxit en la definició de les polítiques de seguretat depèn, per damunt de tot, de la seva efectiva aplicabilitat. De res ens serviria tenir un bon disseny de polítiques de seguretat si aquestes no poguessin ser aplicades a la majoria de ciutadans i ciutadanes fins d'aquí a bastants anys.»

Per tant, el nostre Grup Parlamentari no prendrà, com els he dit, en consideració aquesta Proposició de llei i reitera, un cop més, el seu suport al posicionament responsable i realista del Govern. (*Remor de veus.*) I, tenint en compte, precisament...

El president

Per favor, guardin silenci, si us plau!

La Sra. Bruguera i Bellmunt

...l'interès general, que també s'ha dit aquí, aposta per avançar en els desplegaments amb caràcter previ a aquesta regulació.

Per la meua part, estic convençuda que el Govern trametrà el projecte de llei de seguretat pública al Parlament en un moment en què no ens trobem immersos en

la dinàmica partidista que comporta la proximitat del calendari electoral. I, com a projecte de llei, crec que valdrà la pena que tots els grups puguem fer les pròpies aportacions o puguem debatre i aconseguir –tal com demanava el senyor Ridao– una llei de consens, que, un cop aprovada, pugui ser, realment, aplicada i comporti una millora en la vida de tots els ciutadans i de totes les ciutadanes de Catalunya. Aquest és l'interès que ens mou; per això –ja els ho he dit–, nosaltres no podem donar-hi suport.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. El diputat senyor Corbacho em demana la paraula? (*Pausa.*) La té, però cal que em digui per què me la demana.

El Sr. Corbacho Chaves

Senyor president, per contradicció de l'última intervenció.

El president

Mig minut per contradiccions a l'última intervenció.

El Sr. Corbacho Chaves

Gràcies. Senyora diputada, el nostre Grup no ha fet renúncia a l'activitat parlamentària. Justament, el que estem fent avui és exercir la funció parlamentària de presentar un projecte de llei. Si algú ha fet renúncia a la tasca parlamentària és el Govern, que, a pesar de tenir un mandat d'aquest Parlament, durant tant temps no ha presentat encara cap projecte de llei.

I, finalment, simplement, agrair que..., mai un projecte de llei havia tingut tant consens, a pesar que molts grups hi votin en contra.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Acabat el debat, iniciem... La senyora Bruguera em demana la paraula. Per què me la demana?

La Sra. Bruguera i Bellmunt

Senyor president... Jo crec que tothom pot entendre quina és la seva tasca parlamentària. Nosaltres entenem que la tasca parlamentària és la de participació, de poder esmenar aquests projectes que presenta el Govern i de poder anar més enllà i avançar en una tasca que és necessària per als ciutadans de Catalunya. Així és com ho entenem.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada.

Com he dit abans, acabat el debat, procedirem a la votació. Demano a les senyores diputades i als senyors diputats que es preparin per a la votació.

Iniciem la votació.

8066

La presa en consideració de la Proposició de llei ha sigut refusada per 24 vots a favor, 47 en contra i 18 abstencions.

Proposició de llei de suport a les unitats familiars (presa en consideració)

Passem, seguidament, al segon punt de l'ordre del dia: debat i votació de la presa en consideració de la Proposició no de llei de suport a les unitats familiars. D'acord amb l'article 107 del Reglament, es passa directament al debat. Per presentar-la, té la paraula, pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, el diputat senyor Ernest Benach, per un temps màxim de quinze minuts.

(Remor de veus.)

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president...

El president

Prego a les senyores diputades i als senyors diputats que guardin silenci.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president. Fa un parell de mesos, aproximadament, una notícia apareguda en diferents mitjans de comunicació ens cridava l'atenció: un estudi fet per la Fundació Jaume Bofill –al qual ja s'ha fet referència avui, i se n'hi va fer el dia del debat sobre benestar social–, a partir de l'anàlisi de les polítiques familiars que s'havien fet des del Govern de la Generalitat, i realitzat, concretament, per dos professors de Sociologia de la Universitat Autònoma de Barcelona, Cristina Brullet i Lluís Flaquer, permetia d'afirmar que la família a Catalunya travessa un moment de bloqueig. L'informe en qüestió afirmava, doncs, que la política del Govern en matèria de família és contradictòria amb els seus propis plantejaments, que respon a una ideologia conservadora, influenciada per la tradició de família cristiana, i que té poc a veure amb les polítiques europees.

Malgrat l'aprovació, l'any 93, del Pla integral de suport a les famílies, l'estudi sosté que no hi ha objectius clars i que els que es podrien desprendre del Pla responen a plantejaments polítics clarament conservadors.

Un altre aspecte que destaquen els autors de l'estudi és el poc, per no dir nul, debat polític que hi ha hagut sobre la família, un debat que a nivell polític no s'ha fet i que a nivell social tampoc ha existit.

Els autors de l'estudi feien una certa acusació, que concretaven, per una banda, en la política promoguda des del Govern de la Generalitat, però, per l'altra, també, en les forces d'esquerra, que hem renunciat, històricament, a defensar un determinat model familiar per al nostre país. És a dir, per una banda, s'han fet lleis que, a la pràctica, han modificat les estructures familiars, però, per l'altra, mai s'ha pensat en la família en clau de receptora de serveis o de prestacions econòmiques.

He volgut començar aquesta intervenció amb aquesta referència, precisament, perquè entenc que, en aquest terreny, hauríem de fer tots plegats una autocrítica important, cosa que, d'altra banda, és poc freqüent en aquesta cambra, però que en aquest cas és absolutament indispensable.

L'estudi constata, doncs, com el Govern de la Generalitat ha tingut una política familiar que ha brillat per la seva absència i que s'ha basat en una concepció –per dir-ho d'alguna manera– més aviat conservadora de la qüestió. Però també és cert que l'esquerra, per tradició i per una mal entesa concepció del progressisme, ha renunciat a tenir un discurs propi, diferenciat i alternatiu amb relació al tema de la família. I, segurament, aquest és un error que tots plegats hem d'assumir.

Esquerra Republicana de Catalunya, fa uns quants mesos, arran d'una d'aquestes trobades que s'acostumen a fer a nivell dels grups parlamentaris, en què es parla una mica de tot, de qüestions més globals, i en què s'intenten planificar períodes de sessions, es va plantejar la possibilitat de redactar un pla de suport a les famílies, un pla redactat conjuntament per tots els diputats del Grup, amb la valuosíssima col·laboració de persones especialistes en diversos àmbits relacionats amb el tema, que ens va portar a presentar, finalment, el pla de suport a les unitats familiars. Un pla de suport que, d'altra banda, s'ha de dir que és la base d'aquesta Proposició de llei que avui posem a debat en aquesta cambra.

Confesso que per al Grup Parlamentari aquella experiència va ser prou interessant, ja que l'anàlisi detallada de molts dels aspectes de la vida quotidiana que afecten les famílies ens va permetre copsar tota una altra realitat. I, quan posàvem en comú aquells descobriments o constatacions que s'anaven fent, els constàvem, n'anàlitzàvem les conseqüències i en fèiem comparacions amb altres països, cada cop estàvem més i més convençuts que calia donar un tomb radical a la situació legislativa i de suport a les famílies que s'està fent a Catalunya i des del Govern de la Generalitat, però també des d'altres administracions.

Són diversos els factors que, des de l'àmbit més polític, ens han portat a presentar aquesta Proposició de llei. Cal dir que, a més d'una preocupació social, que després aprofundirem, hi ha també una preocupació nacional.

Catalunya, com a nació mil·lenària, també ha de vetllar pel seu futur, i des d'Esquerra Republicana sempre hem defensat un model de país equilibrat: un país equilibrat territorialment –no ens podem permetre, com a país, tenir els nostres habitants concentrats només en una porció de territori, més aviat escassa–, un país equilibrat socialment –no ens podem permetre que, al costat de determinades ostentacions, ens trobem amb el rostre més miserable del quart món a casa nostra–, i també un país equilibrat amb la seva gent –no ens podem permetre un país on la piràmide d'edat estigui tan desequilibrada com actualment ho està a Catalunya.

Cada cop hi ha més gent gran. Aquest és un fet directament relacionat amb les millors prestacions socials a què tots plegats tenim dret i que la societat ens dona.

Punt 2

Però també és cert que, cada cop, hi ha menys canalla. I aquest fet distorsiona l'equilibri que, com a país, seria desitjable.

Catalunya, de sempre, ha estat un país de mestissatge, de barreges, i aquest és un factor que hem de tenir en compte a l'hora de plantejar-nos el futur. I ho hem de fer, com sempre hem fet, amb clara voluntat integradora i com a factor d'enriquiment del país. Però també és cert que el llegir no ens ha de fer perdre l'escriure, i és cert que, a hores d'ara, Catalunya és una nació que està envellint a marxes forçades, i això és preocupant. Però, atenció!, si només diguéssim això, quedaríem coixos. Aquest és un discurs que, forçosament, s'ha de complementar, s'ha de barrejar amb un discurs més econòmicista. I aquí és on cal començar a plantejar el creuament de rendes econòmiques.

La preocupació social que ens ha mogut a presentar aquesta Proposició de llei té molt a veure amb la mateixa concepció de l'estat del benestar. Una altra de les anàlisis sociològiques recent –aquesta, d'àmbit estatal i feta per un dels sociòlegs, a hores d'ara, més respectat que hi ha a nivell de l'Estat, el senyor Víctor Pérez Díaz– planteja clarament quin ha de ser el paper de la família en el manteniment de l'estat del benestar. Pérez Díaz recorda que, en realitat, les agències encarregades de prestar assistència personal són quatre: l'estat protector; el mercat, essencialment, a través d'empreses de servei remunerades; l'anomenat «tercer sector», que serien aquelles institucions no lucratives com, per exemple, Càritas o la Creu Roja, entre d'altres, i, sobretot, la família, ja que a partir de la xarxa familiar es cobreix tot allò que no poden cobrir les altres agències.

Un altre factor de preocupació en aquest àmbit és precisament el paper de la dona en tota aquesta qüestió. No és massa agosarat afirmar que, realment, el veritable suport d'aquesta trama civil i ciutadana que conformen les famílies, sobretot en aquesta àrea mediterrània en què ens movem, són les dones. I això també és un factor de desequilibri i de desigualtat. No podem fer o plantejar una política de suport a les famílies a costa de les dones. La societat del benestar ha de ser per a tothom, i en aquest terreny ha de quedar clar que el paper de les dones, en cap cas, les ha de posar en inferioritat de condicions de cap classe: ni laboral, ni de promoció personal ni de formació, ni de prestacions, etcètera. Compartir responsabilitats entre homes i dones ja no pot ser un repte. Ha de ser una obligació.

Queda clar, doncs, que aquesta Proposició de llei que avui hem volgut posar damunt la taula és una aposta clara per la millora de les condicions de vida de la gent del nostre país, és una aposta clara per a començar a concretar amb noms i cognoms què vol dir això de l'estat del benestar.

La família continua sent, per a bona part de la població, el primer cercle d'afecte personal, d'identitat cultural i nacional, i també de solidaritat econòmica i humana. És, doncs, el primer àmbit de vida, el més proper, el més immediat, l'espai privilegiat per a la intimitat i la privacitat, la fortalesa per a la protecció i el refugi. Naturalment, hem de saber apreciar els canvis culturals

i socials produïts als nostres temps en les relacions entre les persones i en els vincles lliures que estableixen entre elles. Per això, no podem, ja més, sostenir un enfocament estàtic de la família a partir del model convencional que sempre hem conegut, sinó que, conservant-ne els valors positius heretats, hem de mantenir una visió dinàmica dels vincles humans, respectuosa, també, amb les noves realitats familiars dels nostres dies: persones separades o divorciades, parelles de fet –amb canalla o sense– que han escollit lliurement l'altra persona i aquesta forma de vida, unitats monoparentals amb un sol dels progenitors o adults amb menors al seu càrrec, gent que viu sola, etcètera.

Avui són les dones i els homes, la canalla i els joves, la gent gran pertanyent als sectors socials més dèbils, des del punt de vista econòmic, aquells qui tenen unes dificultats més grans per poder canalitzar una vida de família amb la màxima qualitat i dignitat possible.

La prolongació del període d'escolarització obligatòria, les dificultats per poder trobar una feina –que, a més, estigui vinculada als estudis realitzats–, la precarietat de les condicions laborals i el cost elevat del lloguer o de la compra de pisos són factors diversos que produeixen l'ajornament d'una opció pròpia de vida familiar.

Malgrat la incorporació de la dona al món laboral, subsisteix el seu paper de doble treball real –professional i domèstic–, mentre s'incrementen les despeses per a l'atenció a la gent gran de la pròpia casa, coincidint, a cops, amb la pèrdua del lloc de treball per part de persones adultes amb plena capacitat física i mental per a la feina, o amb la convivència amb joves a l'espera de la seva primera ocupació professional, però, mentrestant, sostinguts econòmicament pels seus familiars. Aquesta funció de solidaritat econòmica per a satisfer les necessitats bàsiques, com ara alimentació, vestit i sostre, així com de solidaritat humana en cas de malaltia o, ben sovint, per tenir cura de canalla petita o persones amb discapacitats diverses, fa que l'Estat s'estalvi molts recursos públics, més encara –com he dit abans– en països mediterranis com el nostre, on la família apareix amb un grau de cohesió ben elevat.

Fixem-nos, doncs: la família com a factor de solució en determinades situacions, en determinats moments –i no gens fàcils, per cert–, per a la gent més gran; la família com a solució per als més joves, perquè, de fet, la societat no dóna sortides, ni laborals, ni professionals, ni personals, als i a les més joves; la família com a suport de l'àmbit sanitari –tots coneixem exemples de persones que han superat o suportat malalties greus o importants gràcies a aquest entorn familiar; o tots hem estat algun cop en algun hospital a visitar algun malalt: la trama familiar que s'hi munta és molt pròpia de països com el nostre–; la família com a suport i complement a l'ensenyament que es dóna a les escoles, un suport i un complement fonamentals en l'educació dels nostres infants i adolescents; la família com a factor que alleugereix de manera important els efectes econòmics negatius de l'atur a casa nostra –quants aturats i aturades han pogut tirar endavant gràcies a aquesta xarxa familiar?–, i a canvi de tot això, què? Aquesta és la gran qüestió, i la resposta és francament decebedora.

8068

És per això que, seguint la mateixa línia d'exemples, una política de suport a les famílies passa també per una política d'habitatge que pensi en la gent més jove i en la gent més gran –aquest extrem no ve recollit en aquesta Proposició, però el nostre Grup en presentarà properament una en aquesta mateixa cambra.

O una política de suport a les famílies passa per afavorir la presència de dones i joves en el mercat laboral amb absoluta normalitat, o passa per pensar que la sanitat també estigui al servei de les famílies. Avui, per exemple, portar un nen o una nena al pediatre representa automàticament permisos laborals, permisos escolars, quan es podria pensar, per exemple, en un horari molt més adaptat a les necessitats de les famílies; o pensar en la despesa que representa avui la farmàcia en un casa amb canalla o amb gent gran, tot i que cada cas mereix tractament diferenciat, és realment esfereïdor.

Passa també per una qüestió tan elemental i tan reiterada darrerament –però només darrerament– com és l'increment de places públiques de zero a tres anys a les escoles, o d'altres aspectes de l'àmbit de l'ensenyament, com podria ser la gratuïtat dels llibres de text.

O passa per tota una altra política d'incentius fiscals a diversos nivells, des dels impostos sobre la renda, passant per determinats impostos municipals, o fins i tot per determinades taxes i preus públics, com per exemple el preu de l'aigua, que avui és un problema econòmic important, sobretot per a aquelles famílies amb uns quants components al seu càrrec en una part molt important del territori català. Les comparacions que es puguin fer en aquest terreny de les polítiques d'incentius fiscals que s'han fet a Catalunya i que s'han fet en d'altres països europeus no s'aguanten per enlloc; estem a la cua absoluta del vagó.

L'absència d'una política de suport a les famílies de Catalunya i la timidesa d'alguns intents fan especialment important, a l'hora de presentar aquesta llei, l'experiència d'altres països europeus on, des de fa diverses dècades, existeixen aquests tipus de polítiques; en l'exposició de motius en fem un detallat exemple. Una política progressista per a les unitats familiars diverses ha d'incloure tots els àmbits de la vida susceptibles de ser millorats en benefici de les persones, amb l'objectiu final que la vida sigui una experiència gratificant i apassionant, i no pas una cursa d'obstacles i frustracions permanent. Una política pensada per a les famílies a Catalunya només serà efectiva si, a més de concretar mesures legislatives, també es concreten mesures institucionals i pressupostàries relatives a la sanitat, a l'economia, al treball, a l'ensenyament i l'atenció infantil, a l'habitatge, a l'urbanisme, als serveis socials, a la cultura i al lleure, al medi ambient, al món rural i a la vida urbana. A la vora del segle XXI tenim tots plegats el repte d'assumir el canvi de valors que ha de significar assumir una vida en comú com una autèntica aventura personal que ha de convertir-se en responsabilitat compartida per homes i dones en els drets i en els deures, en els esforços i en les satisfaccions, en les hores joioses i en els dies adversos.

Som conscients que aquesta llei n'és només un primer pas i que, en el cas de ser acceptada avui la seva trami-

tació, caldrà posar fil a l'agulla i, amb el màxim consens possible, concretar un text articulat que ens permeti començar a fer passos cap a una veritable política familiar a Catalunya. Som conscients també que calen altres mesures que a hores d'ara aquest Parlament, dissortadament, no pot legislar. El nostre Grup Parlamentari ha presentat en aquest sentit diverses proposicions, com per exemple una proposició no de llei sobre la modificació de l'IRPF a favor de la família, una altra proposició no de llei sobre la modificació per part del Govern de l'Estat del Decret legislatiu 1/95, de 24 de març, sobre l'Estatut dels treballadors, i també una proposició de llei sobre actuacions protegides en matèria d'habitatge i sòl; totes elles fan relació, també, evidentment, a polítiques familiars. També, tenint en compte la proximitat de les eleccions municipals, potser seria bo i seria el moment que els partits reflexionéssim en relació amb la necessitat de promoure també des dels ajuntaments algunes mesures que avui hem apuntat i d'altres que donin suport a les unitats familiars des de l'Administració considerada més propera al ciutadà.

Fa pocs dies, una notícia corria pels mitjans televisius: era el casament de dues dones en un ajuntament ben proper a aquí; aquesta també és una realitat familiar. Reus, per exemple, va ser la primera ciutat on es va celebrar a principis de segle el primer casament civil de l'Estat. Catalunya sempre ha estat pionera; ara podem fer un pas més i tornar a ser pioners amb una llei de suport a les unitats familiars, amb una llei de suport a les famílies que sigui generosa en el concepte i generosa en el reconeixement i suport a la família.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Hi ha algun torn en contra? (*Pausa.*) No havent-hi torn en contra, per fixar la seva posició, tenen la paraula els grups, i en primer lloc, pel Grup Mixt, el diputat senyor Xavier Bosch.

El Sr. Bosch i Garcia

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, crec que tots ens podem posar fàcilment d'acord a afirmar que la família o el nucli familiar té un paper fonamental en la nostra societat, sempre que, però –i aquesta ja és la nostra opinió–, acceptem l'evolució que ha sofert al llarg dels temps. Pensem que la família o el nucli familiar mantindrà el seu paper pilar a la societat si no ens tanquem en la seva definició clàssica i una mica encarcerada que a vegades algú encara intenta mantenir. En tot cas, sí que estem segurs que podem coincidir que la família o nucli familiar és el lloc inicial de convivència, sociabilització, adquisició de valors, i també d'absorció o d'alleugeriment de les problemàtiques laborals, econòmiques, socials o, fins i tot, sanitàries. També podem estar d'acord que el Govern l'ha de protegir i afavorir la formació, evidentment, sempre voluntària, de nuclis familiars, però pensem que aquestes polítiques han de ser de tipus transversal i molt més global que no pas amb una simple llei o amb un simple text legislatiu.

La Proposició de llei que presenta Esquerra Republicana avui a consideració d'aquesta cambra, pensem que sona més a declaració d'intencions..., evidentment, cosa molt lloable, però ens sembla que és poc eficaç i, fins i tot, un pèl simplista. De fet, ho veiem com una declaració de principis que recull allò que ja es fa o que s'hauria de fer per altres vies, com pot ser el tema, per exemple, de la supressió de barreres arquitectòniques a què fa referència l'article 22, o bé fa referència a altres coses que el Govern no fa i que, segons el parer de qui ha redactat aquesta Proposició de llei, hauria de fer.

Crec que la forma no és la més encertada; pensem que el tema de la família, del nucli familiar i del seu suport és un tema massa ambiciós, massa gran, massa genèric, com per ser enllestit només amb vint-i-tres articles. No crec, no creiem que es puguin agrupar en una sola llei temes tan complexos com els transports públics, els serveis socials, la sanitat o l'IRPF; cadascuna d'aquestes coses, segurament, ha de tenir el seu propi marc legislatiu i el propi debat personalitzat. Potser hauria estat més útil —és la nostra opinió—, com a denúncia de les mancances evidents que té el Govern, una proposició no de llei o una moció subsegüent a una interpellació amb el mateix contingut.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

En tot cas, però, com que en el fons podem afirmar que hi estem d'acord —un altre tema, com he dit, és la forma—, nosaltres, evidentment, votarem a favor de la consideració d'aquesta Proposició de llei. Però, en tot cas, ja anunciem que, si es constitueix la ponència —que, tal com està el calendari legislatiu, doncs, fa una mica dubtós que es pugui pensar que arribi a bon port el debat d'aquesta llei, en cas que avui sigui acceptada a tràmit—, nosaltres proposarem que, en qualsevol cas, se'n fragmenti o retalli el contingut i que es facin propostes de modificació de lleis ja existents, totes elles, evidentment, tendents al que vol aquesta proposta, que és potenciar el paper de la família, i també afavorir la natalitat, però d'una forma que penso que ha de ser més transversal i coordinada, no concentrat en un sol text legislatiu.

Tot això, però —permetin-me que faci breument aquesta reflexió—, no ha de deixar enrere ni oblidar el paper de l'Administració per protegir i defensar els drets de tots els individus, de totes les persones de la nostra societat, vistos també de forma individual, i també, sobretot, sense oblidar el futur paper que haurà de tenir l'Administració pública, siguin quines siguin les formes que prenguin les unitats familiars en el futur o les que tinguin ja en aquests moments. L'estructura familiar tradicional va suplir de fet la inexistència de l'Estat o de l'Administració pública en el camp social, ja que fins fa poc —i en certa manera podem dir que també a vegades avui dia encara va una mica així— l'estricta beneficència, lligada molt sovint a la religió, era l'única alternativa d'assistència social a la mateixa família. Per sort, avui dia podem afirmar que l'equilibri entre Estat o Administració pública en general —ajuntaments, Generalitat, etcètera— i la família —o entès com a nucli familiar— és la clau per garantir el benestar de totes les per-

sones del nostre país i de tot el nostre entorn. Pensem que cal consensuar polítiques públiques de suport a les famílies —amb això hi estarem d'acord—, i la proposta d'avui, si s'accepta a tràmit, pot ser, doncs, en definitiva, un pas endavant, però segur que encara no serà el pas definitiu; en falten molts més.

En qualsevol cas, el nostre vot és favorable, i confiem, doncs, que en ponència puguem discutir sobre quina forma és la més adequada que s'ha de donar a aquesta llei i al seu objectiu, que considerem absolutament lloable.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Bosch. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula l'illustre diputat senyor Roc Fuentes.

El Sr. Fuentes i Navarro

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya presenta per a la presa en consideració una proposició de llei de suport a les unitats familiars. Aquesta Proposició de llei —la defensa de la qual ha fet el senyor Benach argumentant-la en la necessitat que hi hagi un instrument legal per aplicar millor polítiques de suport, de potenciació de la família, de millora i defensa de l'estat del benestar, i fins i tot ell ha arribat a plantejar que era un instrument per al reequilibri territorial a casa nostra, reequilibri territorial que ha de passar també, doncs, per la cohesió social i, en definitiva, perquè a tots els indrets de Catalunya es millorin aquestes polítiques— es planteja des del reconeixement de les unitats familiars, dels nuclis familiars, amb un concepte que coincideix amb el que té Iniciativa per Catalunya. És a dir, és parteix de la realitat familiar actual, per tant, de la realitat tradicional, dels matrimonis tradicionals, però també de la realitat de les parelles de fet, de les parelles estables heterosexuales o de les parelles estables homosexuals, de les realitats monoparentals..., és a dir, del conjunt de situacions familiars que es donen a casa nostra. I hem de dir que ens sembla, en aquest aspecte, que és positiu que la llei plantegi aquest reconeixement. També ens sembla que són positives les mesures que planteja de caràcter econòmic, de caràcter fiscal...

Nosaltres trobem a faltar —i el senyor Benach ja ens ha citat que això es presentarà, però pensem que en aquesta Proposició seria adequat— alguns aspectes que fan referència sobretot a la tercera edat, que fan referència a serveis..., és a dir, trobem a faltar alguns aspectes que pensem que en la via del tràmit parlamentari, sens dubte, com és obvi, es poden i s'han de millorar. Pensem també que la llei en cap cas ha de suplir, sinó que ha de potenciar i ha de millorar les actuacions del Govern.

I deixin-me dir de passada que el senyor Benach ha fet quelcom que jo crec que és positiu; ha fet una autocrítica que jo subscriu també: és veritat, jo crec que és cert que segurament no hem sigut tots plegats prou sensi-

8070

bles davant d'aquestes qüestions. Però, home, a cadascú el seu; si estem a la cua d'Europa, suposo que la responsabilitat del Govern de la Generalitat, el que nosaltres hem d'imputar al Govern de la Generalitat no és equivalent al que nosaltres, fent autocrítica –que l'hem de fer–, ens hem d'imputar quant a aquestes mancances.

Però és cert que hem d'avançar, i jo crec que aquesta Proposició avança en aquest camí. I, per tant, des d'aquest punt de vista, com he dit, nosaltres hi donarem el nostre suport.

He de dir també que hi ha un aspecte de la llei que nosaltres pensem que no és encertat que estigui en aquest projecte. Pensem que no és encertat que estigui en aquest projecte, pensem que, fins i tot –des del nostre punt de vista–, comporta una reducció de la importància d'aquests dos apartats, i que han d'anar en una altra llei. Ens estem referint a tots aquells aspectes que fan referència a l'educació infantil, als serveis complementaris, etcètera; és a dir, les qüestions de l'ensenyament, que tenen, que ocupen dos títols, però una bona part del projecte de llei, i que nosaltres pensem que haurien d'anar en una llei que no tenim –és cert–, en una llei d'educació, del dret a l'educació. Perquè en aquesta llei, a més a més, s'entra en un detall, a l'hora d'establir criteris, d'establir obligacions i de marcar, fins i tot, paràmetres, que pensem que va més enllà del que seria lògic recollir en una llei; que van, fins i tot, a ocupar un espai que crec que aquest no ens correspon, que és, ni més ni menys, la capacitat de les entitats sindicals i patronals, és a dir, la via de la negociació..., entrem nosaltres en un terreny que correspon a la llibertat de negociació dels agents socials.

Per tant, hem de dir molt clarament que, si s'admet –que esperem que s'admeti, celebrarem que s'admeti, votarem favorablement perquè s'admeti aquesta Proposició que presenta el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya–, sí que hem de dir que en aquest apartat, recollint molts dels aspectes –que hi són–..., però pensem que això hauria de servir –ja, en tot cas, haurem de buscar les fórmules– per a una llei d'educació a casa nostra –que pensem que sí, que ha de ser imprescindible, que s'ha de fer–, on es recullin els drets a l'educació en tots els àmbits, a tots els nivells, començant, també, per preescolar, però aquest és un aspecte que jo volia citar, que havia de citar necessàriament, perquè crec que és una de les qüestions que, des del nostre punt de vista, haurem d'esmenar, però això, naturalment, no és obstacle perquè valorem molt positivament aquesta iniciativa, perquè considerem que, en el tràmit parlamentari corresponent, en què es puguin fer les aportacions corresponents, pot comportar millores importants i ha de ser i pot ser un element important d'exigència per al Govern, per a les seves polítiques, perquè, en definitiva, solucionem allò que no s'ha fet, allò que no s'ha fet, en què tots tenim responsabilitats, però, molt més que ningú, hi té responsabilitats el Govern de Convergència i Unió.

Gràcies, senyores diputades; gràcies, senyors diputats; moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies a vostè, senyor Fuentes. Correspon ara la intervenció, per posicionar-se, al Grup Popular. Per fer-ho, té la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors Nadal.

La Sra. Nadal i Aymerich

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, des de la publicació de l'informe *Polítiques familiars a Catalunya*, encarregat per la Fundació Jaume Bofill al Departament de Sociologia de l'Autònoma, un informe elaborat pel doctor Flaquer i la doctora Brullet, informe del qual es podria desprendre una conclusió que, per dir-ho col·loquialment, resumiríem en una frase: «Què tal la família a Catalunya? –Malament, gràcies», després d'aquest informe i d'aquesta conclusió, s'ha desfermat a casa nostra un interès lloable per les polítiques d'ajut a la família. Ho dic perquè, immediatament després de la publicació d'aquest informe i en el decurs d'una entrevista que es va realitzar al president de la Generalitat en un important mitjà de comunicació, va reconèixer que, en els dinou anys de govern de Convergència i Unió –reconegut pel mateix president de la Generalitat–, en dinou anys de govern, la Generalitat no havia tingut una veritable política integral de protecció a la família.

Després de la publicació de l'informe, després del reconeixement del president de la Generalitat, s'activen totes les alertes i, ràpidament, el conseller Comas –en data 11 de març– envia al Parlament una proposta que, com a mínim, podríem qualificar d'exòtica, venint del Govern. Ens envia una proposició de llei de protecció de les famílies nombroses, per tal d'actuar al Congrés de Diputats. De sobte, el conseller se'n recorda que existeix una llei de protecció de famílies nombroses –que és una llei de l'any 71, que és una llei preconstitucional– i que, per tant, fa un nus a la cua de les seves responsabilitats, ens envia aquesta proposta per actuar davant de les Corts Generals, i ja ho tenim tot arreglat. I això ho fa quan coneix –perfectament, a més a més– que el Govern central ja té preparat l'avantprojecte de llei per actualitzar la protecció social de les famílies; ho fa quan la Generalitat té competències en matèria de família, de família en general, però també competències en matèria de famílies nombroses a Catalunya, i aspectes molt concrets de la regulació que ens envia el mateix conseller, no per assumir ell les seves responsabilitats, sinó per actuar en el Congrés dels Diputats.

Una nova mostra d'aquest interès –interès lloable– per les polítiques de família, però que, de debò, no ens en sabem avenir gaire, és que, en data 26 de març d'enguany, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana presenta la Proposició de llei de suport a les unitats familiars que ara debatem. Vull recordar que el Grup Popular ha reclamat reiteradament al Govern de la Generalitat la necessitat que porti a terme una política integral de protecció a la família; vull recordar –i per limitar-me estrictament al que ha estat aquesta legislatura– que va ser en la primera intervenció que vaig fer des d'aquesta tribuna, que jo mateixa ja ho vaig reclamar. Ho hem fet amb les propostes de resolució dels debats de política general, ho hem fet en els debats de

Punt 2

pressupostos, amb alguns resultats –no tots els que voldríem–, però hem de recordar que les 55.000 pessetes del xec escolar, que la reducció de 25.000 pessetes en el tram autonòmic de l'IRPF són propostes del Grup Popular. Ho hem fet per activa, per passiva i per perifrística; ho hem fet a través de tots els mecanismes que ens permet el Reglament de la cambra.

Per a nosaltres no es tracta de fer curses, de veure qui es posa més medalles, de veure qui defensa més i millor la família; del que es tracta és que comptem, després de dinou anys, i després del reconeixement del mateix president de la Generalitat que no tenia una política de família, que comptem –deia– amb polítiques eficaces de protecció. En aquest sentit, vull felicitar el Grup d'Esquerra Republicana per haver entomat la preocupació –preocupació recent, però l'ha entomat– del Grup Popular. I en aquest sentit vull deixar clar d'antuvi que compartim part de les preocupacions i plantejaments que es fan, tant en l'exposició de motius com en algunes –dic algunes– de les solucions que es plantegen en el text articulat. Però també vull deixar ben clar que discrepem radicalment d'aspectes bàsics de la regulació que se'ns proposa, qüestió que és absolutament lògica. És absolutament lògica la discrepància perquè qualsevol regulació que afecta el camp de la família no està absent de controvèrsia ideològica, cultural, política, que confronta diferents models de societat i diferents concepcions de família, d'allò que es considera, per les diferents forces polítiques, formes de vida familiar.

Per tant, no deixa de sorprendre l'anunci, el comentari que s'ha fet, que el Grup de Convergència i Unió voti favorablement aquesta presa en consideració. Perquè, tot i que pugui ser susceptible d'esmenes al llarg del tràmit, ens sembla una actitud absolutament (...) –i és una valoració completament personal–, especialment –especialment– pel que fa als diputats d'Unió Democràtica.

Pel Grup Parlamentari Popular, la família constitueix el nucli fonamental de la nostra societat; és, sens dubte, una institució essencial de transmissió de valors, i a més a més, és un element socialitzador bàsic dels nostres infants. La família –s'ha dit, ho han dit tots els diputats que m'han precedit en l'ús de la paraula– és també el major agent de benestar dels ciutadans, de creació de riquesa i de modernitat i, sens dubte, és el teixit més sòlid, és el teixit més segur de solidaritat entre els membres de la unitat familiar. És per això, per totes aquestes funcions que desenvolupa la família, que tenim el mandat constitucional que els poders públics la protegeixin, però això no només es troba en l'article 39 de la Constitució –com vostès coneixen, la protecció social, econòmica i jurídica de la família–, sinó, fins i tot, en la mateixa Declaració universal dels drets humans, en el seu article 17, quan la declara com a element natural i fonamental de la societat, i que per això –per ser

aquest nucli tan elemental i fonamental– té dret a protecció social.

El Grup Popular està també d'acord que el model de família, els models de família que han de ser objecte de protecció, han canviat, i han canviat substancialment. Han canviat, fonamentalment, amb la desaparició d'aquells models familiars que responien a valors patriarcal, per passar, sortosament, a un concepte de família que jo diria que queda il·lustrat magníficament en el lema que va ser escollit per l'Assemblea General de Nacions Unides, el lema que va ser escollit per a l'any 94, perquè l'any 94 es declarés Any Mundial de la Família, que va ser: «erigir la democràcia més petita en el cor de la societat». Ens sembla que aquest lema evidència molt el canvi en els models familiars que s'ha produït.

Però, sumat a aquest canvi, que seria generalitzat, ens trobem també cada cop amb famílies que han de ser objecte d'una protecció, i d'una protecció especial, perquè estan en una situació de major necessitat, en una situació de major feblesa: famílies monoparentals, famílies que procedeixen de dissolucions matrimonials, famílies que procedeixen del trencament d'unions de fet heterosexuals anteriors... I, per tant, considerem que aquests nous models, pel Grup Popular, són models de família que han de ser també objecte de protecció.

Voldria tornar a l'informe de la Fundació Jaume Bofill, perquè..., el que els deia: la família, a Catalunya, malament, gràcies. Insisteix l'informe que l'únic instrument específic de política familiar del Govern de la Generalitat ha estat l'estructuració que es va fer entre Comissió Interdepartamental –òrgan tècnic de coordinació i avaluació– i el Consell Assessor, que, a partir de l'any 98, passà a denominar-se Observatori de la Família. Respecte a aquesta estructuració, l'informe afirma que els departaments responsables de programes de suport a la família tenen una participació gairebé testimonial o simbòlica, si més no en termes de nombres de programes i esforç pressupostari, i per una altra banda, que la mateixa composició, la mateixa estructuració demostra que el camp de polítiques de família a Catalunya està poc organitzat.

La crítica bàsica que es fa, també, és la manca de polítiques específiques en matèria de protecció a la família, en el sentit que s'inclouen com a polítiques familiars qüestions que, arreu del món, en cap país s'inclourien com a polítiques familiars. Per exemple, publicació de guies turístiques, programes d'educació viària, beques per al rendiment esportiu, etcètera. La conclusió és que, tot plegat, el que s'ha fet és una mena de calaix de sastre on s'han abocat precipitadament un conjunt de mesures, moltes de les quals ja estaven en vigor, i que així ens intenten fer passar com a mesures de suport, com a mesures de recolzament a les famílies.

Els posaré dos exemples paradigmàtics de la necessitat d'emprendre polítiques familiars serioses, integrals, a Catalunya, perquè la família pugui complir veritablement la seva funció social...

El vicepresident primer

Senyora Nadal, se li ha acabat el temps.

** N. de la R: L'oradora pronuncia un mot que, després de la seva intervenció, a petició del G. P. de Convergència i Unió, va retirar. Conseqüentment, han estat suprimides de totes les intervencions posteriors les al·lusions al dit mot.*

8072

La Sra. Nadal i Aymerich

Si em permet mig minut, senyor president...

El vicepresident primer

Mig minut.

La Sra. Nadal i Aymerich

Dos exemples paradigmàtics, deia: la davallada de les taxes de natalitat a casa nostra, per una banda, i el fet del gran nombre de persones que viuen soles, especialment a la ciutat de Barcelona. És a dir, un podria pensar que aquest gruix de persones que viuen soles és perquè és una decisió voluntària de joves que es volen independitzar de les seves famílies. Doncs, no: són nuclis integrats, fonamentalment, per dones que, en molts casos –en la majoria dels casos–, són per dificultats o mancances estrictament materials que no poden viure amb la seva família.

Per tant, és la discrepància en aspectes substancials, a mi em sembla que ideològics, bàsics, de la Proposició de llei que avui debatem, el que fa que el Grup Parlamentari Popular anunciï el seu vot en contra, i no pas el posicionament polític, que compartim amb el Grup d'Esquerra Republicana, que Catalunya necessita comptar amb una llei de protecció de la família, que tenim competències per elaborar-la, sense que ens distreguin...

El vicepresident primer

Ha passat amb escreix el mig minut i el minut.

La Sra. Nadal i Aymerich

...sense que ens distreguin –acabo, senyor president– amb propostes de resolució perquè legislin les Corts Generals, ni amb preses en consideració que no tenen cap possibilitat de reeixir.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies a vostè. El Grup Socialista pot intervenir, també, per fixar la seva posició. Té la paraula.

La Sra. Barenys i Martorell

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el nostre Grup farà un vot favorable a la presa en consideració de la Proposició de llei del suport a les unitats familiars, d'Esquerra Republicana, com fem sempre que es presenta en aquesta cambra un debat per a la presa en consideració d'una proposta legislativa de qualsevol grup parlamentari.

Diem això perquè considerem que és un bon moment per presentar aquest tipus d'iniciativa legislativa. El nostre Grup Parlamentari és un tema que hi ve treballant des de fa temps; se'ns ha avançat Esquerra, ha presentat la seva iniciativa abans que la nostra, però això no és obstacle, el fet que nosaltres tinguem un projecte per presentar i definit un model de protecció i ajut, perquè en aquest moment hi votem favorablement.

Com s'ha vist en la intervenció dels altres grups parlamentaris, tots estem preocupats en aquest moment..., però no en aquest moment, sinó anteriorment, per la situació de la família o la desprotecció de la família en el nostre país.

Jo vull comentar que la importància de la família..., com a unitat de convivència bàsica, és un lloc d'iniciació a quasi totes les pràctiques i a quasi tots els valors rellevants de la vida quotidiana; és un espai de formació activa i intel·lectual, i és un referent fonamental en els processos de socialització. S'ha dit ja aquí d'una manera o d'una altra, i crec que tots hi coincidim.

En pocs àmbits de la vida social es poden apreciar amb tanta claredat els profunds canvis protagonitzats per la societat en el seu conjunt, i molt especialment en les últimes dècades, com la transformació de l'estructura social de les unitats bàsiques de convivència, pel que fa –i crec que cal donar-hi una especial rellevància– als comportaments demogràfics i a les formes i els continguts de la vida familiar. Les seves conseqüències es projecten i es relacionen amb modificacions d'una important profunditat en el camp social, en el camp econòmic, en el camp urbà –per mencionar-ne tres d'específics. Per tant, plantejar-nos polítiques de suport a la família suposa prèviament analitzar l'evolució de les estructures familiars; la baixa fecunditat; les causes d'aquesta; la disminució, també, de la densitat familiar, com a conseqüència de la reducció del nombre de membres de la família, i el lloc que ocupa en aquesta nova dinàmica cada membre d'aquesta, amb un rol molt més personalitzat que en les famílies tradicionals.

Jo crec que en aquest moment es tracta d'analitzar un nou context, on es configuren noves condicions, perquè el paper tradicional assignat a les mares de família retrocedeixi i, a la vegada –i hi ha fet referència també el senyor Benach–, n'ergeixi amb més naturalitat el rol de la dona, com a ciutadana de ple dret, normalitzant les seves relacions de gènere.

És per això que em permeto manifestar que aquesta transformació que estem vivint respon al paper dinàmic de les capes de la població jove, però també al paper, al rol dinàmic que han emprès les dones que es volen incorporar amb igualtat de condicions a les activitats socioeconòmiques i reclamen per a tots els àmbits de participació més participació i més decisió, és a dir, reclamen la paritat.

Una política efectiva de suport a les famílies –i a la infància, evidentment, perquè no parlem de la infància, i ho hem de tindre molt present– haurà de prendre en consideració les situacions reals de convivència i els problemes i necessitats d'aquells que les integren, és a dir, els adults, els nens i nenes, però també les persones grans. En la iniciativa es fa poca referència a les persones grans, però no crec que no es tingui en compte d'introduir en tot el procés que s'obrirà, d'esmenes, un conjunt d'aspectes importants en relació amb la protecció de la gent gran, i molt especialment d'aquelles situacions de persones grans amb dependència.

La família nuclear, constituïda per una parella amb fills, és el model majoritari de convivència en el nostre país, encara que l'estabilitat de la parella convencional està sotmesa a canvis i es modifica –degut a les separacions,

degut als divorcis... i creixen, com també s'ha dit, les llars monoparentals, majoritàriament maternes, encara que les famílies de pares sols amb fills van evolucionant.

Per altra part, el nombre de persones grans soles amb especials necessitats, degut al creixement de l'esperança de vida i a l'envelliment de la població –al qual avui fa referència aquest informe que ha fet la Conselleria de Sanitat–, és una altra forma familiar a considerar: la gent gran que viu sola.

A més –com també ho vam recollir molt bé, amb la reforma que vam fer, al Codi de família–, les parelles de fet, les parelles sense fills..., altres tipus d'unitats convivencials que tenen les mateixes necessitats familiars, que cal considerar i que el projecte, en la seva exposició de motius, recull adequadament.

Crec que en plantejar-nos la presa en consideració d'aquesta proposta legislativa no partim de zero, i en això discrepa el nostre Grup Parlamentari de l'opinió del Grup d'Esquerra Republicana. Jo crec que nosaltres, en el nostre país, no hem fet una política de protecció a la família com han fet els països nòrdics, els països europeus, més avançats en polítiques de benestar, però no l'hem fet per unes circumstàncies històriques. El que sí que des d'uns anys ençà, des de vint anys ençà, el que sí que hem fet en el nostre país és promoure totes aquelles polítiques de l'estat de benestar que van directament a beneficiar situacions familiars. Realment, jo vull recordar com hem universalitzat la sanitat, com hem fet una política educativa, com hem fet una política de pensions, com hem fet una política de protecció contra la desocupació i com, des dels ajuntaments, s'han implementat i s'han posat en funcionament programes d'atenció i ajut a les famílies. Per tant, no partim de zero: partim de polítiques potser més integrals, més generals, però, realment, d'aquestes polítiques d'impuls de l'estat de benestar, se n'han beneficiat directament moltes de les famílies del nostre país.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Ara, no obstant, jo crec que –i la proposta així ho planteja– concretar més el suport directe a la família i als seus membres –de manera transversal, evidentment, perquè tot afecta la família i tota la política afecta les unitats de convivència–, incidint no únicament..., i em sembla que la llei que ha presentat, la proposta d'iniciativa legislativa del Govern fa excessiva referència a una política de deduccions fiscals; la política per a la família va molt més enllà, no únicament és això. Per tant, nosaltres creiem que en el procés d'esmenes que obrirem s'han d'introduir noves propostes d'atenció als joves, d'atenció als nens, d'atenció a les persones grans, cosa que ha de suposar, evidentment, una definició que no es pot fer en aquesta llei, però que s'ha de fer en un marc més general de les polítiques de l'Estat, una definició dels drets socials i, concretament, un plantejament específic d'universalització de la política de serveis socials aquí –perquè aquí en tenim competències–, que s'han d'entendre com un dret per a tothom. I a la vegada, juntament amb tot això, s'hauran d'implementar polítiques per fer front també –la Proposició de llei no ho recull–, per atendre i per poder fer front a la violència domèstica, per ordenar millor els

temps, és a dir, els horaris, no únicament a les escoles bressol, no únicament en els serveis sanitaris, sinó també en el comerç, sinó també en la cultura, sinó també mitjançant els convenis, amb la flexibilització de la vida laboral... Crec que són una sèrie de qüestions que hi hem de donar impuls per fer, en definitiva, o per buscar, en definitiva, una millor coordinació entre la vida de treball i la vida familiar.

Senyores i senyors diputats, l'aspiració dels ciutadans i de les ciutadanes de tenir una família que plasmi en la vida quotidiana una atmosfera de convivència i solidaritat democràtica forma part de la societat, dels drets humans i dels drets individuals, pels quals sempre hem treballat i lluitat des del nostre Partit i des del nostre Grup Parlamentari. Avançar mitjançant propostes legislatives amb aquest objectiu és una de les responsabilitats que tenim aquí *tots*. Aquesta iniciativa en pot ser un pas; segurament en vindran d'altres: en vindran d'altres en aquest Parlament, en vindran d'altres al Congrés dels Diputats, al Senat... Les atindrem, les acollirem, les discutirem, però en aquest moment es tracta de prendre posicionament sobre aquesta presa de consideració, que, com he dit, al final votarem afirmativament, i en el termini que correspongui farem les esmenes que creguem més oportunes per millorar-la, pel que suposa el criteri que té el Grup Parlamentari Socialista.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Codina.

El Sr. Codina i Castillo

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, efectivament, en nom del Grup de Convergència i Unió, posicionar-nos sobre aquesta Proposició de llei que ha estat presentada per Esquerra Republicana. I fer-ho d'una forma, a l'inici de la meua intervenció, que he de lamentar moltíssim. Ho he de lamentar moltíssim perquè a mi mai se m'ha acudit des d'aquesta tribuna, ni segurament se m'acudirà mai, qualificar ningú d'aquesta cambra com a (...) –ningú: ni uns ni els altres–, i la senyora Dolors Nadal ha fet aquest esment dirigit als diputats de Convergència i Unió, a tot el nostre Grup, que se sent dolgut per aquesta expressió. (...) serien aquells que, després de dir que no s'ha fet la feina, després de dir que si no s'ha fet la feina tampoc es vol que es faci a través d'un debat com el que estem sostenint en aquest moment..., segurament aquesta qualificació la podríem aplicar a qui a més diu que es nega a treballar en aquesta qüestió, senzillament, perquè la inspiració ideològica no els agrada.

Senyor president, senyora Dolors Nadal, tinc l'absoluta voluntat de retirar aquestes paraules que acabo de dir, si vostè té la gentilesa de retirar l'insult de (...) de les diputades i diputats de Convergència i Unió. Cap problema. Quan pugem a la tribuna de vegades diem coses que se'ns poden escapar. Si vostè fa aquesta reconsideració, ja anuncio des d'aquest moment, senyor president, que tot el que acabo de dir fins ara també ho retirem.

8074

S'ha dit també des d'aquesta tribuna si hi ha, hi ha hagut o no hi ha hagut polítiques sobre la família. I jo he de dir que els fets es demostren..., les paraules es demostren amb fets. S'ha fet feina, s'ha fet autocrítica, com des de l'inici d'aquesta intervenció ha fet el senyor Benach, que nosaltres també la subscrivim. L'hem de fer tots. Ara, uns més que altres –també s'ha dit–, el Govern més que no pas els grups de l'oposició.

Nosaltres, com a Govern, com a gent de Convergència i Unió, volem dir des d'aquesta tribuna, perquè no quedi somort o quedi en l'ombra, quina ha estat la tasca que s'ha fet des dels nostres grups, sigui aquí o sigui al Congrés dels Diputats, per una banda, o des de la legitimitat que suposen els programes electorals, o bé des dels documents congressuals, tant d'Unió Democràtica de Catalunya com de Convergència Democràtica de Catalunya, com perquè es pugui dir des d'aquí que no s'ha fet res o que s'engega pràcticament de zero.

Nosaltres no engegarem de zero. Nosaltres hem tingut model, hem tingut política; potser no és del gust d'un sector de la cambra, i això és perfectament discutible, però nosaltres, aquesta política, l'hem tingut. I segurament no l'hem exercida amb tot l'abast que calia. També ens en fem responsables, i d'aquí que una de les opcions que fem avui sigui la de continuar-hi treballant.

Per Convergència i Unió, la família constitueix el nucli bàsic en el desenvolupament de la persona i l'eix vertebrador de la nostra societat. Quedi clar com a definició de la nostra coalició què és el que pensem de la família.

La feina que s'ha fet, voldria recordar, des del Govern: l'any 93, el Pla integral de suport a les famílies –any 93–, presidit per un diputat d'aquesta cambra, l'honorable senyor Joan Rigol; l'any 94, l'Any Internacional de la Família, i, com a conseqüència, la creació de la Comissió Interdepartamental de Suport a les Famílies, i a partir d'aquí un reguitzell –un reguitzell– d'actuacions que han vingut a donar, segurament que no al cent per cent, resposta a les inquietuds del poble de Catalunya, però en molt bona part.

Des de la pràctica: Llei de pressupostos del 98, amb la disposició addicional trenta-vuitena, i també en el debat de pressupostos de l'any 99, amb incorporació d'actuacions polítiques que segurament no han estat prou..., potser no tenen la magnitud que tots voldríem, però que s'ha començat a caminar..., i vull recordar la diferenciació que s'ha fet de les famílies que tenen criatures de dos o de tres anys. (*Remor de veus.*)

També iniciatives del Govern en el si del mateix Parlament. I s'ha criticat i s'ha dit que el projecte de resolució pel qual es planteja que el Parlament dirigeixi la Proposició de llei de protecció de les famílies nombroses..., ha estat, hi insisteixo, criticat per part d'alguns dels que m'han precedit en l'ús de la paraula, però torna a subratllar aquesta voluntat, en aquest cas parcial, de la voluntat del Govern i del Grup Parlamentari de Convergència i Unió de debatre aquestes...

El president

Prego que guardin silenci.

El Sr. Codina i Castillo

...de debatre aquestes qüestions.

Em voldria referir –i podria fer-ho– a iniciatives de les Corts Generals per part de Convergència i Unió: millora en el tractament fiscal de la família; s'introdueix l'any 94 el concepte de deducció fiscal per les despeses de custòdia; les qüestions relacionades amb el que fins aquell moment eren les baixes maternals, tractades d'una forma absolutament insolidària, irresponsable, per part d'altres grups, i que, gràcies a la intervenció i aplicació de la doctrina de Convergència i Unió, els governs corresponents, primer del Grup Socialista i després del PP, han hagut d'assumir.

Tot plegat, per dir què? Per dir que la feina s'ha fet. Segurament, en queda per fer –segur–; per aquesta raó, i bàsicament per aquesta raó, estem disposats, avui, a donar suport al debat d'una Proposició de llei amb què no estem el cent per cent d'acord, ni de molt. Hi ha aspectes puntuals i, si es vol, alguns de menors que voldríem –podríem– anar desgranant, però especialment tinc un interès molt específic a dir, i des d'ara i en aquest moment, als companys d'Esquerra Republicana que l'article primer serà un dels articles que ens obligarà a presentar més esmenes.

La lletra c, quan parla de les unions formades per persones del mateix sexe que convisin de manera estable i manifestin la voluntat de constituir-se, serà una esmena –segur– que presentarà el Grup de Convergència i Unió, entre altres raons perquè ni el Codi de família ho preveu ni la voluntat de les companyes i companys que formem el Grup de Convergència i Unió estaria en aquesta línia.

Ara no és el moment d'entrar a discutir cadascun dels punts amb què no estem d'acord –ara no és el moment. Ara és el moment de prendre la decisió de si volem parlar o no volem parlar de la política de la família. Convergència i Unió volem parlar, volem debatre, volem discutir aquesta qüestió. Ens és igual de qui hagi estat la iniciativa; ho volem fer. Altres vegades hem pres en consideració propostes que en aquell moment... –ja que veig el diputat Mir aquí davant–, ho vam fer amb la llei, amb el projecte, en principi, que regula els serveis funeraris. Va ser també una iniciativa d'un grup de l'oposició, i després, en el debat, en certa mesura es va capgirar, es van introduir esmenes, es va debatre.

En aquesta línia, ens hi trobaran; en la línia del debat, sempre; en la línia de debat sobre temes de la família, sempre. Discrepància, quan calgui. Per això les majories i les minories prendran posició en cada cas.

Senyor president, senyores i senyors diputats, no vull acabar sense tornar a reclamar a la diputada Dolors Nadal que si té a bé reconsiderar la seva actitud, ho repetixo, dono per retirades les meves primeres paraules.

Senyores diputades, senyors diputats, gràcies per la seva atenció.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Em demana la paraula la senyora Nadal? (*Pausa.*) Mig minut, la té, per al·lusions.

Punt 2

La Sra. Nadal i Aymerich

Moltes gràcies, senyor president. No només en aquesta ocasió, sinó en qualsevol ocasió en què un mot, una expressió d'aquesta diputada, puguin ser considerats com a ofensius per algun membre d'aquesta cambra, no dubtin que els retiraré. Per tant, donin per retirades aquelles primeres paraules o aquella expressió que he utilitzat al llarg de la meva intervenció.

Convergència i Unió vol parlar de polítiques de família dinou anys després de tenir competències. I el que ha volgut evidenciar...

El president

Senyora diputada, això ja no és una al·lusió. (*Remor de veus.*)

La Sra. Nadal i Aymerich

Em permet, senyor president? Només un segon.

El que ha volgut evidenciar aquesta diputada... (*Remor de veus.*)

El president

Moltes gràcies...

La Sra. Nadal i Aymerich

Perdó, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada, per la seva disciplina.

Acabat el debat, procedirem a la votació. Demano a les senyores diputades i senyors diputats que es preparin per a la votació.

Iniciem la votació d'aquest segon punt de l'ordre del dia.

Iniciem la votació.

Aquesta presa en consideració ha sigut aprovada per 83 vots a favor, 15 en contra i cap abstenció.

Es suspèn la sessió, que reprendrem aquesta tarda, a dos quarts de cinc.

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i tretze minuts i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i deu minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat dels vicepresidents primer i segon, i dels secretaris primer, tercer i quart. Assisteixen la Mesa l'oficial major i la lletrada Sra. Andreu i Fornós.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers de la Presidència, de Governació, d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball i de Medi Ambient.

El president

Es reprèn la sessió.

Preguntes

El primer capítol d'aquesta part de la sessió d'aquest plenari d'aquesta tarda són les preguntes al molt honorable senyor president de la Generalitat.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la progressiva mala imatge d'alguns departaments de la Generalitat

La primera pregunta és sobre la progressiva mala imatge d'alguns departaments de la Generalitat. Presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, per formular la pregunta, té la paraula el diputat senyor Carod.

El Sr. Carod-Rovira

Gràcies, senyor president. Com pensa el senyor president superar la mala imatge i la sensació de deteriorament que generen alguns departaments del Govern davant el conjunt de la societat catalana?

Gràcies.

El president

Per contestar la pregunta, té la paraula l'honorable senyor president.

El president de la Generalitat (Sr. Jordi Pujol i Soley)

Jo no veig que hi hagi cap departament que no actuï eficaçment i com cal, i, per tant, per contestar la seva pregunta, li agrairé que em precisi a què es refereix concretament.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Carod.

El Sr. Carod-Rovira

Moltes gràcies, senyor president. El senyor president cada cop millora la seva capacitat de síntesi en les respostes. Llàstima que no sigui capaç de millorar la gestió del seu Govern.

Catalunya perd cada any milers de milions de pessetes per manca d'un cofinançament en matèria d'agricultura en relació amb la Unió Europea, però vostès no són prou decisius com per canviar el sistema de finançament quan toca. No són decisius per impedir que l'aeroport de Barajas rebi, amb els seus vots, vuit vegades més recursos que l'aeroport del Prat. No són decisius per resoldre el desgavell d'AENA, però sí per salvar el senyor Arias Salgado al Congrés dels Diputats. No són decisius perquè la borsa europea s'assenti a Madrid, i Barcelona continuï perdent pistonada. Tenim un Departament d'Indústria, però ens deixem prendre la inversió de la BASF per no tenir cap poder de decisió a Madrid, real, i continua la deslocalització industrial.

Alguns departaments, com Benestar Social, Treball, Turisme, són àrees tocadetes. Tocades per l'escàndol, per la mala gestió, pel partidisme i, en algun cas, per la Fiscalia i tot. I per pudor no parlem dels papers de l'Ar-

8076

xiu de Salamanca. Però vostè ni fa dissabte ni canvia conselleries.

El país és «Catalunya en miniatura», una Catalunya petita políticament i econòmicament al costat de Madrid. No hi ha reacció, hi ha continuïtat d'interessos i repartiment de pastís, amiguisme, «lobbisme», favors a partit i, sovint, complicitat entre forces polítiques que han governat o governen, i també que es tapen mútuament les vergonyes. Sense competències no podem ser competitius, però amb incompetència tampoc. Vostès només són decisius per haver col·locat una colla d'amics, parents o coneguts en consells d'administració d'importantes empreses públiques o privatitzades. O, com diu el llibre, «som un país amb sis milions d'inocents menys uns quants d'espavilats», maltractats des de fora, mal servits des dintre.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Per contestar la repregunta, té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Bé, primera, jo sempre he admirat la seva manera de parlar, tan pulcra, però no he admirat gaire la precisió dels seus arguments.

Per començar, l'altre dia mateix, casualment, vaig informar que la Generalitat de Catalunya és..., Catalunya és la comunitat autònoma que aprofita millor els fons del FEOGA; en vaig informar aquí, i vostè ho trobarà en el *Diari* oficial, no?

Quant a Barajas, és veritat que en aquest moment hi inverteixen molt més; d'aquí a un o dos anys serà al revés, quan ells hagin acabat la seva pista i nosaltres fem la nostra. Això passa constantment, com passa amb el TGV. I tan irreal serà dir, aleshores, que a nosaltres ens hi inverteixen molt, com irreal és dir que ara no ens hi inverteixen gens, per exemple, en el tema del TGV. O fins i tot, en un cert sentit, en això de l'aeroport.

Vostè em diu això de la BASF, i és veritat que..., la política general de l'Estat no tingui més en compte aquest tipus d'incentiu fiscal que s'hauria de donar al polígon petroquímic de Tarragona, perquè és això del que es tracta –que no sé, per altra banda, quins serien els grups parlamentaris aquí que votarien, o els seus corresponents grups a Madrid, per això. Però nosaltres sí que ho defensem.

Però, al mateix temps, li he de dir que si vostè, doncs, repassa les estadístiques més enllà, diguem-ne, dels discursos pulcres i literaris sobre el que són les inversions de les empreses estrangeres, concretament les industrials, veurà que Catalunya segueix tenint una molt bona situació i una molt bona –molt bona– evolució; de fet, a efectes pràctics, si descomptem l'efecte, diguem-ne, de seu central i purament estadístic d'algunes inversions, molt més que qualsevol altra comunitat autònoma espanyola, incloent-hi, pel que fa a inversions industrials, concretament, Madrid.

I ara no recordo bé quins són els altres departaments que m'ha dit –em sembla que m'ha dit Indústria; li acabo de contestar en aquest sentit–, però, si anéssim repassant-los un a un, doncs, de Política Territorial li hauria de dir que ahir vam aprovar un nou Pla de carreteres per... –per quant va ser?– (*veus de fons*), per 35.000 milions, per exemple, no? Que hem aconseguit fa quatre dies el traspàs de l'Hospital Militar. Que estem al davant de tot, per exemple..., què li diré jo?, ja que avui n'hem de parlar, doncs, en tot el tractament d'anorèxia i bulímia, i que fa que un dels problemes que tenim és que ens vénen de tot Espanya cap aquí. Que, evidentment, l'aplicació del Pacte per a l'ocupació per part del Departament de Treball va endavant, i que ha de firmar un acord amb els sindicats pel que se'n diu «l'exploració dels nous jaciments d'ocupació», que ens costarà 1.500 milions de pessetes, però que, en fi, que demostraria una vegada més, en aquest punt tan delicat, l'eficàcia, concretament, d'aquest Departament.

I, com això, podria anar continuant. Vull dir, si tornem a Agricultura –ja que ha començat per aquí–, doncs, hem passat de dos a deu programes Leader, darrerament; estem fent una cosa tan difícil de fer com és la concentració parcel·laria; tenim una bona política...

El president

Ha exhaurit el seu temps. Moltes gràcies.

Pregunta al president de la Generalitat sobre el traspàs de la gestió dels aeroports

La segona pregunta al molt honorable senyor president és sobre el traspàs de la gestió dels aeroports. Formulada pel Grup Mixt, té la paraula, per exposar la pregunta, el diputat senyor Benet Tugues.

El Sr. Tugues i Boliart

Moltes gràcies, senyor president. La situació dels aeroports ha estat d'actualitat les darreres setmanes, i tot sembla indicar que ho continuarà sent durant les properes. I mentre els responsables polítics de Madrid diuen que ells no hi poden fer res, tenint-ne totes les competències, des d'aquí sembla que es vulgui posar fil a l'agulla per reclamar el traspàs de la gestió.

Quan creu el senyor president que podrà ser efectiu aquest traspàs?

El president

Moltes gràcies. Per contestar, té la paraula l'honorable senyor president.

El president de la Generalitat

No li puc donar cap seguretat en aquest sentit. L'única cosa que li puc dir és que nosaltres ens hem compromès a fer, ara davant d'aquest Parlament, davant de l'opinió pública i davant del mateix Ministeri de Foment, nosaltres farem una proposta concreta, precisa, ben treballada, que tenim pràcticament enllestida, abans del dia

25 de maig.

Bé, a partir d'aquest moment, si podem accelerar més o menys la negociació, no li ho puc assegurar, però per part nostra no quedarà.

El president

Per repreguntar, té la paraula l'honorable senyor diputat.

El Sr. Tugues i Boliart

Gràcies per l'ascens, senyor president. (*Rialles.*) Dels aeroports, el que hauríem d'aconseguir, ni que fos per la via de l'article 150.2 de la Constitució espanyola, és la delegació de tota la competència. Em sembla que no seria massa temerari afirmar que pitjor del que ho fan els espanyols, amb herència del passat o sense, però sense que ningú assumeixi cap responsabilitat de res, pitjor, no ho fariem. Però, com a mínim, sí que hauríem d'aconseguir el traspàs de la gestió, i això és el que sembla que està pendent de resposta per part de Madrid, segons ens acaba de dir.

Si hem de fer cas i creure'ns la filosofia, la lletra i la música que destillen els últims discursos que altes instàncies del Govern de l'Estat, president inclòs, dediquen als nacionalistes, el traspàs dels aeroports i de la seva gestió, ens el podem començar a pintar a l'oli, perquè, pel que sembla, el Govern central no només vol privatitzar el servei, sinó que, a més, per a la propera legislatura vol majoria absoluta, no sabem ben bé si per fer aquelles coses que no ha pogut fer, o per deixar de fer aquelles que ha fet a disgust.

En qualsevol cas, en els darrers temps s'observa un canvi substancial en el discurs del Govern central, que ha anat modulant un to cada cop més nacionalista, més tancat, més exclòent. I per tant, aquesta reivindicació del traspàs de la gestió dels aeroports arriba tard; d'aquí a les eleccions, senyor Pujol, tinc la sensació que s'han acabat els traspàsos i fins i tot les bones paraules. Mentrestant, el caos aeroportuari continuarà essent la situació habitual també de l'aeroport del Prat, amb el descrèdit que això suposa per a Barcelona i per al país en general. El ministre continuarà dient que la culpa, com que és negra, no la vol; que la culpa és dels d'abans, que ara ja no hi pot fer res; però que, càdics o no, els aeroports i la seva gestió són seus i de ningú més i, com en moltes altres coses, haurem perdut una bona oportunitat aquests darrers anys per aconseguir més poder polític per al nostre país.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Per contestar, té la paraula l'honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Miri, jo, per temperament, segurament, i potser també per experiència, doncs, sóc més esperançat que vostè, i per tant això que diu que ja ens ho podem pintar a l'oli, doncs, permeti'm que no ho subscrigui, perquè

també hauríem hagut de pintar-nos a l'oli tot el que fa referència al desplegament de la policia, al control de les carreteres per part dels Mossos d'Esquadra, a l'Inem, a certs canvis de finançament que hi ha hagut, etcètera, etcètera. Fins i tot molts aspectes de política lingüística. És a dir, si haguéssim hagut de creure que la posició del Govern del PP –i abans del PSOE– era la definitiva i que no hi havia manera d'inflexionar-la, ens hauríem hagut de pintar, realment, moltes coses a l'oli. Finalment, no va ser així.

Jo espero que en aquest cas tampoc no serà així. En tot cas, les nostres propostes aniran *grosso modo* en la següent línia, no? Nosaltres demanem una autèntica... És a dir, que els aeroports –parlo en plural–, els tres aeroports catalans –esperem que amb el temps puguin ser quatre comptant el de la Seu–, però els aeroports, a través d'una unitat de gestió, en la qual hi hagi, evidentment, molta autonomia, a través d'un consorci, en el qual hi hagi molta autonomia per als diversos aeroports, però que pugui, realment, actuar com una unitat, una unitat de gestió. Obviament, demanem que hi hagi una presència de la Generalitat i d'altres institucions catalanes, és a dir, que hi hagi presència de les administracions territorials i de la societat civil, cosa que per altra banda passa a la majoria de països europeus, no? Que si, a més, doncs, volen que hi hagi una part que sigui privatitzada? No hi tenim inconvenient sempre que la Generalitat i les institucions territorials catalanes realment puguin tenir un paper determinant a l'hora de definir i defensar el que creiem que són els interessos dels nostres aeroports i, en general, de l'economia i de la societat catalanes.

Bé, per tant, diem «no» a la privatització total, diem nosaltres, perquè entenem que podria ser una forma com una altra de mantenir d'una altra manera, diguem-ne, l'absència de presència important de Catalunya, o un intent, almenys, de fer-ho en aquesta nova etapa; no al manteniment de la centralització; no a la fragmentació horitzontal dels aeroports. I d'aquesta manera nosaltres confiem –en fi, d'acord, ho admeto–, amb una actitud més confiada que la de vostè, que espero que el temps no digui que és ingènua, com no ho ha estat en altres coses que li he esmentat, espero que realment aconseguirem que en aquest terreny dels aeroports puguem introduir una política que sigui la que correspon als interessos econòmics i socials del nostre país.

El president

Moltes gràcies, senyor president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre les principals novetats a endegar relatives a la lluita contra l'anorèxia i la bulímia

La tercera pregunta, sobre les principals novetats a endegar relatives a la lluita contra l'anorèxia i la bulímia. Per exposar la pregunta, formulada pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula la diputada senyora Eva Palau.

La Sra. Palau i Gil

Gràcies, senyor president. President, a ningú se'ns pot escapar la greu problemàtica sanitària i social que comporta l'increment de casos d'anorèxia i bulímia que estem vivint al nostre país els darrers temps, problemàtica que s'agreuja si tenim en compte que estem parlant d'una patologia que afecta la població adolescent i preadolescent, malalties que no tan sols afecten l'esfera sanitària, sinó també la familiar i educativa, i on –no ho oblidem– els factors culturals i els mitjans de comunicació hi tenen molt a dir. En diferents comissions d'aquest Parlament s'han debatut i aprovat iniciatives orientades a millorar i adequar els tractaments d'aquests trastorns en tots els seus vessants.

President, ens agradaria conèixer quines són les noves mesures que té previst endegar el Govern de la Generalitat en la lluita contra aquests trastorns de l'alimentació.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Té la paraula l'honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Efectivament, com vostè diu, aquesta és una malaltia..., dues malalties molt semblants, que han existit sempre, però en aquests últims temps han agafat una especial incidència i gravetat social, humana i personal i a més social.

En primer lloc, li vull dir que Catalunya, concretament, és qui més havia treballat en aquest sentit, almenys a nivell de l'Estat espanyol. La prova és que un dels problemes que tenim és que ens vénen molts malalts de fora de Catalunya a cuidar-se aquí, concretament, en els nostres hospitals. Ara bé, dit això, sí que és cert que nosaltres el mes passat, el mes d'abril, vàrem prendre una sèrie d'iniciatives a base de la creació d'una comissió interdepartamental que prendrà una sèrie de mesures que ara li explicaré. No li explico per manca de temps la composició d'aquesta comissió interdepartamental, li explicaré les accions que es pretenen dur a terme, no?

En primer lloc, se seguiran reforçant les unitats específiques que ja hi havia a Bellvitge i al Clínic; per altra banda, es farà una més gran coordinació i més continuïtat assistencial fora dels hospitals, els diversos serveis que hi han en aquest sentit; es reforçaran les unitats psiquiàtriques de referència que hi ha als hospitals, concretament a Bellvitge, al Clínic, a Sant Joan de Déu i als Germans Trias i Pujol, de Badalona, i es posaran a més en funcionament unitats psiquiàtriques, que ara no n'hi ha, per tractar aquesta qüestió, concretament a Tarragona, a Lleida i a Girona. Per altra banda, s'augmentarà el nombre de places en els hospitals de dia, el Joan XXIII, a Tarragona; a Santa Caterina, de Girona; a l'Hospital de Lleida; a la Mútua de Terrassa i, a més, a Bellvitge, que ja n'hi ha però s'incrementaran. I amb aquest Pla interdepartamental el que farem serà que duplicarem el nombre de places en hospitals de dia, i a

part d'això, tot això ho farem molt en contacte i col·laborant molt amb l'Associació contra l'Anorèxia i la Bulímia, que ha exercit durant aquests últims anys una acció molt i molt positiva en aquest terreny. Tot això, d'entrada, el cost de tot això se situa entorn dels 150 milions de pessetes.

Bé, això és el que li podia dir per a la seva informació.

El president

La diputada renuncia a repreguntar. Moltes gràcies.

Pregunta al president de la Generalitat com valora les relacions amb el Govern de l'Estat

La quinta pregunta, sobre com valora les relacions amb el Govern de l'Estat, formulada pel Grup Socialista. Té la paraula, per exposar-la, el diputat senyor Joaquim Nadal.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Molt honorable president, el nostre Grup voldria saber com valora el president de la Generalitat l'estat actual de les relacions entre el Govern del Partit Popular i el Govern de Convergència i Unió.

El president

Per contestar la pregunta, té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Miri, té blancs i negres, té coses bones i coses no tan bones, però el que passa és que en un punt sí, en un punt nosaltres hem volgut donar suport a una determinada política econòmica i europea, que és el que calia, assegurar una estabilitat que necessitàvem i, per altra banda, assegurar enfront del tema de l'autonomia de Catalunya, sobretot des del punt de vista de determinats finançaments, una actitud positiva a través de la política pressupostària per part del Govern central. En aquest sentit, per tant, la relació és la que correspon, bé que és cert que hi han una sèrie de punts en els quals hi ha disconformitat entre ells i nosaltres.

El president

Per repreguntar, té la paraula el senyor diputat.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Gràcies, senyor president. Si determinades posicions, tant del PP com de Convergència i Unió, fossin defensades en termes de posició de partit, probablement no hi hauria res a dir; el que passa és que dona la impressió que tant vostès com ells, en els darrers mesos, en les darreres setmanes i en alguna visita molt recent del president del Govern central, el senyor Aznar, a Catalunya, s'ha anat definint un joc de posicions, de distanciaments calculats, i en el fons sembla que estiguin jugant al gat i a la rata: el senyor Aznar, en nom del Partit Popular i del Govern, intentant marcar distàncies i

assenyalar el terreny del joc i dient que ningú no se'n sortirà o no se'n podrà sortir, i vostès, parlant en nom del Govern, no en nom de Convergència i Unió, traient per la porta falsa un document sobre l'autogovern que probablement situarà la Comissió d'Autogovern que s'ha creat en aquest Parlament en una mala posició, sobretot perquè aquest document significa començar a treballar aquesta Comissió amb les cartes marcades, cosa que no era la voluntat ni l'esperit de cap dels grups parlamentaris quan vam decidir formar aquesta Comissió. I en el fons, a partir d'unes relacions mal fonamentades, nosaltres tenim la impressió que, finalment, ni cinc de calaix, ni peix al cove.

I algun altre diputat dels que m'han precedit ja li ha dit que en les relacions actuals entre el Govern del Partit Popular i el Govern de Convergència i Unió el resultat final és, en paraules del conseller Subirà, una badada de 20.000 milions de pessetes, i no sé, si són tan forts i tan decisius, si és permisible i possible una badada d'aquesta envergadura amb les repercussions que pugui tenir tant pel que fa al funcionament del complex petroquímic de Tarragona com pel que fa al volum de la inversió. Qui diu això, diu l'eficacíssima gestió que vostè i el seu Govern han fet en relació amb el col·lapse aeroportuari de l'aeroport del Prat o l'aeroport de Barajas, o en conjunt de l'espai aeri espanyol, amb les conseqüències negatives que això té per a Catalunya, o un conjunt d'altres aspectes que no funcionen bé; no funcionen bé i vostès no hi han fet res, o no donen la impressió que hi hagin fet res per, jugant amb el pes decisiu dels seus diputats i del seu Govern, intentar tirar endavant allò que suposadament havia de ser un acord que havia de donar grans resultats per a Catalunya.

Gràcies, senyor president.

El president

Per contestar la pregunta, té la paraula l'honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Veig, senyor diputat, que ha fet una distinció entre política de partit i política de govern; en tot cas, jo aquí parlo com a president del Govern, i com a president del Govern li he de dir que nosaltres hem tingut unes negociacions amb el Govern central i hem fet una política de cara al conjunt de la política espanyola que, des d'un punt de vista general, ha donat bon resultat –i si no, miri les dades de l'atur d'avui, per exemple– i des d'un punt de vista autonòmic ha donat un resultat absolutament positiu. Ens hauria agradat que fos millor, i estem queixosos amb una pila de coses, però, de tota manera, és un resultat positiu. Miri-ho des del punt de vista d'increment de finançament; miri-ho des d'un punt de vista de traspassos que sempre, sempre se'ns havien negat; miri-ho des del punt de vista que vulgui, nosaltres hem tingut un resultat positiu. Des del punt de vista del que ha estat el suport a una política econòmica i europea, que és la que calia fer i l'estabilitat que calia, crec que això també ha estat positiu per a tothom i també, evidentment, per a Catalunya i per a la seva economia i, en general, per a la seva societat.

Aleshores si vostè em diu: «Però el senyor Aznar fa discursos que sembla que indiquen que potser, que no sé què...» Bé, el senyor Aznar fa discursos, nosaltres també fem discursos. En tot cas, el que li vull dir és una cosa –li vull dir una cosa–: encara no hem arribat de molt –de molt– a una situació tan tensa o que pogués semblar tan difícil de superació com la que es va produir, per exemple, immediatament després de les eleccions del 3 de març... Sí, bé... I aleshores, ningú podia pensar –i menys que ningú, vostès– que d'aquesta situació tan difícil en sortiria una col·laboració que ha estat bona per al conjunt de l'Estat i que ha donat a la Generalitat de Catalunya bastant més del que havia donat la col·laboració amb el PSOE. (*Veus de «Molt bé!»*)

El president

Silenci.

Pregunta al president de la Generalitat sobre com valora les irregularitats detectades en el finançament dels partits polítics

La següent pregunta a substanciar és com valora les irregularitats detectades en el finançament dels partits polítics, formulada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. Té la paraula, per exposar-la, el diputat senyor Rafael Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies, senyor president. A les darreres setmanes i a partir del coneixement del contingut de les comissions rogatòries judicials de tribunals internacionals, ha reaparegut amb força a nivell d'Estat espanyol la corrupció en el finançament i, en concret, amb una agència tributària tan important com la de l'Estat, i també ha aparegut en l'anomenat oasi català.

Javier de la Rosa cavalca de nou, senyor Pujol; des de l'any 87 que en parlem vostè i jo; ja va aparèixer a Port Aventura; ara apareix a Inverama - Casinos lligat amb aquest tema; apareix a *El Observador* lligat amb aquest tema, quan s'estan investigant 450 milions d'Huarte cap a Convergència Democràtica, i apareix en els papers anomenats del 97.

Senyor president, pot garantir vostè que cap membre del seu Govern actual o d'anteriors equips, que cap membre de la seva majoria o del seu partit ha participat en operacions com aquestes que sorgeixen de finançament irregular?

El president

Per contestar la pregunta, té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Amb els elements de què jo puc disposar –i sempre, naturalment, procuro disposar del màxim possible d'aquesta mena d'elements–, jo em sento molt tranquil

8080

respecte a l'honorabilitat del meu Govern i dels seus components. Suposo que vostè..., desitjaria que vostè, respecte a tots els que el volten de tota mena, es pogués sentit tan absolutament segur d'aquesta honorabilitat.

El president

Per repreguntar, té la paraula l'il·lustre senyor diputat.

El Sr. Ribó i Massó

Sí, senyor president. Jo li he demanat sobre el seu Govern o anteriors governs de la seva majoria, senyor president, i no ha intentat anar més enllà de la precisió de l'àmbit on jo tinc obligació democràtica de fer control parlamentari; allò altre, correspon ja a les «verdures».

Senyor president, vostè sap que han aparegut en els papers Torras - KIO, vostè ho sap perquè té més informació que jo, informacions que demostren fets que vostè coneixia, com coneixia, per exemple, que Casinos, quan es va arxivar el cas per part d'un jutge –tal com diu l'auto que l'arxiva– havia destinat 1.000 milions de pessetes a Convergència Democràtica; i si no ho sabia és un negligent, senyor president.

Per tant, ja una vegada –per no avorrir la cambra amb moltes altres vegades– vostè feia veure que no ho sabia, i ho sabia.

Senyor president, són diners de dubtosa procedència. Estan sent investigats per robatori d'una empresa molt important, en els tribunals internacionals. Són diners d'un compte que s'ha demostrat que ha servit per a pagaments a partits i a institucions molt importants. Són diners que, els agafi qui els agafi, no deixen de ser còmplices de possibles delictes que afecten la fiscalitat, el tràfic monetari i, segurament, el robatori. Però el tema que a mi em porta a fer aquesta pregunta a aquesta cambra és la seva responsabilitat com a estadista que ha de ser, aquell que va dir que hi havia un empresari «exemplar».

Li asseguro que el nostre Grup Parlamentari presenta, avui mateix, una bateria de mesures perquè esbrinem, tranquil·lament, com estem obligats a fer en tasca de control polític –una altra cosa pertany als tribunals–, si hi ha hagut o no favors o intercanvis per determinats pagaments. A Espanya i a Catalunya, senyor Pujol, cal una tasca de regeneració democràtica, prepolítica, molt abans de barallar-nos per opcions polítiques, i vostè no ho està afavorint gens. No s'escudi una vegada més, com ha fet altres vegades, en Catalunya. Són mesures que plantejarem al Congrés dels Diputats, faltaria més, perquè afecten diversos partits, i mesures que pensem plantejar en aquest Parlament.

El president

Senyor diputat, ha exhaurit el seu temps.

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies, senyor president.

El president

Per contestar la repregunta té la paraula l'honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Em sembla molt bé que presentin i plantegin totes aquestes preguntes al Congrés dels Diputats i on sigui, i que es mirin tranquil·lament. Jo també espero aquestes preguntes amb plena tranquil·litat. Perquè li vull dir que si durant els últims vint anys algú ha estat investigat del dret i del revés, en tots els replecs –oh, és clar, és que és així–, ha estat precisament Convergència i, si m'ho permeten, jo mateix. I després de tant, de tant, de tant buscar –i ara no entraré en els detalls i en algunes explicacions que podria donar sobre aquesta qüestió–, doncs, al final resulta que no solament Convergència, no solament jo mateix, sinó tots els casos que ara vostè em podria anar citant, al final han acabat en no res o, en tot cas, ha quedat molt clar que no hi ha hagut responsabilitat per part del Govern de la Generalitat, que no hi ha hagut responsabilitat per part del Govern. Després de tanta investigació, això. Que n'estic content, de tanta investigació; per això li dic que amb molta tranquil·litat, l'espero, perquè ningú no podrà dir: «Oh, qui sap, si haguéssim investigat.»

Escolti, ens han investigat del dret i del revés. Ja veig que últimament hi ha, per part d'alguns, una gran afició a buscar possibles infraccions, si pot ser escandaloses, no?, que s'incrementen molt quan vénen eleccions. I aquesta és una mena de febre que conec, que conec. Se'n podria dir la febre o la síndrome de la impotència política, perquè el que passa és que jo veig que moltes vegades el que passa és que quan hi ha gent que no és capaç d'articular una proposta política que mínimament s'aguanti, o que resulta que veuen que hi ha un adversari que no poden abatre amb els vots, miren d'abatre'l o bé amb campanyes mediàtiques que busquen el descrèdit, que finalment resulta que no tenen base objectiva, o bé amb actuacions judicials, sobre les quals, un altre dia, també m'agradaria parlar.

En tot cas, com li deia, jo d'això, en tinc una gran experiència personal. I la intensificació d'aquesta mena d'atacs em fa pensar que els que els fan són persones, o grups, o partits, que s'adonen que, una vegada més, no són capaços d'articular un programa alternatiu al que l'actual Govern té, el nostre, ni capaços de resoldre els problemes del país i les persones del país.

El president

Moltes gràcies, senyor president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre el suport amb què haurà de comptar per a continuar amb el seu discurs de permanent reivindicació

La darrera pregunta a formular a l'honorable president aquesta tarda és la pregunta sobre el suport amb què hauria de comptar per a continuar amb el seu discurs de permanent reivindicació, formulada pel Grup Popular.

Té la paraula, per exposar-la, el diputat senyor Josep Curto.

El Sr. Curto i Casadó

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor president de la Generalitat, ja veu, senyor president, com les notícies d'avui sobre lo seu document —a efectes ordinaris més conegut com a «document d'escala reivindicativa»— coincidixen amb l'essència —i casualment— de la nostra pregunta presentada di lluns, relativa a saber, per part del president de la Generalitat, les previsions en lo suport sobre la persistència del seu discurs de permanent reivindicació.

El president

Té la paraula l'honorable senyor president per contestar la pregunta.

El president de la Generalitat

Miri, el suport serà el que hi donin els que estiguin d'acord que Catalunya necessita més poder polític, més poder financer i més autonomia. Els qui hi estiguin d'acord, hi donaran el suport; els qui no, no. Això ens donarà la majoria, o no? Espero que sí. I espero que, a més, en la propera legislatura, més encara que ara.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Curto.

El Sr. Curto i Casadó

Gràcies, senyor president. Anem a veure, senyor president de la Generalitat, si amb un esforç addicional podem determinar quin és lo seu problema. (*Rialles.*) Perquè fa unes setmanes, senyor president, fa unes setmanes —vostè ho recordarà—, me va donar la impressió que es va quedar encallat quan jo li vaig preguntar quin era el senyor Pujol autèntic, si el de Lituània, lo de Quebec, lo d'Ottawa o el de Barcelona. Doncs bé, d'acord amb el document reivindicatiu que avui s'ha publicat, la formulació continua essent la mateixa. La pregunta és recurrent: quin senyor Pujol és l'autèntic en la seua escalada reivindicativa? Lo que insinuava fa un temps la reforma de la Constitució o el que ara no la toca per allò d'«ara no toca»? Lo que parlava d'una relectura de la Constitució o el que ara parla d'una reinterpretació de la Constitució? Lo que abans volia esgotar les competències de l'Estatut o el que ara diu en este document que vol modificar l'Estatut? Quin és, lo seu problema?

Vostè, senyor president, no va subscriure un pacte d'investidura i de governabilitat? Lo va subscriure, i s'ha complit tot. Vostè, senyor president, no va reclamar noves transferències per als Mossos d'Esquadra? Les va reclamar, i s'han complit. Vostè, senyor president, no va proposar un nou model de finançament 1997-2001? Lo va proposar, i este model, no només s'ha complit, sinó que s'ha depassat. Si això, senyor president, és així, a sant de què la radicalització de lo seu discurs buscant enemics externs de variada procedència? S'atreveiria vostè, senyor president, d'igual manera, a examinar lo grau de compliment de la seva gestió?

Permeta'm que li diga que jo tinc per a mi que, avui per avui, vostè no està en condicions de resistir esta anàlisi, i molt menys de resistir un debat d'esta naturalesa, és a dir, sobre la seva gestió.

Al final, permeta'm, senyor president, que li diga que, amb la cobdícia devoradora d'este document que s'ha publicat, sembla que lo seu problema és la subsistència personal —en criteris polítics— on, convertint Catalunya en un latifundi, vostè seria lo «jefe» a títol de virrei.

El president

Senyor Curto, ha acabat el seu temps. Moltes gràcies. (*Remor de veus.*) Té la paraula, per contestar la pregunta, l'honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

He tingut la sort en la meua vida política que la majoria dels meus adversaris polítics no em coneixen i, per tant, s'equivoquen tant i tan sovint en els judicis. Jo sóc pitjor del que la gent es pensa: no sóc tan intel·ligent. (*Rialles.*) Sóc molt pitjor, però no sóc com la gent es pensa. I, per tant, sempre m'esperen en el lloc per on no surto. (*Rialles.*) Bé, escolti, vostè no té ni idea del que és radicalització, perquè si parla de radicalització de la vida política catalana i concretament dels plantejaments del Govern, és que no en té ni idea.

Segona: qui sóc jo? Miri, jo bàsicament en tinc un, de nord —que quedi clar—, i només un, absolutament prioritari, que no és aquest, ni l'altre, ni el de més enllà, sinó que és Catalunya, i això és el que miro de servir. (*Remor de veus.*)

En tercer lloc, si vostè llegeix els documents, que per això els fem, perquè la gent els llegeixi i se'n recordi, perquè com diu molt bé avui un periodista: «Escolta, en Pujol diu sempre el mateix, el que passa és que la gent se l'escolta» —segons qui, es referia a uns altres que no eren vostès— «i al cap de cinc minuts ja no se'n recorden del que ha dit». Bé, escolti, deu ser culpa meua que no em sé explicar, o és culpa que els que llegeixen van molt, diguem, amb unes orelles que no els permeten veure res. Però, si vostè ho llegeix, veurà que tot això de què vostè parla de la radicalització i això, no és veritat.

És un plantejament perfectament constitucional. L'altre dia el vaig defensar davant del que havia sigut president del Tribunal Constitucional, i després ho vaig comentar amb ell, i, evidentment, no hi ha res d'anti-constitucional en el nostre plantejament, no hi ha res —no hi ha re. Per tant, no és radical. Vostè ha de buscar al diccionari i veure què vol dir la paraula «radical», que m'adono que no ho sap.

I, després, quant al fet que vam fer un acord amb el senyor Aznar, sí: hi vam fer un acord. L'hem complert, ell l'ha complert, nosaltres l'hem complert; ara, això no vol dir que en puguem fer un altre d'ara endavant, això està molt clar. I, evidentment, en aquest altre demanarem altres coses, demanarem que no hi hagi discriminació contra Catalunya, que això no perjudiqui els ciutadans de Catalunya, que no s'apliqui d'una manera reductora la Constitució, que realment es vegi Catalu-

8082

nya com una nació que té dret a un reconeixement ple de la seva identitat. Això, com a grans principis. I després coses molt concretes, petites moltes vegades, i que ens són sistemàticament denegades. Tot i que ja he fet un reconeixement dels aspectes positius d'aquesta col·laboració, això no vol dir que ens hi hàgim d'aturar. Ni nosaltres ens hi aturem, ni vostès s'hi aturen; en realitat, la vida no és una cosa estàtica i que, tot d'una, queda rígida: ningú no s'hi atura.

Però, escolti, de tot això, com diu no sé qui: «Ja en parlarem més endavant, avui no toca.» (*Rialles.*) Perquè, realment, molts d'aquests temes es discutiran, o bé a la Comissió, o bé, més endavant, a la propera legislatura, i veurem com ho hem de discutir.

El president

Moltes gràcies, senyor president.

Hem acabat les preguntes al molt honorable senyor president, iniciem les preguntes al Consell Executiu.

— Preguntes relatives a residus de la Serra Llarga (Segrià) (tram. 310-00516/05, 310-00517/05, 310-00518/05 i 310-00519/05), a les multes previstes en els expedients incoats a les empreses extractores d'àrids durant les obres de construcció de l'autovia del Llobregat i de l'anomenada pota sud (tram. 310-00496/05) i a la construcció i l'obertura de noves biblioteques (310-00499/05)

Haig d'informar el Ple que les preguntes números 7, 8, 9, 10, 11 i 12 han sigut retirades.

— Preguntes al Consell Executiu acumulades relatives a biblioteques escolars (tram. 310-00500/05 i 310-00501/05)

Per tant, procedim a substanciar la pregunta número 13, formulada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, sobre el nombre de centres d'ensenyament no universitari que tenen biblioteca escolar.

Per exposar la pregunta, té la paraula la diputada senyora Carme Tolosana que, per cert, li tinc de preguntar si acumula aquesta pregunta amb la pregunta número 14.

La Sra. Tolosana i Cidón

Sí, això volia dir-li, senyor president: les acumulo.

El president

En aquest cas, el temps que li hauria de destinar seria de cinc minuts.

La Sra. Tolosana i Cidón

Moltes gràcies.

(*Remor de veus.*)

El president

Prego que guardin silenci perquè la senyora diputada pugui iniciar la seva intervenció. (*Pausa.*)

La Sra. Tolosana i Cidón

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, quants centres d'ensenyament no-universitari compten avui amb una biblioteca escolar? Quins projectes de noves biblioteques escolars i amb càrrec a quina partida pressupostària hi ha previstos per a l'any 1999, d'acord amb la Llei del sistema bibliotecari de Catalunya, en el seu article 44.2?

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, per contestar la pregunta, l'honorable senyor conseller.

El conseller d'Ensenyament (Sr. Josep Xavier Hernández i Moreno)

Gràcies, senyor president; gràcies, senyora diputada. Senyores diputades, senyors diputats, doncs, pràcticament tots. Quan dic «pràcticament tots», significa que, efectivament, hi ha alguna excepció molt minoritària en què de forma purament conjuntural, per necessitats d'escolarització, s'ha hagut d'utilitzar amb caràcter parcial el local que normalment s'habilita per a biblioteca. Però, fora d'aquests casos, molt excepcionals, pràcticament tots.

D'altra banda, com la senyora diputada coneix, el Departament d'Ensenyament, des de fa anys, i d'una forma molt concreta des de l'any 90, amb anterioritat, ja, a l'aprovació d'aquesta Llei de biblioteques, tenia en marxa un pla important de renovació de les infraestructures educatives, Pla que es va refer i reactualitzar amb motiu de l'estratègia d'aplicació de la nova reforma, fonamentalment de secundària, a partir del 95. Això significa que en totes les obres de centres nous està previst un espai per a biblioteca, de conformitat amb les determinacions que la pròpia Llei i els reglaments determinen, i que, d'altra banda, això pràcticament passa, també, en totes les grans ampliacions.

Sense que pugui tenir una xifra exactíssima amb relació a aquesta qüestió, doncs, des de l'any 90, aproximadament, s'han construït o ampliat cinc-cents centres, i segurament en tots ells ha estat objecte la biblioteca. D'una forma molt més concreta, des de l'any 95 fins ara s'han construït 39 centres públics d'ensenyament a Catalunya, tots compten amb una bona biblioteca. En aquests moments se n'estan construint 34, i en tots ells hi figura la biblioteca. I el Govern acaba d'acordar un pla que inclou 39 nous centres, que també inclouen una biblioteca —ho torno a dir, sense periodicitats—, inclosa en grans obres d'ampliació i reforma dels centres actuals.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Carme Tolosana.

La Sra. Tolosana i Cidón

Gràcies, senyor president. Un 91% –segons un estudi de la Diputació de Barcelona– de centres públics diuen que en tenen, tot i que no compten amb recursos específics per a l'adquisició de fons ni personal. A nivell institucional no hi ha gairebé intervenció; es tracta de biblioteques sense renovació de fons i, per tant, poc útils al conjunt dels escolars i dels educadors.

El manifest de la UNESCO per les escoles públiques parla que un servei eficaç de mediateca i biblioteca escolar és indispensable per a l'èxit del projecte educatiu de l'escola, i diu que una mediateca escolar eficaç hauria de donar suport i continuïtat als programes d'ensenyament i aprenentatge, possibilitar l'accés a la més àmplia varietat possible de recursos i serveis, dotar els estudiants de les tècniques necessàries perquè siguin capaços d'obtenir i fer servir la màxima diversitat d'aquests recursos, i educar-los per ser tota la vida usuaris de la biblioteca, amb l'objectiu de passar-ho bé, informar-se i aprendre contínuament. I diu també, el manifest de la UNESCO, que: «Per assolir aquests objectius, la mediateca escolar necessita» –miri, senyor conseller– «personal qualificat, tant en educació com en biblioteconomia, ajudat pel suficient personal de suport. Un fons suficient i adequat de material imprès i audiovisual i un espai físic adient per tal de col·locar-hi aquests recursos i permetre un fàcil accés als serveis i a la seva utilització racional.»

Nosaltres pensem que, malgrat l'evolució dels plans d'ensenyament, que han modificat substancialment els continguts i la manera d'ensenyar-los, es dona la paradoxa que s'aposta per uns sistemes que en teoria promouen més el treball individual, la comprensió, les tècniques d'estudi i, al mateix temps, s'oblida en tot el procés la importància que els escolars aprenguin a treballar amb diferents materials, siguin capaços de jutjar el text, comparar-lo amb altres, resumir-lo, interpretar-lo, i investigar amb diferents materials i documents.

Nosaltres pensem que la situació de les biblioteques i mediateques escolars a Catalunya no és avui gaire diferent de la de fa quinze o vint anys, i això és una clara mostra que el nostre Govern no aposta seriosament per un ensenyament de qualitat.

Nosaltres pensem que això és una mostra d'alguna errada en el procés educatiu i que aquesta problemàtica va estretament lligada a la baixa comprensió lectora de molts alumnes amb la manca d'hàbits de treball i de capacitat d'abstracció.

Quines propostes concretes té el Govern de la Generalitat per donar resposta a aquestes necessitats?

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Honorable senyor conseller, té la paraula per contestar les dues preguntes.

El conseller d'Ensenyament

Gràcies, senyor president. Si la senyora diputada ha arribat a la conclusió que les biblioteques escolars de

Catalunya no han tingut cap canvi des de fa quinze o vint anys, té la senyora diputada un greu problema d'informació, que jo, en la mesura que em dona temps el sistema de preguntes, tractaré d'ajudar a millorar.

La primera és que és evident, des d'un punt de vista dels locals. No cal només referir-me a les xifres que he donat anteriorment, sinó a la fenomenologia, vull dir, a l'experiència personal en relació amb això.

Miri, senyora diputada, l'altre dia, aquest cap de setmana jo tenia el goig d'inaugurar un nou IES al Morell, que compta amb una bona biblioteca, quant a espais; un altre a Torredembarra, que compta també amb un espai magnífic; una adaptació d'un centre de primària a Roda de Ter, que ha permès recuperar l'antiga biblioteca, que havia estat ocupada de forma conjuntural, i un nou institut de secundària a Roda de Ter, que també compta amb una bona biblioteca. I això en un cap de setmana. Per tant, mai s'havia fet tant a Catalunya en matèria de biblioteques escolars com ara, mai.

Si parlem en un sentit més ampli, de mediateca, és evident, i no cal més que fer referència a intervencions en altres ocasions, amb relació a totes les dotacions de mitjans audiovisuals o a aquest denominat projecte nou, des d'un punt de vista de mitjans informàtics, que també va lligat al concepte de mediateca que ha utilitzat la senyora diputada.

Jo interpreto, em permeto interpretar, amb tot respecte, la intervenció de la senyora diputada en un sentit de millorar encara el que tenim. I aquí sí que hi ha una coincidència. És cert que la dotació de llibres d'aquestes biblioteques no és pas òptima, però, en canvi, no és pas cert, sense que no es pugui millorar, que no hi hagi personal preparat. El professorat dels instituts i el professorat dels centres docents de primària tenen una preparació suficient, des d'un punt de vista educatiu i també des d'un punt de vista de les tècniques lligades a la biblioteca escolar, en concret, la qual cosa no significa que no hi hagi unes ambicions de millora, en aquest sentit, que de ben segur jo comparteixo amb la senyora diputada.

Per tant, els objectius del Departament s'adrecen en un triple sentit: un, en l'habilitació de nous espais per a biblioteca allà on s'han de construir nous centres o s'han d'ampliar sectors, o s'ha de fer una remodelació; la dotació de mitjans i d'instruments, d'equipaments, tant des de taules i cadires, tot el que fa referència a fons bibliogràfics, de vegades de forma directa pel Departament i moltes vegades exercida per l'autoritat dels centres; en la millora de la formació del personal del centre amb relació a aquesta atenció; en la inclusió de criteris corresponents en els projectes perquè les biblioteques es construeixin de forma i manera que siguin accessibles fàcilment des de l'exterior i, per tant, més fàcilment integrables o coordinables en el sistema públic de lectura, i allà on calgui i es necessita, amb un sistema de prioritat, anar dotant progressivament de personal més especialitzat o complementari aquestes biblioteques.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

— Preguntes acumulades relatives a beques i ajuts d'estudis (tram. 310-00521/05 i 310-00522/05)

A continuació, substanciarem la pregunta número 15, i suposo que, acumuladament, també la número 16, si hi ha conformitat per part de la diputada i del senyor conseller. (*Pausa.*) Pregunta número 15, sobre el traspàs de les beques universitàries a la Generalitat, i pregunta número 16, sobre la publicació de la normativa estatal i el calendari d'aplicació per al curs 1999-2000 de la convocatòria de beques i d'ajuts d'estudi, presentada pel Grup Socialista. Té la paraula, per formular les dues preguntes, la diputada senyora Montse Duch, per un temps màxim de cinc minuts.

La Sra. Duch i Plana

Gràcies, senyor president. Senyor conseller de la Presidència, el Grup Socialista voldria saber en quina situació es troba l'anunciat traspàs de les beques universitàries a la Generalitat de Catalunya.

Aquest va ser el tema estrella de la Comissió Mixta de Traspàsos —que hem de recordar que és presidida pel senyor Duran i Lleida— el setembre del 98. Val a dir que aquell acord era declaratiu, que en cap moment concretava l'abast econòmic d'aquest traspàs ni les condicions de gestió d'aquesta política.

Per nosaltres això és un..., per nosaltres no, pel mateix president de la Generalitat..., vostès han reconegut un cert fracàs negociador. El senyor president de la Generalitat, en una conferència que ha estat publicada, que va pronunciar a ESADE el març del 99, es lamenta de com costa avançar amb el Govern central, amb qui cal recordar que tenen un pacte de governabilitat i d'ajuda mútua pel que fa a les gestió d'aquestes qüestions. I justament perquè costa molt desencallar aquests processos, aleshores això segurament que legitima demandes d'increment competencial o de nova relació Catalunya - Espanya.

Per tant, el fracàs negociador no és una apreciació partidista del Grup Socialista, sinó que ha estat reconeguda pel mateix president de la Generalitat.

Aleshores, el que nosaltres volem saber avui és, atès que som al mes de maig, que aquesta era una promesa des del 95, concretada en un acord tardà del setembre del 98, que hi havia expectatives fonamentades en la comunitat universitària que la gestió del proper curs fos ja amb aquesta política transferida, el que volem saber avui és en quina situació es troba el traspàs i quan és previst que sigui publicat el decret que desenvolupa aquesta competència.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Té la paraula l'honorable senyor conseller. Té cinc minuts per contestar les dues preguntes. (*Remor de veus.*)

El conseller de la Presidència (Sr. Xavier Trias i Vidal de Llobatera)

Senyora diputada, senyores i senyors diputats, bé, no és cap fracàs, no? El fracàs va ser en l'anterior legislatura, que no vam aconseguir de cap de les maneres que se'n fes el traspàs. Ara tenim garantit el traspàs i ara estem en una discussió complexa i difícil, que és la dels reials decrets.

La veritat és que fa uns mesos teníem un desacord absolut amb els reials decrets, no ens enteníem amb l'anterior ministra en aquest tema. Ara, jo faltaria a la veritat si no digués que hi ha unes possibilitats d'acord, no? La veritat és que s'està discutint, encara no estem d'acord amb la línia dels reials decrets i, per tant, veurem com acaba la negociació. Jo espero que aquesta negociació acabi bé.

Sí que hi ha un problema, que és de dades, i per tant a nosaltres ens interessaria que això es produís amb la màxima celeritat, però també li puc dir que, bé, no supeditarem el traspàs a la celeritat, sinó que es facin les coses ben fetes. I, per tant, jo sempre dic que nosaltres aquesta competència la volem, la volem poder desenvolupar, però amb unes condicions adients, si no, no pot ser de cap de les maneres.

El president

Gràcies, senyor conseller. Té la paraula, per repreguntar, la senyora diputada.

La Sra. Duch i Plana

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, seria bo, jo penso, per al coneixement del Parlament de Catalunya, que poguéssim conèixer quin és l'abast d'aquesta discrepància. És a dir, quan el senyor Fernández Díaz parla d'una «gestión descentralizada de las becas», això vol dir un traspàs de competència?, vol dir que la Generalitat de Catalunya podrà fer la seva pròpia convocatòria?, que podrà canviar la convocatòria tipus del territori MEC?, que tindrà els recursos suficients per tal de superar el diferencial que tots reconeixem en aquest moment que es produeix entre la mitjana de beca que perceben els estudiants de Catalunya i la mitjana de beca que percep l'estudiant tipus d'Espanya?

Quan el senyor Fernández Díaz diu: «Ens reservem les beques de mobilitat», això vol dir que hi ha una partida important que continuarà essent competència de l'Estat?

En qualsevol cas, també es tracta d'una relació bilateral o és una relació que s'haurà d'adoptar en el marc de la Conferència d'educació?

No, ho dic perquè poden sortir temptacions, que aquesta diputada no comparteix, de caràcter jacobí, pensant que l'única política de redistribució que es pot fer per la via de les beques només es garanteix des de l'Estat central. Aquesta diputada i el meu partit això no ho comparteixen, però voldríem saber en quin marc de coses ens estem movent; és a dir, hi haurà un traspàs finalista d'uns recursos que seran avaluats en funció de la mitjana actual, tenint en compte que hi ha uns criteris fonamentalment de renda que són negatius per a les

rendes salarials i per a la mitjana del nivell de vida de Catalunya? Superarem aquest diferencial o aquest és un objectiu de caràcter gradual que el Govern pretén millorar a mitjà termini?

Això és el que voldríem saber. I el que també voldríem saber és si, d'alguna manera, assolida aquesta gestió descentralitzada, el Govern té intenció de complementar o de complementar aquests recursos, que segurament seran insuficients, per tal que a Catalunya puguem fer una política pròpia de beques i ajuts a l'estudi, que una mica corregeixi la tendència de tots els estudis, que diuen que en el fons es tracta d'un instrument que ha de fer possible la igualtat d'oportunitats en l'accés a l'estudi superior, que la lògica dels darrers anys ha fet que sigui cada vegada una dotació més baixa quant a recursos econòmics i que té, fins i tot, des d'un punt de vista de polítiques públiques, algun component, jo diria, fins i tot regressiu.

És a dir, podem imaginar, sense apriorismes, podem imaginar que podem fer una gestió que realment respongui a l'objectiu del que ha de ser una política de beques i no a una esquitxada d'una exempció de taxes a una immensa majoria d'estudiants, però no d'una beca que realment permet reduir els obstacles per a aquelles persones que, tenint capacitat econòmica, la seva situació familiar en termes d'inversió educativa fa que no vagin a la universitat?

Jo i el meu Grup li volíem transmetre avui una mica el neguit de les associacions d'estudiants i del que nosaltres puguem presentar al respecte.

El president

Senyora diputada, ha exhaurit el seu temps.

La Sra. Duch i Plana

Gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller de la Presidència

Em satisfà especialment que tingui aquest neguit, que tingui aquesta preocupació. Em sap greu que vostè no hagués pogut influir abans perquè aquest neguit no l'hauríem tingut quan vostès tenien unes possibilitats a nivell de l'Estat si s'haguessin fet les coses diferents; que vam tenir una oposició tremenda –tremenda– que es traspasessin les beques. I vostè sap per què és això, no? El concepte de les beques i aquests plantejaments són d'aquells plantejaments que a nivell dels governs centrals els sembla que això són com les essències de l'Estat i que són aquelles coses que l'Estat ha de quedar-se per a ell i garantir ell. (*Remor de veus.*)

Gràcies a Déu això ha canviat i ara hi ha la voluntat d'aquest traspàs. En el que no ens estem posant d'acord i on hi ha la discussió és en quines són les bases i quines són les bases mínimes, perquè això no consisteix a posar unes bases màximes, sinó a posar unes bases mínimes que permetin que les beques que donem a

Catalunya es permetin donar lligades a la idiosincràsia del sistema estudiantil universitari que tenim aquí a Catalunya. I aquí ens mantindrem durs per intentar aconseguir que nosaltres puguem donar les beques a la nostra manera. I a la nostra manera vol dir, evidentment, no aquest principi d'esquitxada que diu vostè, que jo crec que és equivocat, sinó que, evidentment, aniria en la línia que vostè diu: a garantir unes beques que permetin que alguna persona pugui estudiar a Catalunya sense que l'afecti en absolut el seu poder adquisitiu. Jo crec que aquesta hauria de ser la finalitat que tinguin.

Vostè diu: escolti, com haurem de complementar les beques? Si a nosaltres ens traspassen al final uns diners, que hem de procurar que siguin els màxims possibles, això sí que serà un debat bonic i interessant en aquest Parlament... El que no es pot plantejar és això: escolti, ens traspassen les beques i llavors farem un joc de mans d'inventar molts més diners. Haurem de buscar fórmules imaginatives que ens permetin..., i jo crec que s'han de buscar fórmules que permetin que hi hagi més diners per a les beques.

I aquí l'emplaço per parlar-ne amb vostè i amb el seu Grup per veure si trobem aquestes fórmules que permetin que tinguem un sistema de beques a Catalunya que sigui just i que permeti que la gent que vulgui estudiar a la universitat realment no tingui cap discriminació pel seu poder adquisitiu.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Pregunta al Consell Executiu sobre els canvis esdevinguts al capdavant de l'àrea de conservació i recerca del Parc Natural del Delta de l'Ebre

La següent pregunta és la pregunta número 17, formulada pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, sobre el canvis esdevinguts al capdavant de l'àrea de conservació i recerca del Parc Natural del Delta de l'Ebre. Formulada, com he dit, pel Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula per formular la pregunta el diputat senyor Jordi Portabella.

El Sr. Portabella i Calvete

Sí, gràcies, senyor president. Quin és el motiu pel qual s'han produït els canvis al capdavant de l'àrea de conservació i recerca del Parc Natural del Delta de l'Ebre, que s'han produït darrerament?

El president

Per contestar la pregunta, té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (Sr. Francesc Xavier Marimon i Sabaté)

Sí, moltes gràcies, senyor president. El Parc es gestiona... Bé, en tot cas, dir-li una cosa, que no existeix cap àrea de conservació i recerca.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Portabella.

El Sr. Portabella i Calvete

Home, hi haurà o no hi haurà àrea, però hi ha responsable de Conservació i Recerca, i justament aquest és el motiu pel qual vostès han rellevat un biòleg molt competent i de prestigi internacional, i l'han rellevat, justament, perquè feia bé la seva feina, que era aquesta, la de protecció i recerca en el Parc. I l'han enviat a l'Estació biològica i centre de recuperació de fauna salvatge i anellament d'ocells i programes Life; i l'han enviat allà perquè no se l'han pogut treure de sobre perquè és funcionari, tot i que aquesta era la voluntat del director del Parc, el qual li va comunicar *oralment* que havia perdut la confiança en ell i que, per tant, el rellevava del càrrec, quan la persona que s'encarrega de protegir i de les feines de recerca del Parc no és cap persona que sigui càrrec de confiança del Parc. Després li ho va comunicar per escrit, però quan ja estava en un lloc que no era on havia dut a terme la feina en els últims anys.

I tot això, per què passa? Tot això passa perquè el director del Parc —una persona que ha dimitit, ha tornat a venir a ser director, ha tingut diferents conflictes, especialment amb la universitat i amb els proteccionistes— defensa els poders fàctics del Parc. I vostès, el Parc del Delta de l'Ebre, no se'l creuen; hi fan nombroses actuacions que malmeten la protecció de la poca part protegida que hi ha dintre de l'Ebre. El mateix director del Parc, de manera extraordinària —això sí—, però sempre per la via extraordinària, doncs, ha permès i ha autoritzat diferents infraestructures dins de zones protegides, com, per exemple, un càmping dintre de la zona dels erms de la Tancada, que és PEIN; ha autoritzat un càmping que afecta la zona del Salobrar; ha constituït o ha permès que es constitueixi un dic a la zona de les Salines, dins de la Punta de la Banya, que és reserva natural parcial, on tradicionalment els flamencs hi havien criat, i aquest any comença a ser tard perquè hi criïn i encara no hi han criat.

És a dir, des de la direcció del Parc hi ha tota una sèrie d'actuacions, això sí, per la via de l'excepcionalitat, que fa que les poques zones que hi han protegides vagin perdent la seva capacitat de protecció de la naturalesa. I així com són les coses, resulta que el director del Parc no fa de director del Parc, sinó que el director del Parc fa de defensor dels interessos que hi ha creats en el delta de l'Ebre. I aquests interessos...

El president

Senyor diputat, se li ha exhaurit el temps.

El Sr. Portabella i Calvete

...no són els de protecció de les zones protegides.

El president

Per contestar la pregunta, té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

Sí, moltes gràcies, senyor president. Senyor diputat, primer dir-li que el Parc del Delta de l'Ebre, tot i que vostè en feia un dibuix fosc, no correspon a aquesta la realitat. I recentment, en una avaluació de tots els parcs de l'Estat espanyol, el Parc del Delta de l'Ebre sortia amb la millor classificació en la de conservació dels valors naturals i en la d'educació ambiental. Ho dic perquè en tinguem tots coneixement, perquè crec que és un orgull per a totes les persones que s'hi veuen implicades i per a tots els catalans.

Segon. Vostè citava el tema d'un càmping; vostè sap qui va signar l'informe favorable per al trasllat d'aquest càmping? La persona que vostè abans citava. Miri, més enllà de fer una caça de bruixes o de buscar coses que realment no existeixen, cal dir que l'actual senyor Balada, que és a qui es referia vostè, és una persona d'absolut prestigi, que té un notable consens, i no és cert que tingui dificultats amb les universitats. En tot cas, que hi hagi alguna universitat que pensi que la persona a qui s'ha canviat de responsabilitat dintre el Parc havia de seguir-hi o no, és un altre criteri, però això no vol dir tenir diferències amb les universitats, perquè no existeixen.

Segon, aquests canvis no han comportat cap minva, diguéssim, ni en retribucions econòmiques ni de nivell; vull dir, les persones que han ocupat les noves responsabilitats segueixen amb les mateixes condicions. I dir-li que aquesta proposta de reestructuració que va presentar el director del Parc va ser aprovada per la totalitat dels membres que formen aquesta Junta. I, si em permet, els els citaré: els dels departaments de la Generalitat de Catalunya que, com hi són quasi tots, no cal citar-los; un representant de la Direcció General de Ports i Costes de la Generalitat; el director de Pesca Marítima; dos representants del Consell Comarcal del Baix Ebre; dos representants del Montsià; dos representants de la Diputació de Tarragona; dos representants de cadascun dels ajuntaments d'Amposta, Deltebre, l'Ampolla, Sant Carles de la Ràpita, Sant...

El president

Senyor conseller, ha exhaurit el seu temps.

Moltes gràcies per la seva disciplina.

Proposició de llei de creació del Consell Català de Sostenibilitat (presa en consideració)

Hem acabat el capítol de preguntes al Consell Executiu i recuperem el capítol de preses en consideració de proposicions de llei, en concret el tercer punt de l'ordre del dia: debat i votació de la presa en consideració de la Proposició de llei de creació del Consell Català de Sostenibilitat. D'acord amb l'article 107 del Reglament, es passa directament al debat. Per presentar la Proposició, en nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula el diputat senyor Joan Boada, per un temps màxim de quinze minuts.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyors diputats, senyores diputades, el fet de presentar novament aquesta Proposició de Llei de creació del Consell Català de Sostenibilitat obeeix bàsicament a dues raons. Una, sobretot –i em sembla que és la més important–, per l'incompliment del Govern de tot el procés de creació del Consell Català de Sostenibilitat i de redacció de l'Agenda 21. Vull recordar als diputats i diputades que ja aquí l'any passat, precisament el maig del 98, Iniciativa per Catalunya - Els Verds va presentar aquesta Proposició de Llei, la qual va ser rebutjada amb els vots en contra de Convergència i Unió i amb l'extensió del Partit Popular. I m'agradaria..., i bàsicament aquesta és la raó perquè nosaltres tornem a presentar aquesta Proposició no de Llei, perquè l'incompliment ha set rotund, per part del Govern, del compromís de crear aquest Consell Català de Sostenibilitat i, sobretot, en la redacció de l'Agenda 21 catalana.

I vull començar agafant una mica el final o la discussió parlamentària que vàrem tenir ara fa un any, sobretot agafant la intervenció del senyor Espadaler, que en aquell moment defensava, pel Grup de Convergència i Unió, que aquesta Proposició no de Llei no tirés endavant. I allà mateix deia que la raó del seu vot negatiu era que abans de tres mesos es presentaria un pla de treball, amb els primers criteris per dur endavant l'aprovació de l'Agenda 21 de Catalunya, i que aquests criteris havien d'incloure... –i això és el que nosaltres dèiem al Govern–, diu, textualment: «Els mecanismes de participació» –després en parlaré, dels mecanismes de participació– «previstos a la Resolució, que abans he citat, sobre el debat de política general.» Aquesta Resolució va ser aprovada el 4 de març, per tant, el termini s'exhaureix el 4 de juny de l'any passat. I deia el senyor Espadaler, hi insisteixo: «Aquest pla de treball, que ha d'incorporar els aspectes de participació, ens ha de ser lliurat a la Comissió de Política Territorial, a la cambra del Parlament, abans o a l'entorn del 4 de juny.»

Aquest diputat que els parla forma part d'aquesta Comissió de Política i Territorial i no ha arribat a aquesta Comissió cap document que mostri veritablement aquest avenç o aquests criteris per a la redacció de l'Agenda 21. Aquest em sembla que és un element claríssim que mostra aquest incompliment per part del Govern, per un cantó, d'una resolució del debat de política general, però, per l'altre, una resolució, a instàncies d'una proposició no de llei d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, que deia que el Govern, en aquest termini de tres mesos, crearia un pla de treball segons els criteris de l'Agenda 21 i el Programa de suport de redacció a les agendes locals 21. Res de tot això s'ha fet fins a aquest moment, i s'ha mostrat, ho repeteixo, l'incompliment per part del Govern.

Però sobretot també volia tornar a l'altre element clau, ho repeteixo, l'incompliment; l'altre parlava de la participació –un dels elements clau. I això explicat des de la Conferència de Rio de Janeiro, per la Carta d'Aalborg, de Lisboa, etcètera; per gran quantitat d'associacions, d'institucions, que han parlat de la necessitat que per elaborar aquesta Agenda 21 és necessària la participació ciutadana. I, repeteixo, en aquella discus-

sió, el mateix senyor Espadaler, en nom de Convergència i Unió, deia –i dic textualment: «El que sí que sé, i em sembla que a cap dels membres d'aquesta cambra se'ls escapa, és que és impossible tirar endavant l'Agenda 21 de Catalunya sense participació dels agents.» Ara dubto a quins agents es referia, en tot cas, ho explicaré. «No sé si en la forma d'un consell català, no sé si en la forma del Consell Català que es planteja en aquest Projecte de Llei, o no sé en quina altra forma, però se'ns fa impossible –i entenc que a tots els membres d'aquesta cambra se'ns fa impossible– pensar de poder tirar l'Agenda 21 endavant sense la participació dels agents. De cap manera» –torna a repetir– «es pot tirar endavant l'Agenda 21. Hi ha voluntat del Govern, hi ha un mandat d'aquest Parlament al Govern per tirar l'Agenda 21 endavant. Evidentment, per tant, serà amb participació.» Tinc els dubtes de què entén el Govern per «participació» i, sobretot, què entén per «els agents»; no sé si volia dir les cossos de seguretat o estava parlant dels agents socials. El que sí que està clar és que l'element de participació ha estat que el Govern ha fet, l'abril del 98, un anunci de concurs públic per a la contractació dels treballs de base per a l'elaboració de l'Agenda 21 de Catalunya, publicat l'abril del 98. La participació es tracta d'encarregar a una empresa privada que redacti, doncs, aquests treballs de base. I a aquesta empresa privada se li va donar..., a l'empresa Institut del Medi Ambient i de les Ciències Socials, Societat Anònima, propietat de l'exconseller d'Agricultura, senyor Miró i Ardèvol, pel valor del voltant de sis milions de pessetes. Per cert, que en aquest anunci es deia que s'haurien de presentar, el 30 de novembre de l'any passat, aquests criteris per elaborar l'Agenda 21; no en sabem res. De fet, tampoc ens importa, perquè el que és greu, el que és més gravíssim, és que un element clau que és la participació, doncs, el Govern de la Generalitat no ho porti a terme i l'únic que faci és encarregar a una empresa privada d'un amic del Govern que faci aquest estudi, aquesta elaboració d'aquests criteris.

Això és el que ha fet en aquests moments el Govern de la Generalitat, però, a més a més, també ha començat a parlar que seria necessari crear un consell assessor en matèria de medi ambient; aquest també seria un dels elements que va posar sobre la taula.

I com ho ha fet, aquest Consell de Medi Ambient, que seria també un element de participació que, en teoria, seria qui hauria d'elaborar l'Agenda 21? Doncs, per un cantó va convocar el Govern un fòrum consultiu de l'Agenda 21 de Catalunya, en què hi van convocar –no sabem ben bé amb quin criteri– tot un seguit de personalitats i gent del món social, del món de l'empresa, etcètera, i a través de tot un seguit d'enquestes va ser el màxim de participació que hi ha hagut fins a aquest moment. Els grups ecologistes no hi participen activament en aquest Fòrum Consultiu de l'Agenda 21, però no és queda així, sinó que a partir de l'octubre del 98 s'elabora una resolució que crea el Consell Assessor en Matèria de Medi Ambient, de caràcter consultiu –i diu textualment: «amb participació de persones de prestigi reconegut»–, el qual haurà de fer públic anualment un informe sobre l'estat del medi ambient a Catalunya. Aquesta és la funció del Consell Assessor en Matèria de

Medi Ambient. Tot el tema de l'Agenda 21 hi ha desaparegut, una vegada s'ha contractat una empresa privada; tot element clau, que és la participació per a l'elaboració de l'Agenda 21, doncs, desapareix totalment, i ara es crea aquest Consell Assessor en Matèria de Medi Ambient, un consell consultiu. I com es forma? Doncs, primer, s'encarrega a un senyor concret, al senyor Duran Farell, que el porti a terme, que comenci a parlar amb diferent gent, i surt aquest Decret de creació d'aquest Consell per al Desenvolupament Sostenible de Catalunya, que s'encarregarà de fer informes i propostes que formuli el Consell Assessor per al Desenvolupament Sostenible de Catalunya, que realitzarà els informes que se li proposin des del Govern –no per ofici, sinó des del Govern. O sigui que més que res serà una simple institució que farà molt bé la feina d'aparellador i ens dóna la sensació que poca cosa més podrà fer.

Perquè, a més a més, quan surt publicat quines són les persones que formen part d'aquest Consell Assessor per al Desenvolupament Sostenible de Catalunya, doncs, són persones amb reconegut prestigi; el que jo no entenc és si veritablement representen la societat catalana, com poden ser el senyor Mayor Zaragoza, secretari general de la UNESCO; el senyor Antoni Negre, president de la Cambra de Comerç; el senyor Eugeni Gay, president del Consell General de l'Advocacia; el senyor Castellet, president de l'Institut d'Estudis Catalans; el senyor Garriga, president de l'Associació d'Enginyers Industrials; el senyor Pagès, el senyor Josep Maria Vallès, el senyor Pere Baucells, industrial de la ramaderia i la fabricació de pinsos, i el senyor Joan Uriach, industrial farmacèutic. Com poden veure, la societat civil catalana, molt ben representada en aquest Consell Assessor per al Desenvolupament Sostenible: cap membre de cap associació ecologista ni cap altres sectors que, evidentment, hi podrien participar.

Certament que aquest Consell és de deu persones ara; diu que hauria de ser de quinze. Potser ara estaran buscant les cinc persones que puguin formar part d'aquest Consell Assessor.

Una vegada més, ho repeteixo, no es veu de cap de les maneres la participació ciutadana com un element clau per a l'elaboració tant de l'Agenda 21, com també la participació en aquest Consell, des del nostre punt..., del Consell Català de Sostenibilitat. I, sobretot –i és curiós també–, encapçalat pel senyor Duran Farell –que, dit de pas, era l'expresident d'Hifrensa, l'empresa propietària de Vandellòs I–, un reconegut personatge, doncs, potenciador de l'energia nuclear, que, evidentment, no té res a veure amb la sostenibilitat del nostre país, ans al contrari. És possible que s'hagi regenerat o, en tot cas... O sigui, podem veure també, en aquest grup de gent d'aquest Consell Català de la Sostenibilitat, la major part, industrialistes i gent, doncs, que, evidentment, jo, personalment, i el nostre Grup tenim molts de dubtes que veritablement entenguin què vol dir «sostenibilitat» i que portin Catalunya cap a aquest procés.

En tot cas, des del nostre punt de vista, aquest procés que ha seguit el Govern des fa d'un any fins aquí és una burla a tots els compromisos adoptats a partir de Rio de

Janeiro del 92 o els compromisos subsegüents: de la Carta d'Aalborg, de la Carta de Lisboa, la Conferència de Rio del 97, etcètera; tot un seguit de compromisos de la comunitat internacional que aquest Govern, doncs, evidentment, no els ha portat a terme, de cap de les maneres. I això és un element importantíssim i cal tenir-lo en compte, perquè la mateixa Agenda 21, quan parla de participació, diu: «La participació pública general a la presa de decisions és fonamental per aconseguir un desenvolupament sostenible. Cal que tant les persones, amb caràcter individual, com els grups i les organitzacions participin en l'avaluació de les conseqüències ambientals de les decisions que puguin afectar les seves comunitats.» No hi ha hagut, de cap de les maneres, participació de la ciutadania en tot aquest procés que ha fet el Govern de la Generalitat. I d'aquí la necessitat que una vegada més es presenti una proposició no de llei, de creació del Consell Català de la Sostenibilitat, que s'encarregarà de la redacció l'Agenda 21, clarament, amb la participació dels ciutadans de Catalunya.

I, des del nostre punt de vista, com volem que sigui aquest Consell Català de Sostenibilitat? Els he de recordar que a l'hora de redactar-lo –i és el que presentem avui aquí–, doncs, hi han participat també diferents entitats, que hi han donat, doncs, totes les aportacions necessàries. Perquè és important, és imprescindible per al nostre país, per encarar el segle XXI, la creació d'un consell de sostenibilitat. Estem en una situació en què la crisi ecològica, donada per la sobreexplotació i el malbaratament dels recursos naturals, per sobre de la seva capacitat de regeneració, està demanant un replantejament del sistema de necessitats i d'una concepció de les relacions socials que es basi en la igualtat entre les persones, la cooperació entre els pobles i la solidaritat intergeneracional. I el millor impulsor i regulador d'aquestes accions, des del nostre punt de vista, és un consell català de la sostenibilitat, un òrgan de *participació* –subratllin aquesta paraula– i consulta del Govern en la protecció ambiental de Catalunya. És un aspecte transversal que ha d'afectar tota la gestió del Govern.

I així és com, des del nostre punt de vista, hem redactat i hem proposat, en forma d'aquesta Proposició de llei, com hauria de ser el Consell Català de Sostenibilitat. Per un cantó, una via de participació de les organitzacions de defensa del medi ambient, sindicats, sectors econòmics i comunitat científica en l'elaboració i execució de polítiques orientades cap al desenvolupament sostenible. Un consell –ho he dit abans– que elabori l'Agenda 21 de Catalunya per anar cap a un model de comunitat sostenible mitjançant un procés participatiu, segons allò que vàrem aprovar en aquest mateix Parlament de Catalunya –i que el Govern, evidentment, no ha portat a terme– i seguint tot l'establert a partir de la carta d'Aalborg, de 1994. Un consell, com proposem nosaltres, creat per llei, que tindrà amb caràcter permanent la funció d'aconsellar, assessorar i subministrar elements valoradors –caràcter permanent; i aquest és un element importantíssim–, aconsellar, assessorar, i subministrar elements valoradors en l'elaboració de polítiques i projectes que afectin el medi ambient, en tots els seus àmbits, i qualsevol altre que des-

envolupi activitats que afectin el nostre entorn, qualitat de vida i benestar social; no només subscrit al tema medi ambiental, sinó, evidentment, també a la qualitat de vida o benestar social, que són elements claus, també, de la nostra vida.

I diem també en aquesta Proposició de llei que les funcions consultives del Consell Català de Sostenibilitat seran emetre informes preceptius sobre tots els avantprojectes de llei, projectes de decrets, plans territorials o de qualsevol altre tipus, sigui quin sigui l'òrgan del qual emanin i sobre les matèries que afectin el medi ambient, però sobretot, també, defensant aquesta transversalitat de la matèria. És un element important que es reflecteix en les competències, en l'article 2, on són importantíssims.

Alhora, aquest Consell tindrà garantida la seva independència orgànica i funcional; haurà de tenir els suficients diners, que emanin dels pressupostos del la Generalitat de Catalunya, per tal que aquesta independència sigui total i absoluta i que, evidentment, puguin fer la seva tasca d'aconsellar, assessorar i subministrar elements valoradors, doncs, amb tota la llibertat i la independència possible.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat)

I alhora, també, serà un consell que serà participat. Nosaltres creiem que han de ser uns quaranta membres, aproximadament: deu membres representants de les administracions públiques, sis a proposta del Govern i quatre a proposta de les entitats locals i supralocals de Catalunya més representatives, i les altres, membres representants d'associacions i organitzacions no governamentals que tinguin com a objecte la defensa del medi ambient i el desenvolupament sostenible –organitzacions cíviques i culturals, associacions veïnals, organitzacions de consumidors i usuaris, associacions i organitzacions juvenils, organitzacions dels sindicats més representatius i organitzacions professionals agràries més representatives, també membres de la comunitat científica i àmbit universitari, i associacions empresarials i del comerç. Aquest sí que és el teixit de la nostra societat, del nostre país, i és el que, evidentment, ha d'elaborar i ha de formar part d'aquest Consell Català de la Sostenibilitat, no com el que ens ha portat a terme el Govern fins aquest moment, doncs, que, des del nostre punt de vista, no té cap representativitat.

El vicepresident segon

Senyor diputat, se li ha acabat el temps.

El Sr. Boada i Masoliver

Acabo immediatament. Aquesta Proposició de llei és un document de treball. Volem que pugui passar aquest tràmit de..., i que s'hi podrien fer les esmenes que es creguin convenients, perquè creiem que és un element importantíssim, perquè el país ha de ser capaç de garantir un desenvolupament que no hipotequi els recursos que necessitaran les properes generacions.

Nosaltres proposem aquí aquesta eina de treball per a una Catalunya –no ho dubtin– moderna, solidària i sostenible.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Per fixar la posició del Grup Mixt, té la paraula, en primer lloc, el diputat senyor Benet Tugues.

El Sr. Tugues i Boliart

Moltes gràcies, senyor president. Com ha dit el senyor Boada, fa uns mesos ell mateix va defensar en aquesta mateixa sala una proposició de llei..., no idèntica, però molt similar a la que ara se'ns proposa; de fet, hi ha introduït algunes variacions que afecten poc, diguem-ne, la substància d'aquesta proposta. I jo, fins fa uns segons, tenia la temptació de rellegir-los, lletra per lletra, el posicionament que vam fer quan es va discutir la primera vegada aquesta Proposició de llei, perquè, òbviament, les circumstàncies, des del nostre punt de vista, no han variat, o no han variat tant com perquè, aquell posicionament que vam fer ara fa uns mesos, no sigui vàlid fer-lo avui dia. De tota manera, com que tinc la sensació que estem parlant estrictament pel *Diari de Sessions*, doncs, al *Diari de Sessions* els remeto. Aquells arguments que vam defensar en el seu dia continuen sent plenament vàlids, ens hi ratifiquem, i, per economia processal i economia de temps, els diem que, tal com vam fer en aquell moment, doncs, ara tornarem a donar suport a aquesta proposta.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula la il·lustre diputada senyora Maria Olivares.

La Sra. Olivares i Usac

Gràcies, senyor president. Senyors i senyores diputades, l'Agenda 21 és el programa d'accions per emprendre el canvi cap al desenvolupament sostenible, és a dir, per a satisfer de manera equitativa les necessitats de les generacions actuals, sense comprometre les satisfaccions de les necessitats de les generacions futures.

L'Agenda 21, aquest programa, es pot elaborar de diverses maneres. Una d'elles podria ser que els representants polítics s'asseguessin i elaboréssim..., però aquest no és precisament l'esperit de la cimera de Rio, que tingué lloc l'any 92, sinó que el que pretenia és que fos directament la ciutadania la que s'impliqués en l'elaboració d'aquest programa.

Tanmateix, tampoc s'estava parlant únicament de sostenibilitat ambiental, la utilització adequada d'uns recursos, tant els renovables com els no renovables. S'estava parlant també dels recursos humans, perquè una societat ha de ser sostenible en tots els seus aspectes. Això vol dir que no és sostenible la cohabitació dels gratacels amb les barraques, o dels marginats amb les classes aristocràtiques, de les dones maltractades amb les dones respectades, etcètera.

8090

És per això que, formant part de la coalició, quan formàvem part de la coalició amb Iniciativa per Catalunya - Els Verds, Els Verds vàrem insistir en la necessitat de cridar l'atenció d'aquest Parlament amb la presentació d'una proposició de llei; una proposició de llei que va néixer de la consulta a totes les assemblees verdes i els seus contactes socials; una proposta que es va portar, en forma d'esborrany, als companys d'Iniciativa per Catalunya perquè hi fessin les aportacions oportunes. Aportacions que van fer i que, de ben segur, van millorar-ne el redactat inicial, però preservant intacte el seu esperit, l'esperit verd, l'esperit de la cimera de Rio.

Fins i tot, el company diputat senyor Joan Boada en va fer una molt bona defensa, que malauradament va trobar el rebuig de la cambra. Un rebuig que vàrem interpretar, en el seu moment, del fons de la proposta, donat que, si només hagués sigut de la forma, s'hauria acceptat la tramitació de la proposta i segurament les esmenes dels diferents grups polítics aquí presents l'haurien transformat, finalment, de dalt a baix.

Ara, un any més tard, l'Agenda 21 encara no està elaborada a Catalunya, i ens trobem davant d'un període electoral que, de ben segur, s'allargarà fins a la tardor. Potser per això els companys i companyes d'Iniciativa per Catalunya han presentat aquesta proposta; una còpia, amb alguna nova aportació, per fer-la diferent, però que, si prospera la proposta, ja tindrem ocasió d'incorporar-hi les esmenes pertinents.

Estem completament d'acord amb les reclamacions corresponents a la constitució del Consell Assessor a què ha fet referència el diputat senyor Boada. Estem completament d'acord. Per tant, no repetiré...

Els Verds votarem afirmativament la presa en consideració de la proposta –com no fer-ho?, si, com ja he esmentat, és la mateixa proposta que vàrem impulsar amb Iniciativa per Catalunya–, i aprofitarem els tràmits parlamentaris per introduir les nostres propostes en forma d'esmenes, per mirar de millorar-la, la qual cosa esperem que facin la resta de grups parlamentaris, ja que, al cap i a la fi, el que importa és que l'Agenda 21 s'elabori amb la participació de tothom.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, senyora diputada. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Jordi Portabella.

El Sr. Portabella i Calvete

Sí, gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, nosaltres votarem a favor d'aquesta Proposició de llei; és a dir, no variem de posició en relació amb el posicionament que vam tenir la primera vegada que es va presentar. Ara, m'han de reconèixer que no deixa de ser poc freqüent que la mateixa Proposició de llei es presenti dues vegades en el Ple.

Abans, el diputat que l'ha defensat i l'ha presentat ha fet una explicació; una explicació en què nosaltres trobem a faltar un argument, no? I és que aquí hi ha un oportunisme electoral que no es pot deixar de costat.

No es pot deixar de costat perquè el partit amb el qual anem coalitzats, per exemple, a la ciutat de Barcelona, és a dir, amb Els Verds, són qui originàriament van engendrar aquesta proposta de proposició de llei, i ara, en canvi, es presenta només com a Iniciativa - Verds, quan en realitat sorgia dels verds que en aquests moments no es troben en el mateix Grup Parlamentari que en el seu moment la va elaborar.

Nosaltres pensem que aquesta Proposició de llei té un seguit d'aspectes que són positius i que, per tant, s'han de considerar, malgrat tots els malgrats, és a dir, malgrat tornar a presentar una proposició de llei que ja havia estat rebutjada.

Pensem que, efectivament, tots els aspectes de sostenibilitat són aspectes sobre els quals no s'ha produït un debat profund en aquesta cambra i, tot i que trobaríem més oportú, primer, produir el debat sobre què és i què no és sostenibilitat i, després, com a conclusió d'aquest debat, arribar a la necessitat de crear un consell català de sostenibilitat, ens trobem que el primer pas que es vol fer és el de crear aquest Consell Català de Sostenibilitat. Sigui com sigui –sigui com sigui–, ens sembla bé que existeixi aquest Consell Català de Sostenibilitat.

Què hi trobem a faltar? Hi trobem a faltar la unificació de sostenibilitat ambiental i sostenibilitat social. És a dir, en el concepte de sostenibilitat, generalment, només es fa referència a aquells aspectes tradicionalment associats al medi ambient, és a dir, a tot el que fa qüestió en residus, en energia, en transport, etcètera... Però, com molt bé ha dit la diputada Maria Olivares fa uns moments, no es pot contemplar la sostenibilitat ambiental sense tenir en compte la sostenibilitat social; és de la unificació d'aquests dos conceptes que surt la sostenibilitat, encara que, després, li puguem dir al darer «ambiental» o, després, «social».

Per tant, aquesta és la proposta o una part, diguem-ne, de la proposta que nosaltres trobem a faltar de manera –diguem-ne– consistent. Després hi ha alguns aspectes, a nivell de com s'elaboren els dictàmens –a nivell dels òrgans de consell–, que pensem que són a discutir, però és que, justament, és això el que estem votant avui: que s'aprovi aquesta Proposició de llei perquè es puguin discutir en comissió les esmenes a introduir pels diferents grups. I, per tant, no diré quins són els punts que nosaltres modificariem perquè no és el que correspon a aquest debat; a aquest debat, el que sí que li correspon és si es pren en consideració o no, la necessitat que hi hagi un consell català de sostenibilitat i, com ja he dit abans, nosaltres en som partidaris.

Ara bé, pensem que, quant a aquests projectes que són importants, que nosaltres els donem un valor important i que representen una certa d'innovació dintre de l'Administració, hauríem d'intentar buscar el consens. És a dir –ja abans hi he fet referència–, en un grup de medi ambient del «Catalunya, demà», del qual jo formava part, es va fer una proposta molt similar. Home, doncs, posem-nos en contacte amb el grup de «Catalunya, demà», que va elaborar un document que jo diria que era bastant digne. És clar que no sóc perfectament objectiu, no?, però posem-nos en contacte amb el grup de

gent que va contribuir a elaborar aquest document. Hi ha, també, unes propostes bastant avançades per part del senyor Duran Farell en la línia de crear una cosa similar. Home, no cal que anem defensant i deixant les quotes als uns i als altres i reclamar, tots i cada un de nosaltres, una part del pastís; pensem, bàsicament, en el país i en la necessitat que hi hagi un consell català de sostenibilitat; pensem, bàsicament, en com es poden unificar totes les forces que tendeixen a voler impulsar un consell català de sostenibilitat per tal que sigui més representatiu, més potent i tingui capacitat de fer aquesta funció de transversalitat que ha de fer en el conjunt dels departaments del Govern de la Generalitat per tal que, realment, puguem estar parlant d'un consell que, tot i amb caràcter consultiu, tingui capacitat d'influència real. Per tant, nosaltres critiquem aquesta voluntat d'apropriar-se d'una idea que no és de ningú i en un període francament preelectoral.

Sobre l'Agenda 21. Bé, nosaltres hi creiem, en l'Agenda 21, però l'Agenda 21 no es pot plantejar de la mateixa manera des del nivell municipal, des del nivell del Govern de la Generalitat de Catalunya, des del nivell del Govern de l'Estat o des de la Unió Europea. Per tant, aquestes generalitzacions de l'Agenda 21 són molt perilloses. És més: si s'agafa el document de l'Agenda 21 i es vol fer una intrapolació a la Generalitat de Catalunya o al Govern de la Generalitat, ens trobarem que hi ha molts punts que no són necessaris d'aplicar perquè està fet des d'una premissa d'anàlisi mundial i, per tant, fa una anàlisi sobre elements que aquí no existeixen; és, per tant, la necessitat d'anar especificant quines són les propostes que són necessàries en el nostre país..., les que hauríem, també, d'anar trobant en aquest Consell per tal que, realment, es fes una Agenda 21 que, a més a més de portar el nom, a més a més de marcar aquesta voluntat, diguem-ne, de tendir cap a la sostenibilitat, fos útil, i que, al cap i a la fi, hauria de ser la iniciativa que ens bellugués a tots.

Moltes gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Antoni Aige.

El Sr. Aige i Sánchez

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, mitjançant la present Proposició de llei, es proposa la creació del Consell Català de Sostenibilitat, i es fa mitjançant una proposta que està redactada en setze articles, dues disposicions addicionals i tres disposicions finals. Tècnicament, és un projecte ordenat i correcte on la part més substancial, per nosaltres, es troba en el capítol relatiu a les competències, que és el capítol 2, i una altra part –important, també, per a nosaltres– són els membres i la participació dels seus –ho repeteixo– membres que el conformaran.

En aquest Consell queda definida, queda bastant definida, escaridament, la referència a la participació, i la deixa d'una forma també molt escarida en la creació d'un futur reglament que desenvoluparà el règim d'or-

ganització intern i normes de funcionament. El fons de la qüestió es basa en la defensa dels objectius bàsics de l'Agenda 21, sorgida de la cimera de Rio de Janeiro l'any 1992, i que no és novetat. Pràcticament, tots els països assumeixen –per tant, el nostre– tots els seus objectius; fins i tot en molts indrets desemboca en la creació d'agendes locals 21, però, d'una forma més concreta, en els objectius d'aquesta Agenda.

El fons de la qüestió, la qüestió a resoldre, la tenim molt present, però també hem d'admetre que a nivell d'Administració autonòmica existeix un consell assessor per al desenvolupament sostenible de Catalunya, la qual cosa suposaria una duplicació d'òrgans per a una mateixa funció o molt similar. A nivell d'Administració central –i em refereixo a obres que realitza aquesta Administració– existeix el Consell Assessor del Medi Ambient com a òrgan d'assessorament i consultiu no vinculant. A més, cal citar, també, a nivell d'Administració central, la Direcció General de Qualitat i Avaluació Ambiental, que emet les declaracions d'impacte ambiental i estableix les mesures correctores, no sols a títol consultiu, sinó també vinculants.

Per això, quan l'article segon de la present Proposició de llei preveu que aquest nou Consell pugui informar sobre projectes normatius estatals, entenem que hi torna a haver una altra duplicitat de funcions. Resumint, per tant, entenem que processos d'anàlisis –entre d'altres, el citat d'impacte ambiental– ja estan regulats, cosa que garanteix –i això és l'important– l'objectiu de fons que tots perseguim. A nivell europeu, pel que fa a altres països, ja hem trobat que alguns d'ells tenen unes comissions de desenvolupament sostenible, però són de caire molt tècnic, amb un ampli caràcter interdepartamental. Per cert, quan s'ha discutit aquesta qüestió de transversalitat aquí, al Parlament, nosaltres sempre hi hem estat d'acord. Sí que és cert que aquestes comissions tècniques –em refereixo a les d'aquests països europeus– tenen una àmplia representació de tots els sectors socials, econòmics, empresarials, ONG, etcètera, que sí que creiem convenient no perdre de vista.

He començat la intervenció citant que aquesta Proposició de llei de creació del Consell Català de Sostenibilitat consta de setze articles i d'unes disposicions addicionals i finals. Ho deia perquè, segurament, el tema és molt més profund de com, en un principi, sembla. Quan nosaltres parlem del tema de la sostenibilitat, sempre, quasi sempre, es fa referència a la qüestió mediambiental, és a dir, la vida, la naturalesa, els ecosistemes, etcètera... I moltes vegades no recordem que la sostenibilitat sempre recolza sobre tres pilars fonamentals: un seria el mediambiental, que és el que acabo de citar, i els altres dos serien el tema social i el tema econòmic. El tema social, quant al que fa referència a les qüestions d'ajuda a la millora de la qualitat de vida, al tractament de sectors socials marginats, a l'eliminació de la pobresa; quant a l'aspecte econòmic, em refereixo a la reducció dels residus, a produir més, millor i contaminant menys o res.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Creiem que s'està treballant en aquesta línia per part de totes les administracions; mai és prou –això sí– i hem

8092

d'aprofundir en aquesta direcció, però el que avui es proposa, en aquesta Proposició no de llei, nosaltres, a pesar que hi veiem una bona voluntat, no creiem que reuneixi l'eficàcia que nosaltres volem obtenir en aquest tema. Per tant, el nostre posicionament, en aquest cas, serà d'abstenció.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Socialista, té la paraula la diputada senyora Montse Tura.

La Sra. Tura i Camafreita

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, estem aquí debatent la presa en consideració, la possibilitat que aquest Parlament prengui en consideració i, per tant, admeti a tràmit i s'iniciï el debat en profunditat dels continguts d'una proposició de llei, d'una proposta d'una llei que, en el cas de ser aprovada, crearia el Consell Català de Sostenibilitat.

A nosaltres tant ens fa qui hagi estat el redactor, el presentador, el matisador, el completador, l'esmenador de la proposta; ens sembla, però, que, la proposta, val la pena de tenir-la en consideració. I, certament, no és la primera vegada que parlem d'això i, per tant, potser podríem limitar-nos a dir: ja estem d'acord que el nostre Grup, el Grup Socialista, hi donarà suport, tot i que en els continguts, en el redactat específic, doncs, hi ha algunes coses que podríem discutir, com ara la dependència, l'adscripció d'aquest Consell; com ara qui n'ha d'ostentar la presidència, com ara en quins casos el seu dictamen, o informe, ha de ser preceptiu i en quins no ho ha de ser; per tant, diem: esmenarem el contingut en el tràmit de debat parlamentari, però hi estem d'acord, hi donarem el nostre suport; amb que sigui considerat, n'hi hauria suficient. Però ja he dit altres vegades –i, certament, el món avança a base de perseverança i de persistir i d'insistir, sobretot, en aquelles idees que, al principi, costa que la societat assumeixi com a necessàries, i en política succeeix una mica això: el conjunt de les formacions polítiques acaben acceptant la necessària, la imprescindible incorporació en el seus programes, en la defensa de les seves intervencions públiques, d'aquella cosa que, de mica en mica, la societat –o una part important, o determinats sectors de la societat– va plantejant com a important, com a imprescindible.

I això és el que ha succeït amb el tema mediambiental, del qual, quan se'n parlava fa una dècada o fa dues dècades tothom et mirava amb cares estranyes com si haguessis decidit anar a fer de pagès a no ser on, però aquest no era el tema... I, en canvi, en aquests moments, tothom ho ha incorporat, si més no, encara que només sigui a nivell de títol –moltes vegades, en negreta–, en els programes electorals. I fins i tot en els casos..., més en els casos en què s'ha intentat fer-ne maquillatge o aparador que en els casos en què, realment, s'hi ha volgut incidir, ja que se n'han creat ministeris i se n'han creat conselleries i, aleshores, hem pogut analitzar si aquesta feina feta, si aquesta convicció no només a utilitzar paraules que la societat cada vegada utilitza més –i el conjunt de ciutadans i ciutadanes cada vegada

n'estan més convençuts i creuen que és impossible plantejar-se el futur sense polítiques importants, intenses i profundes en aquest tema–, esdevenen, per a una part de l'arc polític, de l'arc parlamentari, polítiques de poca convicció. Perquè nosaltres tenim el convenciment que, per a una part de l'arc parlamentari, el que està situat a partir del centre i cap a la dreta, no s'acaba d'entendre massa bé què vol dir això de la sostenibilitat, i, quan parlem de polítiques mediambientals, encara es creuen que estem parlant de cosetes verdes o de coses que no facin fum, quan, en realitat, estem plantejant qüestions d'extraordinària profunditat que requereixen canvis profunds en polítiques d'ordenació del territori, d'urbanisme, d'habitatge, d'energia, del conjunt dels processos productius i industrials que es produeixen en un país, de tota la concepció del transport i de la mobilitat, de l'aigua, de la contaminació atmosfèrica, però també dels espais naturals, de la biodiversitat, de l'educació, de la fiscalitat, del desenvolupament, d'aquest concepte que el creixement no és desenvolupament si no li sumem el coneixement del dany que estem efectuant sobre el territori, sobre la natura, sobre el planeta. Tot això tan profund, entenem que no ha sigut mai ben entès, ben assumit, ni ben incorporat per la majoria parlamentària d'aquest Parlament de Catalunya, la coalició nacionalista Convergència i Unió, i tampoc –si m'ho permeten– pel Partit Popular en la seva acció respectiva de govern.

I, per això, ens trobem davant d'un departament de Medi Ambient que sembla com si la preservació dels espais naturals no fos cosa seva; com si el tema de la qualitat del medi atmosfèric fossin circumstàncies excepcionals que, de tant en tant, apareixen en els diaris; com si el tema de la reconducció de determinats processos productius, de transport públic, de mobilitat, no anés amb ells, i com si tantes i tantes altres coses no fossin temes mediambientals, de tal manera que, de vegades, ens preguntem si, certament, serveix d'alguna cosa l'existència d'aquest Departament i l'escàs, minso i, de vegades, fins i tot, ridícul pressupost que se li atorga.

Però ara tenen una oportunitat, en acceptar aquesta proposició, de donar-nos una sorpresa i de demostrar-nos que han entès aquest concepte tan modern, tan avançat, tan extraordinàriament important que marcarà les polítiques futures –sobretot de l'arc del centre cap a l'esquerra– en les properes dècades, que és la sostenibilitat. I també en aquesta Proposició no de llei tenen l'oportunitat de demostrar-nos que són capaços d'incorporar un nou concepte de fer política, una cosa que també és molt important que canviï, que s'oxigeni, que s'obrin finestres, que es ventili, que entrin aires nous, que s'acabi allò de «qui dia passa, any empeny», d'amagar el cap sota l'ala, d'enquistar-se, d'intentar no tocar gaires coses per veure si així duren més i aguantem més, i, si fins ara ens han votat, que ens continuïn votant, i passem a una altra cosa. I que aquesta altra cosa sigui que els candidats dels partits polítics s'escullin obertament, que hi hagi tota una sèrie de processos molt participatius a l'hora de determinar les propostes d'actuació dels governs futurs, i que, una vegada constituïts aquests governs futurs, no es pensin que, pel fet d'haver guanyat les eleccions, a partir de llavors poden

prendre les decisions que considerin oportunes, senzillament perquè tenen majories parlamentàries o suports d'altres partits, més del ventall de la dreta, que els donen suport i, a la vegada, els suporten, eh? (*Remor de veus.*)

Doncs, si volem donar un exemple que entenem que, necessàriament, el món de la política –i també el de la política parlamentària i el de la política del Govern– ha de canviar; que la participació dels ciutadans i l'escurçament d'aquesta sensació, tan i tan allunyada, entre la ciutadania i aquesta cambra, entre la ciutadania i la institució que governa Catalunya, s'ha d'acabar; si volem, realment, començar a plantejar un nou model de fer política per al segle XXI, propostes com les de crear consells d'aquestes característiques no poden passar de manera intranscendent –encara que sigui la segona vegada que passi, sigui quin sigui el calendari en el moment de la legislatura que es plantegi–, no poden passar desapercebudes, perquè són propostes que van al fons de com es concep l'acció de govern, de com es concep la manera de fer política, d'entendre que la ciutadania ha de participar, i que hem d'obrir-li totes les portes, totes les finestres, tots els corrents d'aire, els canals d'entrada d'oxigen possible, perquè allò que aprovi aquesta cambra sigui, veritablement, sentit pel país. I no només en l'exaltació, de tant en tant, del nacionalisme i de Catalunya i de la sublimitat d'aquest país –que és important–, sinó també en el dia a dia, en què els departaments de medi ambient no siguin una cadira buida, un pressupost que gairebé fa riure quan ens el mirem –els qui ens posem a mirar els pressupostos de la Generalitat–, i que el tema de la sostenibilitat sigui veritablement entès com que no només governem Catalunya per quatre dies; que no només qui dia passa, any empeny, i, si guanyem les properes eleccions, que bé!, sinó que volem que Catalunya perduri segles, segles i segles, i que aquest territori, aquesta biodiversitat i aquesta riquesa de paisatge i de natura que tenim, no només la preservem, sinó que la millorem i la potenciem.

Imaginín-se si, de coses noves, en planteja avui la proposta. Donin-nos la sorpresa d'acceptar-la, de fer-la possible, de debatre-la, o, si no, ens hauran de permetre que acabem la intervenció dient «que vingui una altra majoria parlamentària que obri finestres, que oxigeni i que governi el país d'una altra manera». (*Remor de veus.*)

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Ramon Espadaler.

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, començava a dubtar que el que estàvem discutint era un projecte de llei d'Iniciativa per Catalunya –que ja va estar presentat, com s'ha dit, per part d'altres grups–, sinó que el que estàvem fent era una altra mena de debats.

Nosaltres no som un grup que funcioni per sorpreses, senyora Montse Tura; no funcionem per sorpreses, i el que anem a fer és coherent amb el que vam fer fins ara, exactament igual com és coherent la postura de cada grup amb relació a l'anterior debat. El que no em poden demanar és, si vostès legitimen –i és molt lícit que ho facin– el seu vot a favor d'aquesta Proposició que ens porta Iniciativa per Catalunya, sobre la base de la coherència amb un debat anterior, que el canvi i sigui incoherent amb un debat anterior. Per una raó: perquè entre aquell debat i el present, al nostre entendre, hi ha un canvi qualitatiu i un avenç, que és la creació del Consell Assessor per al Desenvolupament Sostenible de Catalunya, i m'hi referiré una mica, de ben segur, en un altre to i subratllant algunes altres coses que no han estat dites quan s'hi ha referit el company d'Iniciativa per Catalunya, el senyor Boada, no?

En primer lloc, a veure, la creació d'aquest Consell Assessor per al Desenvolupament Sostenible és, senzillament, el compliment d'un mandat d'aquest Parlament. No és un invent del Govern a títol de Govern, sinó que és el compliment d'una resolució, la 679/V, que s'ha fet efectiva, doncs, creant aquest Consell Assessor per al Desenvolupament i la Sostenibilitat, que té, bàsicament, sis funcions atorgades. La primera: assessorar sobre directrius generals de política mediambiental; la segona, assessora i informar projectes normatius; la tercera, assessorar i informar sobre instruments de planificació territorial; la quarta, formular propostes per a la millora del medi ambient; la cinquena, proposar mesures educatives, i, la sisena, impulsar la investigació científica, tot plegat en el marc i en el context del que és l'Agenda 21.

Jo no m'atreveria –diria que, gairebé, per respecte a les persones– a qualificar els membres de si són –no en recordo l'expressió exacta– «industrials regenerats». En qualsevol cas, s'haurien de posar d'acord amb un altre grup parlamentari d'aquesta cambra, amb Esquerra Republicana. El senyor Duran Farell diu: «Esquerra té propostes interessants al respecte, i, aquest, jo entenc que és un marc important per poder-les plantejar», i el senyor Boada diu que és un industrial regenerat... Jo no m'atreveixo a qualificar-lo. En qualsevol cas, sí manifestar el respecte per aquesta persona i per totes les quinze o deu restants que, fins al dia d'avui, integren el Consell Assessor per al Desenvolupament Sostenible, no? I escoltar, com a mínim, aquestes propostes que es puguin fer dintre d'aquest context. D'entrada, sembla ser que Esquerra Republicana en pot compartir algunes; de ben segur que el nostre Grup també en comparteix, i estic segur que, si les escolta, també les pot compartir el Grup d'Iniciativa per Catalunya, no?

Per tant, el Govern ha creat a través del Decret aquest Consell; fa cinc mesos que està creat, s'han fet els nomenaments –encara no tots. Què hem de fer? Fer-lo desaparèixer? Encara no han pogut, el senyor Duran Farell i la resta de membres, fer aquestes propostes; ara hem d'acceptar a tràmit la Proposició de llei que ens porten i sobre la qual ja ens vam posicionar l'anterior vegada. Què hem de fer, doncs? Fer desaparèixer aquest Decret i fer desaparèixer el Consell Assessor per al Desenvolupament Sostenible? Home, nosaltres pen-

8094

sem que l'important és la funció i que l'òrgan, amb aquest Consell Assessor... Que, probablement, vostès l'haurien constituït d'una altra manera? Doncs, evidentment; ja ho entenem, això, i ho respectem, però, en qualsevol cas, aquest òrgan existeix per fer aquesta funció, no?

En fi, aquestes serien les raons principals per les quals nosaltres mantenim exactament els mateixos arguments que vam defensar quan es va fer el primer debat sobre aquesta Proposició de llei, i seguim –hi insisteixo– essent coherents, com ho són la resta de grups: mantenim el nostre posicionament, no?

Hi ha dues raons més, però per a qui els parla són més accessòries –vull dir que la primera raó que he dit és la de fons. El plantejament –i entrant en el contingut del text que vostès ens proposen, no?– de donar forma d'empresa pública a un òrgan amb funcions d'assessorament i d'informe i proposta, pensem que, en qualsevol cas, és una forma bastant atípica i que més enllà hi veuríem, fins i tot, impediments legals. Però, en qualsevol cas –hi insisteixo–, aquesta és una raó secundària, perquè el nostre vot serà de no tramitar aquest projecte, però sí que voldria aprofitar el temps de paraula que tinc per fer aquest parell d'observacions: les empreses públiques són per prestar serveis comercials, industrials i financers, no per fer funcions d'assessorament, no? I una segona raó –insisteixo que la que decanta el nostre vot és la primera–, a la qual m'he referit, és que el que no es pot dir és que algunes de les funcions –o bona part de les funcions– que ha de desenvolupar aquest Consell Assessor no s'estiguin duent a terme, no?, per part de diferents departaments de la Generalitat. Segur que voldríem tots més pressupost per a aquests departaments, però estem en el context pressupostari que estem, i, a veure, el que no es pot dir és que el Govern de la Generalitat no ha entès i no creu en el tema de la sostenibilitat, i fer aquí grans proclames d'obrir finestres... Només un petit exemple: em sembla que deu ser el primer Govern de l'Estat espanyol, de qualsevol comunitat autònoma de l'Estat espanyol, que va crear el Departament de Medi Ambient, i que té l'estructura de les juntes, que té un marc legislatiu que va molt per endavant de la resta de l'Estat, o sigui que no ens vinguin a dir, ara, que el Govern no ha entès el tema de la sostenibilitat.

Em sembla que la sensibilitat està més que demostrada i, en qualsevol cas, ho deixem a la legítima discrepància política, senyora Montse Tura; jo no li respondré tot l'al·legat que ha fet; ha quedat un discurs molt ben construït, i, en qualsevol cas, això, qui ho ha de jutjar –i són, evidentment, els jutges imparcials que mai s'equivoquen– són els ciutadans, i això ho faran amb certesa i, en qualsevol cas, d'aquí a un temps sabrem si cal obrir aquestes finestres a les quals vostè es referia, però, en qualsevol cas, sabrem quina és l'opinió dels ciutadans.

Per totes aquestes raons, nosaltres ens mantenim coherents amb el que vam fer en el primer debat respecte a aquesta Proposició de llei, i no donarem suport al seu tràmit parlamentari.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Acabat el debat, procedirem a la votació d'aquesta pre-sa en consideració de la Proposició de llei sobre la creació del Consell Català de Sostenibilitat.

Si les senyores diputades i els senyors diputats ocupen els seus escons, iniciariem la votació.

Iniciem la votació.

Aquesta Proposició de llei ha sigut refusada per 28 vots a favor, 46 en contra i 9 abstencions.

Designació de membres dels consells socials de les universitats de Catalunya (tram. 284-00028/05, 284-00029/05, 284-00030/05, 284-00031/05, 284-00032/05, 284-00033/05 i 284-00034/05)

Prego a les senyores diputades i als senyors diputats que prestin atenció: el següent capítol correspon a la designació de membres dels consells socials de les universitats, que són bastants consells. D'acord amb l'article 62.4 del Reglament, aquesta Presidència proposa, per tal d'alleugerir el temps –si no hi ha cap inconvenient per part dels portaveus–, d'agrupar els següents punts de l'ordre del dia: el quart, el cinquè, el sisè, el setè, el vuitè, el novè i el desè, que són, respectivament, la designació de cinc membres del Consell Social de la Universitat Autònoma de Barcelona, designació de cinc membres del Consell Social de la Universitat de Barcelona, designació de cinc membres del Consell Social de la Universitat Politècnica de Catalunya, designació de cinc membres del Consell Social de la Universitat Pompeu Fabra, designació de quatre membres del Consell Social de la Universitat de Girona, designació de quatre membres del Consell Social de la Universitat de Lleida i designació de quatre membres del Consell Social de la Universitat Rovira i Virgili.

Altrament, d'acord amb els precedents, si no hi ha cap oposició –atès que el nombre de candidats presentats pels grups parlamentaris correspon al dels membres a elegir–, es proposa que l'elecció es faci per votació electrònica secreta. (*Remor de veus.*) Els portaveus s'han de pronunciar sobre la proposta que acaba de fer la Presidència. Hi ha acord per part de tots els portaveus? (*Remor de veus.*) Per tant, si és així, el secretari donarà lectura als noms dels proposats per a cada consell social. Té la paraula el secretari primer de la Mesa, diputat senyor Raimon Escudé.

El secretari primer

Gràcies, senyor president.

Designació de cinc membres del Consell Social de la Universitat Autònoma de Barcelona. Propostes de candidats: senyor Antoni Llardén i Carratalà, senyor Domènec Martínez i Garcia, senyor Pere Miró i Plans,

senyora Maria Antònia Monés i Farré i senyor Josep M. Ventura i Ferrero.

Designació de cinc membres del Consell Social de la Universitat de Barcelona. Propostes de candidats: senyora Maria Eugènia Cuenca i Valero, senyor Javier Mulleras i Vincia, senyor Carles Mundó i Blanch, senyor Francesc Raventós i Torres i senyor Rafael Romero i Fernández.

Designació de cinc membres del Consell Social de la Universitat Politècnica de Catalunya. Propostes de candidats: senyor Joan Amorós i Pla, senyor Rafael Castellanos i Llorenç, senyora Esperança Esteve i Ortega, senyor Miquel Puig i Raposo, senyor Lluís Rigat i Tortorici.

Designació de cinc membres del Consell Social de la Universitat Pompeu Fabra. Propostes de candidats: senyor Jordi Bonet i Agustí, senyor Agustí Contijoch i Mestres, senyor Gonçal Lloveras i Valle, senyor Raimon Martínez i Fraile, senyora Marta Vila i Florensa.

Designació de quatre membres del Consell Social de la Universitat de Girona. Propostes de candidats: senyor Lluís Busquet i Ruhí, senyor Enric Llauger i Dalmau, senyor Andreu Otero i Triola i senyor Xavier Vilanova i Clé.

Designació de quatre membres del Consell Social de la Universitat de Lleida. Propostes de candidats: senyor Jaume Escart i Bernardó, senyor Xavier Maurel i Castro, senyor Josep Pont i Amenós, senyor Ismael Zapater i Zapater.

I finalment, designació de quatre membres del Consell Social de la Universitat Rovira i Virgili. Propostes de candidats: senyor Pere Lluís Domènech i Santos, senyor Joan Josep Malràs i Pascual, senyor Josep Poblet i Tous i senyora Roser Recasens i Vives.

El president

Moltes gràcies. Senyores diputades, senyors diputats, iniciarem la votació, que la realitzarem tal com s'ha proposat per aquesta presidència, amb l'acord dels portaveus de tots els grups del Parlament.

Iniciem la votació.

El resultat de la votació favorable a l'aprovació de les designacions per a aquests membres dels consells socials és 89 vots a favor, 2 en contra i 1 abstenció. Per tant, els candidats proposats pels grups parlamentaris han estat elegits per formar part dels consells socials de les universitats corresponents en representació d'aquest Parlament.

Demano, per favor, a les senyores diputades i els senyors diputats que guardin silenci i prestin un moment d'atenció a les qüestions que els ha de parlar aquesta presidència.

Modificació de l'ordre del dia

Iniciarem ara el capítol d'interpellacions, i respecte a aquest he de proposar l'assentiment d'aquesta

cambra per al punt 12, la interpellació sobre política teatral; ha sigut demanat que sigui posposada per a un pròxim ple.

Alteració de l'ordre del dia

Així mateix, en el punt catorzè, que és la interpellació sobre els treballadors estrangers extracomunitaris, que sigui substanciada demà al matí. Demano, per tant, l'assentiment de la modificació que acabo de proposar i l'ajornament per a un pròxim ple de la primera de les interpellacions que he citat.

Hi ha acord per part dels portaveus? Hi ha acord? D'acord. Doncs, llavors iniciem el capítol d'interpellacions. (*Remor de veus.*) És el Ple del Parlament que aprova aquestes modificacions.

Interpellació al Consell Executiu sobre quins són els propòsits de capteniment pel que fa a la gestió de les grans infraestructures

L'onzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu, a tramitar pel procediment d'urgència, sobre quins són els propòsits de capteniment pel que fa a la gestió de les grans infraestructures, presentada pel Grup Socialista. Té la paraula per exposar-la, el diputat senyor Manuel Nadal. Demano a les senyores diputades i els senyors diputats que guardin silenci, perquè el senyor diputat pugui començar la seva exposició. (*Remor de veus.*)

Per favor, guardin silenci! Pot començar...

El Sr. Manuel Nadal i Farreras

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el debat sobre les grans infraestructures a Catalunya és un debat permanent, un debat que em sembla important per al país, i prova d'això és que els sectors econòmics, els sectors polítics, els sectors socials constantment estan elaborant documents sobre les infraestructures. Jo voldria apuntar no tots els temes de totes les infraestructures ni de totes les grans infraestructures, sinó alguns temes potser molt concrets sobre la gestió d'algunes infraestructures que han sigut motiu de polèmica durant aquests últims mesos.

A vegades plantejem que Catalunya és un país diferent de la resta d'Espanya, que és un país diferent de la resta del món, i a vegades totes aquestes diferències, quan es contrasten amb la realitat, no són tan importants. En el tema de les infraestructures, hi ha qui parla del model català de gestió d'infraestructures. Per exemple, ara sobre el debat dels aeroports, se'ns diu: «Cal que sobre la gestió dels aeroports portem a Catalunya el model que ja hem aplicat per als ports.» Jo voldria dir que aquest model català de gestió d'infraestructures no és tan bon model, sinó que té els mateixos problemes de gestió —de mala gestió en molts de casos—, o d'indefinició sobre la gestió que caldria que anéssim resolent.

Em centraré, en primer lloc, en les autopistes. Senyor president, senyor conseller, el model català d'autopistes és un model que nosaltres hem definit com un model car. Les autopistes de la Generalitat, comparades amb les autopistes de l'Estat, són més cares, però no és tan bon model si són més cares. Es produeix un fenomen diferencial amb les autopistes catalanes respecte a les autopistes considerades de l'Estat en la història, que és que hem augmentat els preus de les tarifes que es cobren als usuaris allargant les concessions, en la de Terrassa - Manresa, per exemple, que és un fenomen extraordinari.

Normalment, s'allarguen les concessions per reduir els preus; doncs, no: a Catalunya, el model català és que hem augmentat el període de concessió i hem incrementat els preus. Hem fet concessions de noves autopistes sense concurs. Per tant, hem tingut un model, històricament, un model català diferencial, però que jo qualifico que és un model no especialment que haguem de copiar, sinó que l'hauríem de corregir d'una manera substancial.

Però és que aquest model últimament ha tingut algun altre fet que a mi em fa tornar a insistir que em preocupa la diferència del model català. Ara estem en el debat sobre els preus de les autopistes, de les quals hem d'anar reduint el preu als usuaris, el preu que cobrem als usuaris sobre les autopistes, i a mi em sembla una mica que aquest debat ja és una mica el conte del llop, que arriba, que arriba i no sabem mai quan arribarà. Ara se'ns diu que se'ns reduirà l'IVA, el 7% de l'IVA, segurament, l'1 de juliol se'ns reduirà. Però, és clar, jo voldria dir: sap, senyor conseller, que la supressió de l'IVA no és possible? Sap, senyor conseller, que és il·legal, la supressió de l'IVA? Llavors, aquí hi ha un debat que hem de fer. El Govern de la Generalitat, el president Pujol està plantejant-nos una il·legalitat? Perquè el president Pujol està dient «IVA zero». O és que el president Pujol i vostès el que estan dient és que paguem l'IVA, que és el normal, que aquest IVA vagi a Madrid i ens el retornaran a un fons de la Generalitat que no sabem què en farem? Això deu ser el correcte, però el president Pujol va dient: «No, no, IVA zero, ara aplicarem l'IVA zero.» No ho pot fer, és il·legal. A Portugal, la Unió Europea acaba de dir 17%, i vostès, a la Comissió de treball sobre les autopistes, els seus experts ens estan dient: «És il·legal.» Doncs, els socialistes no volem fer il·legalitats, no podem posar IVA zero. Si de cas, el que podem fer és pagar l'IVA i que torni a Catalunya.

Però ara, aquí, hi ha una indefinició que ningú sap, senyor conseller. Vostè pregunta als diversos experts i a la seva Conselleria com es farà això, i no ho saben: «Oh, l'1 de juliol, no sabem si irà a les concessionàries, no sabem si irà a un fons de la Generalitat, no sabem si s'aplicarà a totes les autopistes, no sabem si es farà una aplicació diferencial per corregir els desequilibris que hi ha.» Aquí hi ha una pregunta que ens fem sobre com gestionarem aquests diners que esperem que arribin de l'IVA i que no sigui un IVA zero, sinó que són els diners que recuperarem del que en aquests moments s'aplica de l'IVA.

Però, és clar, aquest model diferencial català de gestió d'infraestructures ens porta també que vostès han publicat unes ordres, aquests dies, en què diuen que autoritzen l'augment de les tarifes de les autopistes concessionades per la Generalitat, però diuen que aquest augment no serà efectiu fins a l'1 de gener del 2000. Però, és clar, diuen: «No, no, estem en període electoral; vostès tenen dret a un augment de les tarifes» —és veritat, les concessionàries tenen dret a un augment— «els autoritzem aquest augment, però, com que és període electoral, amaguem-ho i no el cobrarem fins a l'1 de gener del 2000, i potser mentrestant hauran negociat una reducció de les autopistes.» Però, mentrestant, des que ha sortit publicat el Decret autoritzant l'augment de les tarifes, tot el que en aquests moments vostès no cobrin —perquè aquest augment de tarifes hauria de ser efectiu ara—, ja els ho pagarem l'any que ve quan hi hagi un nou govern i després d'unes noves eleccions. Bé, és un altre exemple d'un model de gestió que nosaltres pensem que no és el més eficaç i que exigeix una rectificació i, com a mínim, unes clarificacions per part de vostès, del que estan fent.

Parlant també de les autopistes, vostès diuen: «Bé, el Govern de l'Estat ja ens està negociant el retorn de l'IVA, i això és una gran conquesta i és el programa de Convergència i Unió de tota la vida.» No discutim qui és que va llançar la idea o no, però jo el que li dic, senyor conseller, és que quan aquí en aquest Parlament s'ha parlat d'aquest tema estem parlant que caldria retornar a Catalunya no solament els beneficis que vénen de l'IVA, sinó els beneficis que fan les autopistes i els impostos que generen aquests beneficis de les autopistes aquí a Catalunya. Per tant, el que reclamem és l'IVA i l'impost sobre els beneficis. Amb això sí que podríem fer molta més política d'autopistes i de reducció dels preus de les autopistes, i fins i tot de rescat, per exemple, de la B-30. Perquè el rescat de la B-30, des de l'1 de juliol, serien 600 milions de pessetes i ja seria gratuïta; la B-30, aquest any, i l'any que ve, 1.200 milions de pessetes; 1.200 milions de pessetes l'any i tenim la B-30 gratuïta. Ara, vol dir que no hem de reclamar només el 7% de l'IVA, sinó que hem de reclamar, a més, la part que ens correspongui de l'impost sobre els beneficis. Per tant, quan parlem de gestió catalana de les infraestructures, hem de veure quines coses fem bé, quines coses fem malament i quines coses, doncs, caldria corregir. En el cas de les autopistes, jo li he plantejat algunes qüestions que em semblen fonamentals.

En el tema dels aeroports i dels ports, és clar, ara vostès diuen: «Nosaltres volem aplicar als aeroports el mateix model dels ports.» Fa quinze dies, en la pregunta que li vaig fer al senyor president, vaig explicar amb molta claredat que la gestió dels ports de Barcelona i Tarragona no era la més eficaç possible, de manera que amb els anys que portem de gestió del Govern de la Generalitat, o com a mínim de directors i presidents nomenats pel Govern de la Generalitat, els ports de Tarragona i Barcelona han perdut pes. Eren el segon i tercer, Tarragona i Barcelona, respectivament, i ara són el tercer i quart quant a trànsit de càrrega de mercaderies. Per tant, no deu ser el millor model, perquè vostès no han fet una política tarifària que fes possible que s'augmentés la càrrega que es gestiona en aquests ports.

I és clar, ja n'hem parlat i el president també n'acaba de parlar en la part de preguntes d'aquesta sessió; diu: «No, per als aeroports volem el mateix que als ports.» Però, de moment, per als aeroports el que vostès han fet és votar favorablement a mantenir el mateix ministre que en aquests moments està essent qüestionat per tota la societat catalana i per tota la societat espanyola. Jo ahir veia un anunci al diari que deia: «España pierde el avión. Josep Piqué, Rafael Arias Salgado, ellos tan contentos.» Doncs, vostès, senyors de la majoria de Convergència i Unió, el que han fet a Madrid és votar aquests senyors que *estan tan contentos* de com funcionen els aeroports espanyols. Un editorial que jo vaig comentar també fa quinze dies deia que havien donat un vot cec, sord, mut, és a dir un vot irracional. I tan contents de com funcionen els aeroports.

És clar, si el que volen és aplicar el mateix model als aeroports que als ports, nosaltres li hem de dir que no hi estem d'acord. Nosaltres voldríem claredat en quina és la fórmula que volem per a la gestió dels aeroports a Catalunya i voldríem que quedés clar que són els tres aeroports: Barcelona - el Prat, Reus - Tarragona - si ho volen, Reus - Costa Daurada - i Girona - Costa Brava, junt amb l'aeroport de la Seu i Andorra. I voldríem que ens plantegéssim claríssimament un model de cogestió, si vol dir-ho així, entre el sector públic i el sector privat. Nosaltres no volem, senyor conseller, que es produeixi una simple transferència de la gestió de l'Administració de l'Estat a l'Administració de la Generalitat.

Si no hi ha participació en els organismes de gestió dels aeroports dels sectors locals i dels sectors econòmics, això no funcionarà. Per tant, caldria, senyor conseller, que en el procés de negociació de com volem que funcionin aquestes infraestructures, aquestes grans infraestructures, el Govern de la Generalitat hi tingués alguna cosa a dir; però voldríem que quedés molt clar que a més del Govern de la Generalitat també hi participaran les administracions locals, els sectors econòmics, la Cambra de Comerç, i que també hi haurà una participació de la gestió privada, o que hi haurà models de gestió privada d'aquestes infraestructures.

Bé, hi ha una altra qüestió que jo voldria plantejar amb molta contundència -però que suposo que hauré de fer-ho en el procés de rèplica-, que és la gran infraestructura que en aquests moments està al damunt de la taula, o les grans infraestructures que hi haurà al damunt de la taula per resoldre els hídrics de Catalunya. Jo voldria parlar, també, de com crec que hauríem d'afrontar aquesta qüestió. En aquests moments, també fa uns quinze dies, vam estar d'acord a dir que Catalunya té un dèficit estructural d'aigua, vam estar d'acord a dir que s'han de fer unes obres d'infraestructura per resoldre aquest dèficit estructural. Hi ha diverses opcions possibles, en parlaré a la rèplica de com afrontar el debat sobre aquestes opcions possibles i com gestionar aquestes infraestructures que cal fer; em sembla urgent que es comencin a prendre decisions per resoldre el problema hídric de les conques internes de Catalunya.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per respondre, té la paraula l'honorable senyor conseller, senyor Pere Macias, per un temps màxim de deu minuts.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques (Sr. Pere Macias i Arau)

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor diputat interpellant, bé, jo d'entrada li agraeixo que en la seva exposició vostè hagi acceptat moltes coses, que vostè hagi acceptat, doncs, que nosaltres parlem d'aquest model català..., de moltes coses, de gestió d'algunes infraestructures; que vostè hagi acceptat qui va donar la idea -que en aquests moments està essent ja estudiada, la seva aplicació- de recuperar el volum que generaven alguns impostos, IVA, impostos de societats -de moment s'està treballant sobre l'IVA- per poder fer política selectiva de rescat a l'ombra parcial d'autopistes. Jo li ho agraeixo, això, perquè sembla ser que fins ara, malgrat el clares que eren les hemeroteques, hi havia algú que se n'imputava la paternitat. Li agraeixo que vostè reconegui això. Jo crec que és de justícia, no? I és bonic de veure. I voldria, també, agrair-li d'alguna manera -encara que no hagi tingut temps- el tema que vostè planteja dels problemes hídrics.

Deixi'm que li faci un marc. Segurament no hi haurà temps, perquè aquests debats en deu minuts són impossibles gairebé, no?, però intentaré sintetitzar. Miri, nosaltres partim d'un punt i és que per nosaltres, per Catalunya, és potser més important, fins i tot que altres espais territorials, disposar d'un bon nivell d'infraestructures. Ho és perquè nosaltres estem a cavall entre poder ser centreeuropeus o no poder ser centreeuropeus, amb tot el que això significa. I això depèn bàsicament de les nostres infraestructures, per una banda. I des d'un altre punt de vista, perquè el nostre model territorial és un model territorial molt específic, però que té un element bàsic. I és que es basa en una pluralitat de sistemes urbans. No és, per exemple, com un model territorial de Madrid, que és una taca d'oli que s'estén i en el qual els fenòmens urbans no purament centrals són gairebé germinals; amb alguna excepció, evidentment, és cert. El nostre sistema territorial és un sistema territorial que, perquè sigui eficient, necessita, segurament, més que altres territoris, una bona dotació d'infraestructures.

Per tant, la nostra preocupació d'infraestructures ha estat des de sempre. I des d'aquest punt de vista nosaltres ens hem preocupat, primer de tot, perquè hi hagués connexió viària, no?, perquè hi hagués connexió viària i hi hagués connexió viària en territoris molt propers, però que no la tenien -i estic parlant del Garraf, o estic parlant de Manresa, o estic parlant del Cadí, entre el Berguedà i la Cerdanya. I és obvi que per poder fer això en un període de temps limitat no s'ha inventat res més a la nostra societat que fer-ho a través de fórmules de finançament diferit, de les quals tothom diu i tothom demana que s'apliquin, i el Govern de la Generalitat ho va fer.

8098

I és obvi que l'aplicació d'aquests models de finançament diferit de les infraestructures comporten, certament, avantatges i comporten desavantatges. Comporten, d'entrada un desavantatge obvi: si vostè finança infraestructures amb diner públic, no té de retribuir-lo; si ho té de fer amb finançament privat, té de retribuir. I això és obvi que és un sobrecost que a vegades es compensa per una major, diguem-ne, eficàcia en la gestió. No sempre, però a vegades es fa.

Vostè també és coneixedor... I aquí crec que és la primera de les seves interpretacions absolutament errònies, quan diu: «És que vostès ho fan malament perquè és més car.» Home, escolti'm, no hem pas de ser gaire llestos per comparar el plec de condicions amb les qual va sortir la concessió Barcelona - Mataró, per dir alguna cosa, o el túnel del Cadí –amb assegurança de canvi, amb bonificació del 95% de l'IBI, etcètera, etcètera– amb els altres sense cap d'aquests avantatges. Tampoc hem de ser gaire espavilats per adonar-nos que no és el mateix fer una autopista o una infraestructura travessant les planes del Vallès que fer-ho travessant el massís del Garraf, i per tant, si és més car, i això s'ha de retribuir, lògicament, té de ser més car.

Per tant, aquesta mena d'expressions: «Oh, és que la Generalitat ho fa malament perquè ho fa més car...» Bé, si tota la seva explicació i tota la seva argumentació es basa en això, nosaltres estem molt tranquils perquè el ciutadà mitjà que és prou intel·ligent ja veu que algú li està intentant vendre una moto.

Nosaltres podem explicar això perfectament, i ho podem explicar més quan, curiosament, totes aquestes autopistes, malgrat ser cares –jo estic d'acord amb vostè que són cares–, malgrat ser cares tenen pèrdues. Túnel del Cadí: 17.000 milions de pèrdues acumulades, per donar-li només alguna dada. Per tant, no posi aquesta trampa perquè, home, ens ho posa massa senzill.

Concessions sense concurs. A què es refereix vostè? Que en algunes hem utilitzat la fórmula del senyor Borrell de prolongació d'autopistes? Qui s'ho inventa això? Perdoni, no s'ho inventa el senyor Borrell, s'ho inventa el senyor Sáenz de Coscolluela, però després ho aplica el senyor Borrell. Sempre que hi ha una autopista i que hi ha una prolongació d'aquesta autopista Barcelona - Mataró, si s'ha de fer Mataró - Malgrat de peatge –que nosaltres sempre hem pensat que no s'havia de fer, però bé, al final es va fer–, doncs, home, el lògic és que es faci el mateix, per un simple motiu que al ciutadà li costi menys, per aplicar economies d'escala. El mateix que va fer el senyor Sáenz de Coscolluela, que vostès van aguantar en el Govern durant molts anys, malgrat haver pres decisions molt greus per als interessos de Catalunya, o el senyor Borrell, al qual li podríem aplicar alguna consideració similar, doncs, nosaltres ho fem quan hem de prolongar de Sitges al Vendrell. El model no és el nostre, en aquest cas, és el model, també li diria, del sentit comú. Per tant, amb això no ens faci trampa.

Parla vostè de la fórmula de l'IVA. Nosaltres en aquest moment el que estem negociant... I, per cert, en una Comissió que ha estat avançant de manera molt impor-

tant. Avui mateix ha estat aquí, ha estat en aquest mateix edifici, el senyor Mayor, que és el secretari general del Ministeri de Foment, per parlar de com aplicar exactament el 7%. Aquest 7% crearà un fons i, amb aquest fons, l'administració titular de la concessió, sigui l'Estat sigui la Generalitat, podrà fer dues coses: o fer una rebaixa lineal o bé fer una política, doncs, que nosaltres creiem que és el que s'ha de fer, de racionalització del marc, i una política que tingui uns objectius de mobilitat dirigida, si vol vostè, diguem-ne, de mobilitat sostenible. Ho estem fent i, a més a més, jo crec que aviat tindrem molt bones notícies.

Vostès també ens fan trampa –i a mi aquests arguments m'agraden molt perquè, és clar, es desmunten fàcilment– amb el tema dels ports: «Oh, és que han perdut pes específic.» Bé, és clar, sí, ja ho va dir el president: «No portem sis milions de tones d'aigua de Tarragona a Palma de Mallorca.» Evidentment, ha baixat. Però, és clar, curiosament, si comparem *cashflow*, que deu tenir alguna cosa a veure amb els bons resultats dels ports, el primer, quin és, el 98? El port de Barcelona que va passar de 5.200 milions a 5.600 milions en un any. Per exemple, Tarragona, de 2.700 a 3.000, pràcticament 3.100. Curiosament alguns altres ports de l'Estat no experimenten aquesta evolució.

Per tant, des del punt de vista de generació de riquesa, de qualitat, també, del trànsit... I vostè estic segur que compartirà amb mi i, per exemple, amb els ciutadans de Barcelona, que per a Barcelona potser és millor tenir un trànsit d'igual tones, però més rendibles, que no que portin, per exemple, certs productes que sempre tenen un risc –estic parlant de farines de soja, etcètera, etcètera–, i que això generi més riquesa per a la ciutat, encara que, en el còmput global de tones, per exemple, alguns fluids o alguns granelers se'ls emporti algun altre port.

Per tant, amb això crec que a nosaltres no ens desfà en absolut la bondat del model –aquest, sí– de gestió dels ports; que no és el model català, aquest és un model fruit de la transacció de la nostra proposta de nou model portuari amb el que, d'alguna manera, el Govern del Partit Popular va plantejar, i que al Parlament de Madrid, doncs, va arribar a una llei de consens. Però, en qualsevol cas, ens agrada perquè la fa participativa. I jo estic segur que vostè deu compartir amb nosaltres que de cara al segle XXI és bo que les coses es gestionin, no des d'aquell jacobinisme, d'aquell despotisme il·lustrat, que a mi em sembla –a vegades ho dubto–, però a mi em sembla que ha d'anar quedant endarrere; és a dir, aquells senyors que perquè són enginyers aeronàutics són els únics que entenen d'una cosa, aquells senyors que des de la Il·lustració han de dir si es pot posar o no un «xiringuito» a la platja de Cadaqués. Tot això crec que va quedant endarrere i que l'important és que en la gestió dels interessos del port de Barcelona intervinguin tots els agents econòmics, socials, sindicals, administratius, territorials, que d'alguna manera hi tinguin a veure. I això mateix tan simple és el que estem intentant explicar –i jo estic segur que ens en sortirem– al Govern de l'Estat per al, jo espero, molt proper canvi del sistema de gestió aeroportuària.

Moltes gràcies.

Punt 6

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Per al torn de rèplica, té la paraula el diputat senyor Nadal; cinc minuts.

El Sr. Manuel Nadal i Farreras

Senyor conseller, diguem d'entrada una qüestió molt contundent i molt clara: els socialistes estem a favor del principi que ara el nostre candidat, Pasqual Maragall, en diu de proximitat, i que abans se'n deia de subsidiarietat; és a dir, que com més pròxima sigui la gestió, millor. I, per tant, no volem una simple transferència de la gestió al Govern de la Generalitat, sinó que volem que aquesta transferència sigui també cap al món local, al més pròxima possible, la gestió, d'aquells que se n'han de beneficiar i que han de procurar que sigui beneficiós per al conjunt dels ciutadans. Per tant, proximitat: que no es quedi la transferència el Govern de la Generalitat, que arribi als ciutadans. Per això reclamem participació del món local, participació dels sectors econòmics, participació, també, en formes de gestió privada.

Dit això, unes respostes molt ràpides a algunes qüestions que vostè planteja. La paternitat. Escolti'm, no vull discutir-ho, però jo li he insistit: no solament l'IVA, estem demanant la part dels impostos sobre els beneficis que tenen les empreses concessionàries.

Aquí hi ha una qüestió molt important, senyor conseller. En el debat sobre com ha d'acabar tot el tema de les autopistes, s'està plantejant el tema de la participació sobre els impostos especials. I aquí jo veig que vostè té el seu veí que és el conseller Mas, que segurament voldrà que els impostos especials, i molt especialment el de la benzina, vagin a la panera general. Jo li plantejo una qüestió important per al Departament de Política Territorial: l'impost sobre la benzina, sobre els carburants, que és un nou impost, jo crec que hauria d'estar mínimament afectat. I la meua prioritat, que jo li plantejo que sigui la seva, senyor conseller, és que no ho sigui tant a la rebaixa dels preus de les autopistes o la del rescat de les autopistes. En aquest cas, l'impost sobre la benzina crec que és el gran impost que hem de destinar per potenciar el transport públic i per fer les infraestructures del transport. Per tant, aquest és un debat que li plantejo que faci amb el seu veí, el conseller Mas.

Sobre el tema de les autopistes, vostè diu: «Fa trampa.» Escolti'm, si les autopistes de la Generalitat són més cares —el doble— que les de l'Estat, és una realitat. Però és que, a més, vostès en aquests moments han fet unes ordres concedint un augment de les tarifes i a més posant aquest augment, o almenys que aquests diners vagin a les concessionàries, fins a l'1 de gener del 2000. Per tant, això és una situació que és la que és. És una realitat. Són més cares i, a més, n'augmenten els preus.

Quant al tema del Maresme. És un tema extraordinàriament debatut, però vostè sap que al Maresme hi ha hagut una sentència favorable a com es va fer el procediment. Però en el cas de les seves autopistes concessionades, en el cas de la Rubí - Terrassa i de l'A-16, vostès de moment tenen una sentència que diu que ho van fer malament, que havien d'haver convocat un con-

curs. Per tant, aquest és un tema que, com a mínim en aquests moments, encara està pendent de resolució judicial definitiva.

Però anem al tema que jo volia plantejar finalment, que és el tema de les infraestructures hidràuliques. Estem d'acord que falta aigua, estem d'acord que cal prendre decisions. Ara estem, en un moment de confrontació electoral i si ara precipitem les decisions de com resoldre el tema del dèficit hídric de les conques internes de Catalunya, podem entrar en una confrontació electoral que faci inviable la solució a aquesta qüestió.

Què vull dir? Que en aquests moments hi ha una pressió favorable, per exemple, al transvasament del Roine, i comencen a aparèixer posicionaments, no dic del territori però sí mediàtics, favorables que Catalunya té aigua per resoldre els seus problemes, ja sigui del Segre, ja sigui de l'Ebre. Jo dic: no ens precipitem en les decisions. No perquè ara arribin unes eleccions diguem, apostem tots els diners sobre el Roine o tots els diners sobre l'Ebre, o tots sobre el Segre, o tots sobre la reutilització. Crec que és una decisió prou important per al país com perquè la prenguem de forma meditada i al màxim de consensuada. Jo crec que, el debat, l'hem d'iniciar, senyor conseller. I vostè sap que hi ha mecanismes a altres països perquè aquestes grans decisions sobre el país, com alimentar d'aigua, es facin amb un gran debat públic.

Jo voldria que el tema sobre la solució definitiva al dèficit hídric de les conques internes fos un tema d'un gran debat ciutadà, i que responguessin..., jo tenia aquí deu preguntes que crec que hauríem de respondre. Veritablement, la primera és si tenim dèficit o no. Nosaltres pensem que sí. I l'última hauria de ser: què ens costarà als ciutadans una solució o una altra. Què ens costarà als ciutadans en el rebut de l'aigua si portem el Roine o si portem l'Ebre o el Segre o si fem reutilització? Aquestes serien les dues grans decisions primeres. Si tenim el dèficit i, segon, què ens costarà. Però hauríem de preguntar-nos: com repercuteix en el territori això, si prenem una decisió o una altra? Com afecta Lleida, com afecta l'Ebre, com afecta el territori? Jo crec que és un tema en què no ens podem precipitar, sinó que cal meditar-ho en profunditat. Per tant, jo el que li diria, senyor conseller, és que si no situem aquest tema en el debat electoral, podrem parlar-ne, podrem prendre decisions amb tranquil·litat. Si ara, en el debat electoral traïem aquesta qüestió, el senyor Molins començava a parlar del rebut de l'aigua, etcètera, aquest tema portarà una polèmica que farà inviable el diàleg sobre un tema crucial per al futur de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Senyor diputat, ha exhaurit el seu temps. Moltes gràcies, senyor Nadal. Per a la rèplica té la paraula el senyor conseller.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, senyor Nadal, jo crec que vostè, que ho coneix prou bé, i les senyores i els senyors diputats saben perfecta-

8100

ment com el Govern està plantejant el tema de la falta d'aigua de les conques internes del país, i jo diria que ho està fent amb un esperit dialogant, amb un esperit obert i amb un esperit de posar elements sobre la taula de tot ordre perquè les decisions es puguin prendre en el seu moment, no?

Jo diria una cosa també. Jo crec que aquesta ha de ser la primera gran decisió que ha de prendre l'Agència Catalana de l'Aigua, eh? Que vostè sap que ahir mateix va estar autoritzat ja el seu reglament, i, per tant, aquests propers mesos anirà prenent cos. I, per tant, jo penso que, un cop construït aquest organisme per fer política d'aigua, és obvi que una gran decisió no li donem ja, menjada, sinó que, d'alguna manera l'hagi de prendre. I no només l'Agència Catalana de l'Aigua, encara que vostè sap perfectament també que en el si de l'Agència Catalana de l'Aigua hi ha organismes de participació de tots els usuaris, però, en qualsevol cas, jo crec que aquest gran debat s'ha de fer.

Jo crec, sincerament, també que el Govern a través d'ATLL i d'altres mecanismes ha situat elements perquè aquest debat es pugui fer amb tranquil·litat, es pugui fer analitzant les coses, posant-ho tot damunt de la taula, cosa que, especialment, el tema de la tranquil·litat no sempre en les qüestions entorn de l'aigua és senzill de poder-se produir. Per tant, tingui vostè l'absoluta convicció que així ho volem fer. I tingui vostè també dues conviccions: que nosaltres també estem convençuts que hi ha un dèficit estructural d'aigua, és a dir, falta aigua, i que hem de tenir en compte per a la resolució una acurada política d'infraestructures i, per tant, de costos.

Deixi'm dir-li algunes coses en relació amb el que deia abans, no? No he tingut temps de contestar-li la primera. Home, nosaltres el que no podíem fer era quan, per exemple, estem negociant amb Terrassa - Manresa o quan estem negociant amb Aucat i esperant arribar a acords, diguem-ne, ja tenim el càlcul fet amb unes determinades tarifes, ara fer un canvi al cap d'un mes, dos mesos, tres mesos, tornar-los a canviar. Semblava prudent, per tant, doncs, de no produir aquests increments, pel que fa les que estàvem negociant, que eren Acesa per a la concessió de Mollet, Terrassa - Manresa i Aucat, la de Sitges. I per a les altres que són les, diguem-ne, amb més pes públic, a nosaltres ens va semblar que en aquests moments, doncs, era prudent també de no produir això en un moment en el qual, segurament, en aquest paquet que tenim, aquest 7% que tenim, segurament podem també aplicar una política tarifària diferent. Ara, això, en un estat de dret ho hem de fer d'una manera molt clara i molt òbvia, que és a través del respecte a la legalitat. Per la mateixa fórmula concessional, sap que totes les concessionàries tenen dret a l'augment del 0,95% de l'IPC cada mes de març, crec que és..., bé, nosaltres el que no podem fer és dir: «no ho apliquin i *sanseacabó*». Nosaltres el que hem de dir, doncs, és una fórmula que ens permeti, mentre segueixo el curs de les negociacions, que no hi hagi més problemes de, diguem-ne, contenciosos.

Bé, finalment, una reflexió que vostè fa molt, no?, i que la diu molt, eh? I la posa en boca del seu candidat d'aquí, a mi m'agradaria també que estigués en boca

del candidat d'allà, eh? El principi de proximitat. Home, el candidat d'allà és el responsable d'AENA, de la creació d'AENA. (*Veus de fons.*) És el responsable..., sí, sí, la concepció d'AENA actual ve d'aquest moment. És el responsable que els senyors de Cadaqués per posar un «xiringuito», doncs, hagin de demanar permís a Madrid, eh? (*Remor de veus.*) I, bé, doncs, és així, no? És el responsable que ara l'Ajuntament de Barcelona i Sant Adrià tinguin un maldecap de por per poder fer el Fòrum 2004, i que li demanin a la Generalitat que faci trampes amb la legalitat perquè les coses no hagin d'anar a Madrid. Per tant, segurament, aquest seu convenciment que vostè expressa i que jo crec que en el seu cas és sincer, home, l'encomanin al seu candidat d'allà i, en tot cas, doncs, el candidat d'aquí, quan s'hagi de discutir amb el candidat d'allà, que alguna vegada guanyi la partida. (*Remor de veus.*)

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre el manteniment i la millora de la cohesió i la mobilitat social

El punt dotzè de l'ordre del dia ja he anunciat abans que havia sigut posposat. Per tant, iniciem la tramitació del tretzè punt de l'ordre del dia: interpellació al Consell Executiu sobre el manteniment i la millora de la cohesió i la mobilitat social, presentada pel Grup d'Esquerra Republicana. Té la paraula per exposar-la, el diputat senyor Joan Puigcercós, per un temps màxim de deu minuts.

El Sr. Puigcercós i Boixassa

Gràcies, senyor president. Senyors diputats, senyores diputades, aquesta interpellació que substanciaré ha tingut un itinerari tortuós perquè diferents departaments han anat, en definitiva, derivant a veure, en aquest cas, quin departament assumia la resposta per part del Govern. Hem de dir que, finalment, estem honorats amb el conseller d'Economia i Finances: el senyor Mas respondrà, perquè, de fet, és un dels terrenys d'aquells difícils, perquè la proposta és buscar les fórmules de millorar no només la cohesió social, sinó, en definitiva, anar a garantir el que hem conegut, popularment, com el poder adquisitiu de la població de Catalunya, el que podríem dir, en definitiva, el cost de la vida. Perquè és sabut que una societat com la nostra, que s'havia vantat, a diferència d'altres societats de l'Estat espanyol, que tenia una capacitat de mobilitat social o, en definitiva, el que en diem de cohesió social, la capacitat que les persones d'un origen, diguéssim, humil poguessin arribar a quotes de benestar i que no hi hagués un estatisme social, com s'ha donat a les ciutats anglosaxones, d'entrada això ja era una garantia, i per això dèiem la possibilitat de manteniment.

Però en aquesta interpellació el que voldríem és insistir en una situació de greuge que s'està trobant avui dia la ciutadania del nostre país i de Catalunya, concreta-

ment. I és per una raó molt concreta. És a dir, tots sabem que la inflació a Catalunya ha tingut sempre un percentatge superior al que ha estat la mitjana de l'Estat o, fins i tot, en altres ciutats. Sovint s'ha dit que l'elasticitat positiva de la renda podia provocar que les ciutats urbanes o les societats avançades tindrien un increment de demanda de serveis, i això pot provocar, en definitiva, un augment de la inflació. Però la prova real és que Madrid, la Comunitat Autònoma de Madrid, que bàsicament integra la ciutat de Madrid, hem pogut veure i hem pogut comprovar que en un període de l'increment..., des de l'any 85 fins al 98, precisament, a la Comunitat Autònoma de Madrid no hi ha l'augment..., no hi ha l'augment de la inflació que es produeix, en definitiva, en altres comunitats autònomes.

El cost de la vida és fonamental, doncs, a l'hora de parlar de teòriques millores produïdes en les pensions. I, en aquest cas, nosaltres entenem que les pensions potser és l'indicador principal de veure com es produeix aquesta diferència. El fet que s'hagi produït un increment en les pensions, i, en aquest cas, també en els salaris, en un període determinat, no és condició *sine qua non* d'una millora en el nivell de vida del pensionista. Perquè es produeixi una millora en el nivell de vida hi ha d'haver un increment real en el poder adquisitiu, i perquè això es produeixi s'ha de donar un augment de la pensió, en aquest cas, també el salari, superior a l'augment dels preus corresponents en aquell mateix període. Així, doncs, un increment de la pensió o salari d'un, posem per cas, 20% no significa que el poder adquisitiu de la població de les persones afectades augmenti en el mateix percentatge. L'increment real, com és sabut, d'aquest poder adquisitiu dependrà de l'increment de preus que s'hagi registrat. Si la inflació hagués augmentat molt per sobre de l'increment, és a partir d'aquí que podem parlar que no hi ha un augment del poder adquisitiu.

En el període 85-98 cal veure l'evolució acumulada, en aquest cas, als increments de les pensions a Catalunya i al que podríem dir l'increment real. I podríem dir tranquil·lament que Catalunya es troba en una pensió mitjana d'un 158% quan, en definitiva, l'augment de l'IPC d'un 105% produeix que l'increment real és d'un 52%, en base a 100. Que si establim un rànquing per comunitats autònomes, els pensionistes catalans són, en increment real, els penúltims. I es podria dir, doncs, allò que s'ha citat de la renda positiva, es podria dir, doncs, que segurament, les societats més avançades, més industrials, amb més demanda de serveis podrien passar al final. Però és que podem veure com, per exemple, comunitats com Madrid, doncs, en aquest rànquing se situen gairebé a la meitat. I gairebé diria que de la mitjana de l'increment real de la resta de l'increment de la pensió més l'increment de la inflació acumulades, doncs, realment, Madrid, en aquest cas, per posar un punt de referència, estaria al 75,92%, quan la mitjana de l'Estat és d'un 60,29%. És a dir, Catalunya es troba per sota, 8 punts per sota, 8% per sota de la mitjana d'aquest increment real de l'Estat.

Com s'observa, l'increment real de les pensions i, per tant, del poder adquisitiu dels pensionistes catalans ha estat molt inferior a la mitjana de l'Estat, a causa de

l'alta inflació de Catalunya al si de l'Estat durant aquest període. En conjunt, Catalunya és la tercera, en aquest cas, en increment real, per darrere.

Si féssim una extracció i agaféssim les pensions mitjanes del 85 i les incrementéssim, no pel percentatge pel qual s'ha fet, sinó pel percentatge real, un cop tinguda la inflació diferencial de Catalunya, veuríem que les pensions d'aquestes regions serien realment diferents. I que, en aquest cas, Catalunya encara quedaria gairebé a prop de comunitats autònomes, en aquest cas, que han tingut un diferencial baix, com és Andalusia. Les pensions mitjanes l'any 85, és a dir, la mitjana a Andalusia era de 26.000 pessetes; Castella - Lleó, 27.000; Catalunya, 28.600; Madrid, 31.600, i el País Basc, 32.000. La mitjana de l'Estat era de 28.000 pessetes. Però, si agafem l'increment real a partir de la resta de la inflació, ens trobarem, en definitiva, que l'increment a Catalunya és d'un 52% davant d'un 58 a Andalusia, un 64% a Castella - Lleó o un 75 a Madrid.

En definitiva, si aquest càlcul el traspaséssim a les pensions reals per a l'any 98, ens trobaríem que l'increment dels pensionistes de Catalunya estaria en 43.000 pessetes, davant d'unes 55.000 de Madrid o unes 44.000 de Castella - Lleó, i d'una mitjana de l'Estat de 44.000 pessetes. Estaríem per sota de la mitjana de l'increment real de pensions per part de l'Estat.

En aquest càlcul es pot observar com, si tenim en compte la inflació diferencial que té Catalunya, el pensionista mitjà català rep una pensió inferior a la mitjana catalana i perd la seva teòrica bona posició relativa. Sense aquest càlcul, Catalunya tenia un índex, el 85, del 102, que es convertia, el 98, en 103, però, tenint en compte la inflació real, és de 97.

És a dir, les pensions augmenten molt poc en comparació amb altres comunitats autònomes, però, a més a més, el que sí que augmenta molt més és la inflació. I això ens porta, en definitiva, a una situació, en el cas de les pensions, d'inferioritat. És possible que per a determinades contribucions en diferents sectors: industrials o serveis, segurament, les pensions que s'han cotitzat durant molts anys a Catalunya podrien ser amb sous més baixos, i, per tant, això ho explicaria.

Però és clar, hi ha un exemple que nosaltres hem posat a la pràctica. Si tres, quatre persones funcionàries les repartíssim, que durant tota la seva vida han anat cotitzant a la funció pública en el mateix nivell administratiu, i un el poséssim a Andalusia, un altre a Madrid, un altre a Castella - la Manxa i un altre a Catalunya, cobrant la seva pensió, és a dir, la mateixa pensió que han estat cotitzant tota la vida, podríem veure, perfectament, com els últims que perdrien més poder adquisitiu serien els catalans. És a dir, la prova és que aquestes pensions reals, en un exemple clar, passats a Catalunya, de l'any 85 a l'any 98, si, en definitiva, la pensió d'aquest hipotètic funcionari fos de 28.000 pessetes i l'increment de tots els funcionaris de l'Estat espanyol de la mateixa categoria passés a 71.000 pessetes, l'any 98, podríem veure com, en definitiva, després de restar l'increment de la inflació, aquest funcionari a Catalunya rebria 42.248 pessetes, 45.000 a Andalusia i, per ser-li més concret, a Madrid en rebria 45.

8102

És a dir, si establíssim un altre cop el rànquing dels divuit, el català estaria molt per sota de la mitjana, però és que, a més a més, el pensionista català estaria gairebé a la cua. Això vol dir, en definitiva, el fet que al nivell de pensions, equiparada la mateixa categoria salarial, la mateixa contribució, a Catalunya es perd, en definitiva, poder.

Si això és en pensions, imaginem-nos què pot passar en les pensions no contributives –les pensions, en aquest cas–; això representa de nou un greuge comparatiu per a Catalunya i és, en definitiva, que nosaltres entenem que tant per a les pensions com les pensions contributives caldria buscar fórmules de compensar aquesta situació, perquè l'índex de referència de la pensió contributiva és el salari mínim interprofessional, i aquí ens podem trobar amb una situació igual: el salari mínim interprofessional augmenta, evidentment, igual per a tot l'Estat, és a dir, aquí la regla és única i homogènia per a tot, però –com hem dit abans– la inflació no és la mateixa. I això ens provoca, en definitiva, que el creixement de la inflació ha estat molt per sobre del creixement, en aquest cas, del salari mínim interprofessional i, sobretot, en aquest cas també afecta la pensió no contributiva, cosa que ens porta que, de les comunitats autònomes i del rànquing, Catalunya en aquests moments és gairebé la darrera, eh?, la que ha perdut més poder adquisitiu a partir del salari mínim interprofessional; concretament -7,10%, quan, per exemple, Andalusia ha perdut un -4% o, per exemple, fins i tot comunitats autònomes com..., posem de referència Madrid, -4,30%, o Castella - Lleó, -4,20%. És a dir, al nostre entendre, durant aquest període la inflació a l'Estat ha superat l'increment del salari mínim interprofessional; per tant, es pot considerar que els pensionistes no contributius han perdut poder adquisitiu.

I, finalment, entenem també que els salaris d'indústria i serveis, les estadístiques salarials per comunitat autònoma, no existien fins al 89. D'ençà, aquests salaris mitjans cobrats mensualment han anat augmentant de la següent manera: al nostre entendre, en aquests moments, del 89 al 98, hi ha hagut un increment altíssim, en definitiva, dels salaris: el 59,33% a Andalusia; Castella i Lleó, 62,13; a Catalunya, 62,95; a Madrid, 56,27, i al País Basc, 61,34; però, en definitiva, aquest increment de salaris, si hi aportem la inflació, veurem com aquest increment torna a perjudicar dràsticament Catalunya, i en aquests moments tornem a quedar per sota de comunitats autònomes com el País Basc o, en definitiva, Madrid: 145.000 pessetes de mitjana salarial davant de les 172 de Madrid o 177 del País Basc. Si agafem la mitjana de l'Estat espanyol, és evident que fins i tot per sota, estem, de la mitjana salarial, a l'hora de descomptar la inflació en aquest període fins al 89-98; 148.000 pessetes de mitjana estatal de salaris descomptant la inflació, quan a Catalunya ens situem en 145.000.

El president

Senyor diputat, ha exhaurit el seu temps.

El Sr. Puigcercós i Boixassa

Estic acabant, senyor president.

El president

Tindrà temps de rèplica.

El Sr. Puigcercós i Boixassa

És per aquesta raó que nosaltres entenem que un ciutadà de Catalunya, pensionista, en el cas, o a nivell salarial, el salari mínim interprofessional, que és el que determina les pensions no contributives o determina la negociació dels convenis, està greument perjudicat.

Segurament, ens podria dir algú que la raó fonamental o la causa per solucionar això seria acabar amb la inflació; però, qui digui això, o és que desconeix el nostre marc competencial –eh?– o desconeix el procés de l'economia que està pres en un mercat obert, perquè, eines per lluitar contra la inflació en ple procés de privatització, de liberalització de sectors sencers, és difícil. La inflació ens afecta a Catalunya en un percentatge superior a la resta de l'Estat, a la mitjana de l'Estat; som una zona inflacionària i el que cal és trencar aquesta estructura homogènia, monolítica, per adaptar-nos a poder millorar el nostre poder adquisitiu.

Gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. Per al torn de resposta, té la paraula el conseller senyor Artur Mas.

El conseller d'Economia i Finances (Sr. Artur Mas i Gavarró)

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor diputat Puigcercós, bé, no li puc portar la contrària; és a dir, que l'exposició que vostè ha fet és una exposició correcta, és una exposició, a més a més, doncs, contrastada i a la qual jo, que en aquest moment no tinc les dades aquí perquè tampoc sabia exactament com vostè volia orientar aquesta interpellació, doncs, la veritat és que –diguem-ne– conceptualment hi coincideixo plenament –hi coincideixo plenament. Jo, l'única estadística que tinc aquí és en relació amb el salari mínim interprofessional, concretament, en relació, també, amb els increments interanuals de l'IPC, i concretament, des que hi ha dades per a Catalunya, que és des de l'any 79 –des que hi ha dades per a Catalunya, l'any 79–, el que vostè diu és cert; és a dir, nosaltres, en aquest moment, quant a salari mínim interprofessional hem evolucionat amb relació a l'acumulació de la inflació més negativament que el conjunt de l'Estat.

Val a dir que també en el conjunt de l'Estat l'evolució ha estat negativa; dit d'una altra manera: el salari mínim ha evolucionat menys a l'alça que no pas l'increment de preus durant els darrers vint anys, des de l'any 79 fins a l'any 99. Però, de tota manera, encara que tots estiguem més o menys igual, és cert que Catalunya..., no només Catalunya –segurament hi ha altres comunitats de l'Estat que també estan en aquesta situació–, però és clar que nosaltres tenim una situació clarament desfavorable.

Punt 7

En relació amb el tema de les pensions, de tota manera, jo també li diria una altra cosa, i és que s'ha de tenir una mica tots els elements en compte, no? Ara n'hi diré un que potser vostè dirà: «Home, això és agafar una mica, doncs..., és una mica arrissar el fil, no?», però, de tota manera, bé, també pot tenir el seu valor; i és, concretament, que en una comunitat, en un país, en aquest cas Catalunya, que té un nivell de renda clarament superior a la mitjana, s'ha d'esperar..., no per a tothom, però de mitjana, s'ha d'esperar que també els pensionistes hagin tingut majors oportunitats en la seva vida laboral d'acumular, per exemple, uns estalvis que facin que aquests complements de pensió siguin superiors que no pas en altres comunitats o en altres territoris on aquesta acumulació de riquesa no és tan evident, no? Ja li admito que és un criteri, doncs, que va una mica més enllà del que vostè exposava en la seva intervenció, però, bé, ho dic simplement amb ànim de tenir tots els conceptes en compte, fins i tot també aquests, de viure en un país que té un nivell de renda superior amb relació a la mitjana, en aquest cas, espanyola.

Com vostè deia, això també afecta el salari mínim interprofessional i afecta moltes altres coses. Fixi's que, per exemple, doncs, quan nosaltres rebem el finançament per part de l'Estat, el finançament de la Generalitat de Catalunya, aquest finançament s'indexa sobre el creixement del PIB nominal, és a dir el real més la inflació, i aquesta inflació no és la inflació catalana, sinó que és la inflació mitjana espanyola, on hi és posada la catalana, lògicament, però és la inflació mitjana espanyola. Amb rigor, nosaltres, lògicament, hauríem de rebre aquest finançament; com que fem després la despesa aquí i ens enfrontem als costos d'aquí, a Catalunya, hauríem de rebre aquest finançament en base a l'evolució de l'IPC a nivell català. I no és així, això també és a nivell espanyol.

Deixi'm dir-li també una altra cosa: jo no sé exactament quines propostes o solucions vostè plantejarà; no ho sé, exactament, no? Ara, tot i que la situació que vostè ha descrit, doncs, és real i jo hi coincideixo bàsicament, també és veritat que qualsevol solució és especialment complicada. Per exemple, vostè sap perfectament que des del punt de vista dels textos legals més importants de l'Estat, concretament des del punt de vista constitucional, la Constitució espanyola, i fins i tot des del punt de vista de la interpretació d'aquesta Constitució, que s'ha derivat d'algunes sentències del mateix Tribunal Constitucional, des de tot aquest marc —diquem-ne— legal o jurisprudencial, al que s'ha arribat com a conclusió bastant indestructible, tot i que no és bona per a Catalunya, és que el trencament —per dir-ho així— de la caixa única de la Seguretat Social no és possible d'acord amb l'arquitectura legislativa que tenim a l'Estat espanyol, d'acord, eh? És sota aquest principi, però, en tot cas, aquest és el marc, i sota aquest marc, trencar aquest criteri o aquest concepte de la caixa única de la Seguretat Social, doncs, s'ha presentat com a molt difícil, tan difícil com que alguns intents que s'han fet en aquest sentit han mort a mans del Tribunal Constitucional en alguna sentència que s'ha produït, i fins i tot vostè recordarà que el mateix Govern Basc, que en el seu moment va negociar també el que havia de ser una disgregació de la caixa única de la Seguretat Social

obtenint el «no» per resposta; és a dir que fins ara no hi ha hagut cap possibilitat d'endinsar-se en el que seria aquesta disgregació del criteri de caixa única de la Seguretat Social.

Bé, vostè ha acabat dient que una altra possibilitat seria acabar amb la inflació, però vostè mateix ha dit que, lògicament, doncs, això no està a les mans del Govern de la Generalitat, i evidentment, no està en les mans, tampoc, del Govern espanyol. Ho està més en les seves que no pas en les nostres, evidentment, i nosaltres, en les darreres setmanes, per exemple, hem col·laborat amb algunes mesures que poden parcialment —parcialment; es veurà amb quina parcialitat, amb quin grau, amb quina extensió—, que poden parcialment ajudar a controlar una mica més la inflació.

Però, de tota manera, és evident que en una economia de mercat oberta com la que nosaltres tenim actualment, doncs, moltes vegades, que es produeixi un increment de preus no té relació directa amb unes mesures del Govern o unes altres, sinó que és fonamentalment per l'estructura dels sectors econòmics de cada país. I fixi's en un altre detall, i es que, dintre mateix de Catalunya, no tot tampoc és homogeni: vostè ha fet una referència al comportament de les pensions i del salari mínim interprofessional però segur que, si féssim l'anàlisi a nivell català, veuríem com aquesta diferència negativa que vostè subratllava no és el mateix per a aquelles àrees més inflacionàries del conjunt de Catalunya que no pas per a aquelles que ho són menys; per tant, no tots els pensionistes catalans estarien en aquesta mateixa situació, tot i que, com a mitjana, torno a dir que el que vostè deia, doncs, és veritat, és cert i jo hi coincideixo. Potser després, quan vostè apunti les possibles mesures a prendre per modificar aquesta situació negativa, jo també, doncs, podré donar una opinió al respecte.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Per al torn de rèplica, té la paraula el diputat senyor Puigcercós.

El Sr. Puigcercós i Boixassa

Gràcies, senyor president. Home, és evident que quan parlem d'una inflació diferencial és degut a una raó que tots coneixem; o sigui, Catalunya, com a societat avançada, en els últims anys, en l'última meitat de segle, la població civil, allò que entenem com a societat, ha hagut de dotar-se Catalunya del que hem anomenat la doble xarxa, i això és el que provoca la inflació, la principal raó és la doble xarxa: hem hagut de pagar serveis privats de sanitat.

Avui dia, aquesta és una xifra que costa de saber com en aquest país..., potser som de les comunitats o territoris o nacions que hem hagut de bastir, la població s'ha hagut de bastir una doble xarxa sanitària: cotitzem a la pública, cotitzem a la privada; la taxa d'escolarització privada o concertada —però, en definitiva, tot és privat— és superior a qualsevol altre territori o, en definitiva, hem de parlar dels peatges, que ja és una qüestió que és redundant en aquesta tribuna, no? I en definitiva, aques-

ta és una de les causes principals que pot explicar per què a Catalunya s'ha generat sempre molta més inflació, per exemple, que a Madrid. I vostè alludia a la renda: País Basc i Madrid estan molt per sobre nostre, de renda, i malgrat tot, la inflació és més baixa, i per tant, penso que aquests són elements que ens han d'ajudar a explicar aquesta raó. I hi havia l'esperança, possiblement, que amb el canvi de les polítiques que es poguessin anar fent podríem anar eradicant la doble xarxa, no? Però, és clar, més aviat al contrari, el procés és el contrari: és a dir, es consolida la doble xarxa i cada cop més sembla que hi ha la sensació que es vol desmantellar potser el sector públic, que és potser un dels sectors que possiblement, malgrat tot, encara, pot contribuir a la reducció de la inflació.

Jo el que m'agradaria recordar..., i és aquesta la situació i val la pena posar com a referència Madrid; és a dir, jo penso que sovint quan posem com a referència Andalusia, o Extremadura, o Castella - la Manxa..., malgrat que Castella - la Manxa està funcionant com a polígon industrial de Madrid i capta subvencions europees. Però el cas de Madrid potser és més punt de referència. En els últims anys, un pensionista de Madrid —i vull tornar a entrar en aquesta relació— ha augmentat un 26% del seu poder adquisitiu, per sobre d'un català; un pensionista de Madrid, 26%. I els salaris, ja la xifra es dispara: és un 224, si comparem amb el nivell d'inflació. És clar, tot això va en detriment i, per tant, vostè diu: «Quines mesures vostès poden o es veuen amb capacitat d'instalar?» Diu: «Home, vostès..., constitucionalment, estem encaixats, perquè no podem trencar la caixa única.» Home, també es deia del Forcem i els bascos van aconseguir, en el seu moment, emportar-s'ho.

Aquí, en definitiva, el que hi hauria..., a nivell d'Esquerra, jo crec que hi ha tres línies a seguir, no? Vostè diu que no es pot; doncs, no sé això de la relectura en què quedarà, això de la relectura de la Constitució, no? Relectura per a uns, idea federal per a uns altres, però, en definitiva, aquí no es mou res. És a dir, aquí el que tenim és la caixa única de la Seguretat Social; cal variar-la perquè, sinó, cada cop perdrem més poder adquisitiu. En segon lloc, és crear un marc propi de relacions laborals que, en definitiva, hauria de ser la fórmula de començar a tenir instruments com el salari mínim interprofessional; i finalment, un complement a les pensions. Si el cost de la vida és més elevat a Catalunya, en aquest cas, que a la resta de l'Estat i es considera que les pensions són quantitat de diners necessaris per poder sobreviure els que les reben, cal assegurar, doncs, el poder adquisitiu a tots i cadascun dels pensionistes. I per assegurar el seu poder adquisitiu, com que els catalans viuen en una comunitat autònoma amb una inflació més elevada, han de tenir un plus a l'hora de veure's incrementada la seva pensió. Com que cada any s'acostuma a incrementar la quantia de les pensions en base a l'índex de preus al consum, però en haver-hi caixa única s'incrementa en base a un IPC en aquest cas estatal, en definitiva, el que hem de fer és tendir a buscar la solució per tenir un índex de preus al consum propi.

La creació d'un marc de relacions laborals propi, en definitiva, és el que ens portaria a tenir un salari mínim interprofessional, i això ens facilitaria, també, que, a nivell sindical, podríem tenir convenis a nivell català i deslligar-nos de l'estructura estatal.

I també, en definitiva, quant a les pensions contributives i no contributives, caldria buscar un complement, i, escolti, això no ho hem inventat nosaltres, eh? Això, Andalusia ja ho ha fet: Comunitat Autònoma dirigida pel Partit Socialista, ha creat un complement per a les pensions i les pensions no contributives. Vostès em diran: «Home, establir ara complements, amb el nombre important de pensionistes que hi ha a Catalunya...», és a dir, a Catalunya, en data del 98, hi ha 1.300.000 pensionistes, i de no contributives, 140.000 persones —que reben pensió no contributiva. Tot plegat ens portaria, gairebé, a un milió i mig de persones, al voltant d'un milió i mig, que haurien de tenir un complement. La Junta d'Andalusia l'ha fet anual, però hauríem de plantejar la possibilitat i el càlcul necessari per poder crear un complement de les pensions dels ciutadans del nostre país. Perquè, en definitiva, seria, aquest complement el que compensaria la inflació. Si del que es tracta és que el Govern de la Generalitat vetlli perquè els seus ciutadans no perdin poder adquisitiu, que va en detriment de la qualitat de vida i fractura, com dèiem al principi, el concepte que en diem «de cohesió social».

És per aquestes raons que nosaltres entenem que cal buscar mesures; nosaltres n'hem apuntat tres —ho repeteixo—: trencament, en la mesura que puguem, o replantejament del concepte de caixa única, eh?, és a dir, hem d'entendre que la inflació no és la mateixa i, per tant, no pot ser el mateix indicador a l'hora de valorar el creixement dels sous i el creixement, en aquest cas, també, del salari mínim interprofessional; avançar cap a un model propi de relacions laborals; que puguem determinar en la mesura possible el salari mínim interprofessional, i, finalment, estudiar la possibilitat real de poder fer complements, des del Govern de la Generalitat, a les pensions contributives i, en aquest cas, a les no contributives. Perquè, si no —ho repeteixo—, la situació d'indefensió en la qual es troba una bona part dels pensionistes...

El president

Senyor diputat, ha exhaurit el seu temps.

El Sr. Puigcercós i Boixassa

...—acabo, senyor president— i, també, dels salaris va en detriment de la nostra població i el manteniment d'aquesta situació ens fa perdre punts, competitivitat i allò més important: benestar.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al torn de rèplica, té la paraula l'honorable senyor conseller, senyor Artur Mas.

El conseller d'Economia i Finances

Sí, gràcies, senyor president. Bé, així com he estat, bàsicament, d'acord amb la seva primera intervenció, no estic tan d'acord amb la primera part de la seva segona intervenció, quan vostè atribueix a aquestes dobles xarxes el problema de la inflació de Catalunya. Em fa la impressió que aquesta és una anàlisi, si m'ho permet, una mica simplista, no? Si vostè no té en compte, per exemple, que Catalunya, tradicionalment, ha tingut un dinamisme econòmic bastant superior al que ha estat la mitjana espanyola i que, normalment, un major dinamisme econòmic és pressionant sobre la inflació, doncs, escolti, aleshores, em sembla que ens estem oblidant d'un element molt important, no? És evident que, com més pressiona una economia a l'alça, més tendència té a ser inflacionària, sobretot dintre d'un marc legal únic. Això, evidentment, pot ser que no sigui així als Estats Units, però, en canvi, en el marc legal espanyol, en la normativa espanyola general i amb les estructures econòmiques espanyoles, això és així.

A més a més, em sembla que és un error establir que la doble xarxa de qualsevol matèria –sigui la sanitària o sigui l'educativa– és provocadora d'inflació, perquè, en definitiva, aquesta doble xarxa serveix una mateixa població. Si no hi hagués la doble xarxa, tota aquella gent que està aixoplugada en el que és l'educació concertada, o la sanitària concertada, aniria a la pública, i no em dirà vostè que, tradicionalment, l'Administració pública ha controlat molt millor els seus costos que no pas la iniciativa privada, perquè no és veritat –vostè ho sap molt bé, no? Per tant, això que les dobles xarxes, tant sanitàries com educatives, o d'altres, són inflacionàries, em sembla, simplement, que és un argument una mica tret del barret, però que no té massa consistència conceptual.

Dit això, vostè, en la seva interpellació, persegueix un objectiu noble i, a més a més, un objectiu que, lògicament, ens interessa a tots, no?, que és que no es perdi poder adquisitiu, en aquest cas, per part dels pensionistes, no? Ara bé, quan vostè escrigui aquestes mesures i aquestes opcions per millorar aquesta situació, em fa la impressió que, en algun cas, vostè farà, simplement, un brindis al sol, no? Si vostè fa un plantejament d'una mesura per trencar aquest criteri de caixa única de la Seguretat Social, permeti'm que li digui que vostè estarà fent un brindis al sol. Ara bé, pot quedar molt bé fer brindis al sol –durant uns minuts tots quedem molt contents–, però a l'hora de la veritat és absolutament inassumible de portar a la pràctica.

Vostè parla, també, de complement de les pensions, i posa com a exemple Andalusia. Doncs, per què no posem com a exemple Catalunya? O què és el PIRMI, si no és això? Per a tota aquella gent que no tenien ingressos per la via de les pensions, per a tota aquesta gent, s'ha creat un programa a Catalunya –per cert, innovador en el conjunt de l'Estat i que ha significat un esforç pressupostari important– per a aquella gent més desatessa. O és que hem de deixar de cobrir el PIRMI com la tenim coberta per complementar una mica altres pensions que estan bastant més altes que el PIRMI? Segur que, això, no; segur que, això, no. Sí, escolti'm, però, al final, cada vegada que jo comparec aquí a tenir un

debat de pressupostos, em diuen una cosa: «Escoltin, m: vostès no controlen el dèficit» –això és el que em diuen vostès–, «les despeses se'n van...» –tot això ens ho diuen.

Per tant, escolti: el que no val és fer sempre el discurs del control del dèficit i, després, anar dient: «Vostès gastin més, gastin més i gastin en això i gastin en allò», sense dir d'on s'han de treure aquests recursos per gastar més. Segur que, del PIRMI, no. Segur que, del PIRMI, no. Per tant, aquest complement hi és per a alguns sectors de població, i jo entenc que, ara com ara, no és possible aplicar altres complements per a pensions ordinàries, perquè en això, escolti'm, estarem fent sempre un gran servei a l'Estat, si ho féssim. Si nosaltres, a càrrec d'un pressupost intern de la Generalitat de Catalunya, amb un mal finançament, paguem allò que, en circumstàncies normals, hauria de pagar el conjunt de l'Estat, nosaltres fem un bon servei a l'Estat i un mal servei, en aquest cas, a la mateixa Catalunya, no?

Deixi'm dir-li un últim concepte –l'hi l'apunto com una possible solució, també, de cara al futur–: és propòsit del Govern que, en la negociació del futur pacte fiscal, una vegada hem arribat –i ha costat molts anys–, una vegada hem assolit la mitjana, més o menys, de finançament *per capita* de les comunitats del 151, una vegada som aquí, nosaltres defensarem que s'han de canviar alguns criteris. Per exemple, s'ha de tenir en compte –n'hi diré dos–, un: el factor d'envelliment de la població per a determinats serveis i, per tant, per a un determinat finançament. I, dos: el que vostè deia, s'ha de tenir en compte la diferent evolució de l'IPC i del cost de la vida a cada una de les comunitats, i aquest també ha de ser un criteri per diferenciar el finançament d'unes comunitats amb el d'unes altres.

Moltes gràcies.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política de foment de l'ocupació de les dones a Catalunya

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Passem al quinze punt de l'ordre del dia: Interpellació al Consell Executiu sobre la política de foment de l'ocupació de les dones a Catalunya. Presentada pel Grup Socialista, té la paraula, per exposar-la, la diputada senyora Montserrat Duch.

La Sra. Duch i Plana

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, diputats i diputades, el Grup Socialista planteja una interpellació al Govern sobre el foment de l'ocupació de les dones a Catalunya. Podríem fer-nos una pregunta: és que les dones no treballen, a Catalunya, que s'ha de fomentar l'ocupació de les dones? Jo crec que les dones treballen molt; diuen els estudis que les dones treballen més hores que els homes; com a mínim, és segur que les dones mantenen la doble presència –les que poden– en el treball remunerat i en el treball domèstic.

I, com diuen els experts, aquesta doble presència converteix les dones en equilibristes obligades a fer quadrar un balanç de temps molt rígid, que es tradueix, en la seva vida quotidiana, en concentració i tensió, en sobreessgotament i, de vegades, neurotizació.

Per tant, sí que les dones treballen; per què volem fomentar l'ocupació de les dones a Catalunya? Què diuen les xifres? Les xifres indiquen que la taxa d'activitat femenina –a Espanya més que a Catalunya, però a Catalunya, també– és de les més baixes de la Unió Europea. Les xifres també diuen que les dones cobren de l'ordre del 30% menys per treball d'igual valor. Les xifres també diuen que el 80% del treball a temps parcial és femení en règim de precarietat i que les dones accepten un treball a temps parcial, però no perquè desitgin un treball a temps parcial, sinó perquè potser només hi ha demanda d'ocupació des d'aquesta perspectiva.

També diuen les xifres que la taxa de fecunditat catalana és de les més baixes del món, i sembla –per als qui ho han estudiat– que, aquesta baixa taxa de fecunditat –que a tots els membres de la cambra ens consta que preocupa el president de la Generalitat– alguna cosa té a veure, no tan sols amb processos de modernització i de conjuntura econòmica, sinó també amb les mateixes característiques o mancances del mercat del treball. Les xifres també diuen que tenim una ocupació femenina profundament segmentada i amb elements de segregació, per tal com les dones, fonamentalment, s'ocupen en les branques de comerç, educació, sanitat i hostaleria. La taxa d'activitat femenina a Catalunya –en dades del darrer trimestre de l'any passat– era del 42%, amb una taxa d'ocupació del 80%; per tant, amb una taxa d'atur del 21,2, segons l'enquesta de població activa.

Jo voldré, després, també, posar una mica en qüestió aquestes xifres, perquè, de vegades, una manera de desanimar, per no incentivar, per evitar el problema que comporta l'ocupació de les dones, el que fem és desincentivar la seva condició d'actives i, aleshores, potser, des d'un punt de vista de dret individual al treball, les xifres d'activitat i d'ocupació acaben amagant alguns altres problemes.

Això és el que ens diuen les xifres. Els debats recents sobre l'ocupació, o els nous jaciments d'ocupació, sovint es vinculen –i penso que hem de vincular-los, si volem fer una aproximació global a la qüestió–, hem de vincular-los a la consolidació del nostre estat del benestar, un estat del benestar que, en part, ha estat evidenciat en els debats monogràfics celebrats per aquest Parlament sobre ocupació, sobre política social i sobre educació, que penso que evidencien algunes coses clares: el nostre estat del benestar s'ha de consolidar, està endarrerit, té unes prestacions, uns nivells de protecció i solidaritat inferiors respecte a altres models de la Unió Europea, però el que potser em sembla més interessant de remarcar en aquest moment –a banda d'un altre tret que diuen el estudis que caracteritza el nostre estat del benestar i que és un cert clientelisme pel que fa a les transferències a famílies– és una cosa que la meua companya Marina Geli en el debat de política social també va posar en evidència, que és que tenim un estat del

benestar que podríem qualificar com de «familisme ambivalent», és a dir que la manca de polítiques familiars, de polítiques públiques en diversos camps acaba condemnant les dones a tasques de cuidadores de criatures i de persones grans, i de manteniment de serveis personals, a manca d'haver desenvolupat suficients i potents serveis públics.

Això és el que diuen les xifres i aquest seria un breu flaix sobre el que nosaltres pensem sobre les insuficiències d'aquest estat del benestar que volem no tan sols consolidar, sinó ampliar des del punt de vista dels drets per al conjunt de la població.

Què fa el Govern, davant d'aquesta situació, d'aquestes xifres que indiquen una incorporació –progressiva, però ambivalent– de les dones al nostre mercat de treball? El Govern de la Generalitat està en línia amb les propostes del compromís europeu per a l'ocupació? A nosaltres ens sembla que no; ens sembla que no està en la línia d'allò que es va establir en la cimera de Luxemburg sobre l'ocupació, perquè començava dient: «Cal que els governs, a tots els nivells, es comprometin en la creació d'ocupació.» No tenim gens clar, ni des d'un punt de vista de creació d'ocupació en sentit ampli –el que seria incentivadora de l'ocupació femenina–, que això sigui així.

Nosaltres pensem que, amb les competències, apareixen les responsabilitats i que seria hora que es concretés, que el Govern concretés, en un pla d'actuació per a l'ocupació, què podem fer, aquí, ja.

S'ha dit sovint que la política d'ocupació, i a mi em sembla que convé..., ho faré d'una manera molt fragmentària, però convé situar el debat, el debat que nosaltres volem suscitar en aquesta interpellació, no tan sols pel que fa a aquelles mesures d'acció positiva, ni a aquelles mesures de discriminació positiva, que formen part del bagatge de la política social europea, sinó que per fomentar l'ocupació de les dones hem de parlar de mesures específiques, però hem de parlar de la creació d'ocupació des d'una perspectiva general.

I per nosaltres, pels socialistes, aquesta política d'ocupació passa per crear més ocupació, millorar la qualitat de l'ocupació, millorar la capacitat d'ocupar-se de les persones sense feina, amb un instrument, que és el Servei Català d'Ocupació, i amb una forma, que és la concertació per a l'ocupació.

Aquesta seria la perspectiva general que el diputat Rañé, especialista del meu Grup Parlamentari sobre aquestes qüestions, ha tingut oportunitat de plantejar en aquesta tribuna d'una manera sovintejada. Però penso que aquest és el teló de fons i que això no ho podem oblidar. La política, la cimera de Luxemburg planteja algunes mesures concretes que incentivin l'ocupació femenina, però hem de plantejar-nos aquesta incentivació des d'una perspectiva general més àmplia, de compromís per a la creació d'ocupació.

Aquesta interpellació, d'alguna manera, voldria mostrar com, des d'un absolut escepticisme..., des d'un absolut escepticisme atès el ritme de la legislatura i atès també el balanç global de vint anys de gestió, però continuo pensant que quan es té intenció i voluntat es pot

torçar la força de les circumstàncies, es poden modificar les dades de la realitat. És a dir, si es té voluntat, es pot incidir a incrementar la taxa d'ocupació femenina, a disminuir la taxa d'atur, a corregir el diferencial de taxa d'activitat respecte als països més avançats de la Unió Europea, a reduir aquest diferencial de remuneració o a no abocar la major demanda d'ocupació femenina cap al treball a temps parcial.

No totes les dones, i d'això en som conscients, valoren el treball des de la mateixa perspectiva. Per a algunes és una via d'autonomia econòmica, per a unes altres encara té un component de complement de l'ingrés familiar. Però, de tota manera, jo voldria recordar que la Constitució defineix el treball com un dret i com un deure, com un dret i com un deure individual, i, des d'aquesta perspectiva, penso que seria bo que ho tinguéssim en compte.

Tot i una lògica clara d'avenç, de canvi, d'evolució en la incorporació de les dones al mercat del treball, hi ha reticències encara a facilitar l'accés al mercat del treball en unes condicions de qualitat i d'igualtat. Això per nosaltres és un problema polític. Sobre això –no tindrè temps– ens alertava en una compareixença a la Comissió de Seguiment del Procés d'Equiparació la doctora Izquierdo, sobre aquestes dimensions polítiques del problema.

Perquè, és clar, senyor conseller, a banda de veure la mancança absoluta d'aquest Pla d'ocupació des d'una perspectiva general, que desenvolupi noves activitats emergents i nous jaciments d'ocupació, que promogui els pactes territorials per a l'ocupació i que estimuli la distribució del temps del treball, hi ha altres compromisos concrets del Govern recollits en el tercer Pla per a la igualtat d'oportunitats...

El president

Senyora diputada, ha exhaurit el seu temps, tindrà temps en la rèplica.

La Sra. Duch i Plana

Gràcies, senyor president. Jo voldria, senyor conseller, que, si fos possible, poguéssim avançar en el grau de compliment d'aquestes mesures concretes i específiques que es recollien en aquest Pla d'igualtat d'oportunitats.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies. Per a la resposta, té la paraula el conseller, honorable senyor Ignasi Farreres.

El conseller de Treball (Sr. Ignasi Farreres i Bochaca)

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, illustre senyora diputada, coincideixo amb vostè que les dones, i des de fa..., des de sempre, diríem, treballen i treballen molt; treballen en general i d'una forma clara més que els homes; treballen tant aquelles que no treballen oficialment, o sigui, aquelles que no tenen monetitzada la seva feina com aquelles

que treballen a casa i al mateix temps treballen a fora, com a autònom o a compte d'altri, tant hi fa, a aquest efecte, per entendre'ns, i, per tant, tenen monetitzats els seus esforços. Això els dona autonomia –com deia vostè– econòmica, és cert; això en alguns casos és un complement necessari per al manteniment de la família.

Bé, és cert que la situació de la dona, malgrat tot, ha millorat sensiblement tant a Catalunya, en els darrers anys, amb la perspectiva..., això són dades estadístiques, com al mateix Estat, a nivell espanyol, com a la mateixa Unió Europea. Això ha sigut degut a una sèrie de causes d'entorn social, han canviat molt les circumstàncies sociològiques –vostè ha fet referència a algunes d'elles, per tant no les repetiré–, a la mateixa estructura del mercat laboral, i també en el camp de la formació.

Malgrat tot, una vegada dit que hi ha hagut millora i va progressant, encara hi ha obstacles a la plena igualtat d'oportunitats, i, conseqüència d'aquests obstacles, que hi són encara, hi ha la doble taxa de l'atur de les dones avui, de l'ordre..., per exemple, a Catalunya, i la registrada, del 5%, el 9,9%, o sigui el doble.

La taxa d'activitat de les dones és inferior, la taxa d'activitat, en 24 punts a la dels homes i la taxa d'ocupació és inferior en 26 punts. I una altra característica, que vostè l'ha assenyalat, la forta concentració és un dels defectes en determinats sectors de l'activitat femenina. En els sectors que vostè ha esmentat, un 50% de la població femenina treballa tota ella només en aquests quatre grans sectors: comerç, sanitat, educació i hotelaria, i més d'un 80% de les dones treballen al sector serveis, que no es correspon amb l'aspecte global de la nostra economia.

Per tant, per corregir les desigualtats és imprescindible actuar positivament –vostè també ha fet esment a aquest tema–, accions positives i discriminació positiva, entès que les accions positives són actuacions encaminades a garantir que puguin superar les situacions de discriminació de fet, perquè de legals pràcticament no hi són, no hi són, perquè hi estan en contra la legislació i la Constitució, però hi ha discriminacions de fet o limitacions d'exercici del seu desenvolupament.

Amb això la Unió Europea ha fixat el marc normatiu, i, concretant, el marc primer és l'any 95, el quart Programa d'igualtat de les oportunitats 96-2000, d'horitzó temporal, que promou la igualtat d'oportunitats, i estableix que en l'elaboració i en el seguiment de totes les polítiques i accions, tant a nivell comunitari com a nivell estatal, cal introduir el principi aquest de l'aplicació transversal, el *mainstreaming*. Això ja com a enfocament inicial europeu. L'any 97 el tractat d'Amsterdam inclou la Declaració sobre el deure de millorar la situació de les dones, i el mateix any 97, a la cimera de Luxemburg –vostè també hi ha fet referència–, el 20 i 21 de novembre, estableix quatre grans línies directrius –no les repeteixo–, però sí que una és la del reforçament de la política d'igualtat d'oportunitats, que passa per combatre la discriminació, l'increment de la taxa d'ocupació –això són objectius ja molt concrets, fixats a la cimera de Luxemburg–, per tant, combatre la discriminació, increment de la taxa d'ocupació, espe-

cialment en els sectors en què la dona està subrepresentada; la conciliació de la vida familiar i laboral i facilitar la reincorporació de la dona al mercat de treball després d'haver-lo abandonat durant un temps.

Vostè deia: què fa el Govern de la Generalitat? Doncs, miri, tenim el Pla d'actuació del Govern de la Generalitat de Catalunya per a la igualtat d'oportunitats 1998-2000, i els objectius: afavorir l'accés als llocs de presa de decisions, un dels objectius específics en els quals hi ha discriminació de fet; impulsar els canvis estructurals per a la incorporació i manteniment, una vegada incorporats al mercat de treball; fomentar l'empresariat femení; combatre la feminització de la pobresa i conciliar treball i vida familiar, i ho dic perquè són els punts que fixa, els objectius que fixa el Pla d'actuació del Govern de la Generalitat. Per tant, ja hi ha una política fixada.

Què fem quant a polítiques d'ocupació? Doncs, miri, concretament, deia: «escolti, nosaltres plantejem una concertació per a l'ocupació», doncs això és el que fem nosaltres amb el Pacte per a l'ocupació a Catalunya. I, concretament, estableix, dins del conjunt d'actuacions..., és un pacte que s'ha fet per a tota l'ocupació, però especialment per als joves, per a les dones, per als aturats de llarga durada i els majors d'edat de quaranta, quaranta-cinc anys.

Estableix una atenció personalitzada; precisament, aquí entraria un element d'atenció personalitzada discriminatòria positiva, una discriminació positiva, l'atenció personalitzada, precisament inspirant-se en l'apartat 49 i següents de la cimera de Luxemburg, de les conclusions. I això ho fem, ho estem fent mitjançant el que se'n diu..., en la terminologia d'abans del traspàs es deia els IOBE: «Información y orientación para la búsqueda de empleo», que en català és la IORO: «Informació i orientació per a la recerca d'ocupació». Doncs, bé, al Pacte per a l'ocupació a Catalunya, signat l'any passat, teníem previst ja un compromís pressupostari de 2.196 milions de pessetes durant tres anys, per tant, una massa dinerària de 6.588 milions de pessetes en tres anys, i del primer exercici, del 88, la despesa feta ha estat superior fins i tot a la prevista en el Pacte, en el compromís, perquè ha estat de 2.325 milions de pessetes; és a dir, hem gastat més..., i en accions específiques d'atenció personalitzada, que és de les coses que són molt útils, precisament, als col·lectius discriminats.

També feia referència a nivell comunitari als canvis en el Reglament dels fons estructurals, els reglaments dels tres fons estructurals, que obliguen a tenir en compte en les intervencions, en les seves intervencions i les seves accions, el principi d'igualtat, especialment, principalment, en els sectors en els quals estan subrepresentades les dones. I, per tant, com que un dels fons és el Fons social europeu, ha de respectar el principi d'igualtat en tots els seus objectius: l'objectiu 2, l'objectiu 3, l'objectiu 5.b. I, concretament, l'any 98, de tot l'any 98 i fins al moment, gene r- abril d'enguany, del 99, les accions en formació ocupacional fetes per a dones, o sigui el destinatari han estat dones –ho arrodoneixo– són 70.000, que representen el 55% del total dels alumnes, o sigui, més de la meitat dels alumnes de la formació ocupacional són dones.

El seu desglossament per objectius són: l'objectiu 2, les dones alumnes han estat 34.233 –ho arrodoneixo–; a l'objectiu 3, 30.000; a l'objectiu 5.b, 2.200, i cursos específics en què els alumnes són explícitament dones, perquè és un programa pensat per a dones, concretament 3.618. Sumades aquestes accions globals, pugen a les 70.065 accions que li he dit abans –70.000, arrodonint–, tenint en compte que el grau de participació de les dones sobre el total d'alumnes, i segons aquests objectius, l'objectiu 2 és d'un ordre d'un 50%, l'objectiu 5.b també és del 50%, l'objectiu 3, que són..., l'objectiu 2 és «declivi industrial», l'objectiu 5.b, «rural, actuació rural» i el 3, «aturats», amb totes les actuacions horitzontals. El 60%, en aquest cas, la participació de les dones és del 60%. La mitjana és un 55%.

De xifres més recents..., perquè l'any passat vaig respondre aquesta xifra, i en aquell moment era un 51,5%, a una pregunta d'Iniciativa per Catalunya, en aquell moment, concretament.

Per tant, aquesta és la realitat: 70.000 alumnes dones, diguem-ne, en tots aquests objectius.

El quart eix de Luxemburg té una finalitat, que és promoure la igualtat d'oportunitats, i, donades les dificultats ocupacionals per a les dones, aquí se seguiran, aquí s'estableix que se seguiran itineraris integrats de formació i d'inserció, o sigui, precisament, s'acompanya tot el procés: es fa la formació i s'integra juntament amb el procés d'inserció; per facilitar, precisament, la participació de les dones en la formació, diversificar accions procurant, per tant, encarrilar-les cap a aquells sectors en els quals estan subrepresentades, i millorar les possibilitats d'ocupació d'aturades de llarga durada o que es volen reincorporar al món del treball.

I les mesures concretes són: per una banda, formació ocupacional per a la reincorporació d'aturades de llarga durada, que inclou l'adaptació tant a noves tecnologies, que és una forma de prosperar socialment, econòmicament, etcètera, per poder assolir determinats llocs de treball, i també desenvolupar o facilitar i desenvolupar les dones emprenedores.

L'altra línia o mesura serien els ajuts a la contractació, ajuts específics a la...

El president

Senyor conseller, ha exhaurit el seu temps.

El conseller de Treball

...i la tercera, la informació i acompanyament en la recerca.

El president

Tindrà temps a la rèplica.

El conseller de Treball

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Per al torn de rèplica, té la paraula la diputada senyora Montserrat Duch.

La Sra. Duch i Plana

Gràcies, senyor president. Miri, senyor conseller, estem d'acord, és clar. I a vegades també hi ha polèmiques sobre les xifres, eh?; sobre els indicadors de la realitat social, a vegades hi ha polèmica. Estem d'acord amb les xifres de taxa d'activitat, de taxa d'ocupació...

Vostè ha fet una resposta en què demostra conèixer –com no podria ser altrament, per altra banda– les directrius del *mainstreaming* de la Unió Europea, els acords de la cimera de Luxemburg, etcètera. Però tenim la impressió que no es pot fer, que és amagar responsabilitats des del Govern demostrar que es coneix quina és la cultura, la nova cultura del treball, en resposta a una mutació d'ampli abast que s'està enregistrant, justament, en el treball com a factor. Això està molt bé, però, clar, des de la responsabilitat de Govern, nosaltres pensem que s'han de tenir respostes més concretes.

Vull dir amb això..., sembla bastant clar que una part de les dificultats per al foment de l'activitat femenina estan relacionades amb la formació. Segurament aquest és un tema prou cabdal pel que fa a les dones que comparteixen amb els homes de més de quaranta-cinc anys una dificultat d'«empleabilitat», ateses les tasques i habilitats que havien desenvolupat, etcètera, però, respecte de les joves, no és aquest el tema, no? Sembla més aviat que potser el que falta aquí són mesures que incentivin la distribució del temps del treball, dinàmiques que permetin fer aflorar, amb compromís financer públic, això que en diem «els nous jaciments».

Perquè, clar, senyor conseller, anem avançant, constatem que hi ha mancances i dificultats, que hi ha *gaps*, però jo observo en la seva actitud una certa resignació, no hi veig una dimensió que connecti mínimament amb una cosa que potser és ingènua i potser és utòpica, però, clar, a les acaballes del segle XX, jo crec que és vàlid allò que potser tots hauríem de treballar menys perquè tots i totes treballin i perquè tots i totes visquem millor, no? I, aleshores, totes aquestes dinàmiques que es podrien haver estimulat des del Govern de la Generalitat, des del punt de vista de distribució del temps de treball, de reducció del temps de treball, etcètera, doncs, tenen una gran potencialitat que no sé si ha estat del tot desenvolupada, per exemple. O el tema del suport des del Govern als nous i vells jaciments, que volen donar resposta a necessitats socials velles i noves.

El que passa és que, clar, jo ja parlo des d'una certa decepció, no? Quan en el debat d'educació, després, l'endemà, la premsa titula i dóna crèdit a la dita creació de trenta mil places de llars d'infants, doncs bé, legitimem una situació que no s'ha desbloquejat durant massa anys. O quan en el debat de política social es posa l'accent en els temes de treballs de proximitat, servei d'atenció a domicili i tantes altres dimensions, però tampoc hi ha compromisos concrets per estimular això, doncs, aleshores, tinc una mica la impressió que continuem fent formació, perquè tenim unes vies de finançament, però no obrim noves perspectives. Per tant, insuficient.

Clar, jo me l'he estudiat prou, del dret i del revés, el Pla d'actuació del Govern per a la igualtat d'oportunitats per a les dones. I en aquest Pla jo voldria, si fos possi-

ble, senyor conseller, que informés la cambra de quin és el grau de desenvolupament del Pla, perquè, clar, el Pla és 98-2000; per tant, estem a l'equador d'aquest Pla, que pel que fa a temes d'ocupació, que és el que ens toca avui, establia dos grans objectius estratègics: foment de la igualtat en una economia canviant, amb vint-i-quatre accions concretes, i –segon objectiu– conciliació del treball i la vida familiar, amb sis altres accions concretes. A mi m'agradaria, senyor conseller, si us plau, en la rèplica, que ens poguéssiu indicar quines són aquestes accions, quines estan realitzades, quantes i quines, i, en tot cas, quin és el capteniment del Govern respecte de la urgència d'algunes d'aquestes actuacions, més enllà de continuar, potser, fent una mica de retòrica, que jo comparteixo, no?, sobre quines són les polítiques europees. Però, clar, com que queda bastant clar que estem bastant lluny d'aquestes polítiques europees, doncs, aleshores, potser serà millor que ens concretessin..., a veure la concreció, el grau d'execució d'aquest Pla, que és interdepartamental i que penso que ha estat interessant que el Govern hagi decidit que sigui el conseller de Treball qui respongui en nom del Govern aquesta qüestió, que realment toca al conseller de Treball.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per al torn de rèplica, té la paraula l'honorable senyor conseller de Treball, senyor Farreres, per cinc minuts.

El conseller de Treball

Moltes gràcies, senyor president. Il·lustre senyora diputada, jo, en la meua intervenció, no sols he dit la teoria del que s'havia de fer a nivell europeu, a nivell del Pla del Govern català, sinó que he dit tota una sèrie de mesures, compromeses, i fins i tot he donat les xifres de les actuacions fetes: setanta mil alumnes –per posar l'element més important–, amb els desglossaments corresponents, amb les seccions corresponents –algunes són de formació, altres són de formació més inserció–, etcètera. Per tant, en tot cas, no he parlat únicament de teoria, sinó d'accions concretes i molt positives. Li he dit fins i tot que estàvem superant amb escreix el pressupost, diguem-ne, pactat al Pacte per a l'ocupació a Catalunya.

Per altra banda, vostè diu: «Veig amb una certa resignació...» Jo, no, escolti, jo, més que resignació, jo no sé, diguem-ne..., un, no sé fins a quin punt és senyor o amo del seu rostre; per tant, de resignat, res: il·lusionat. Il·lusionat precisament perquè, miri, en aquest gràfic (*l'orador el mostra*), senzillament, es veu, simplement... –aquí tinc les xifres corresponents de suport; només li'n donaré les puntes, per entendre's–, bé, aquest gràfic li demostra que tant en el nombre d'aturats, com en les xifres de dones ocupades, com en les taxes d'ocupació, en les de l'any 86-87, diguem-ne, estem baixant de forma pràcticament contínua, amb algun repunt, de la crisi de l'any 92-93.

Miri, segons dades de l'Inem, l'any 87 hi havia 236.000 dones aturades, una taxa del 26,10%; el desembre del

8110

98 estàvem a 113.000, i l'abril del 99 –dades d'avui, publicades avui–, 108.137, que dona una taxa del 9,69%. I segons l'EPA –perquè no hi ha cap problema a analitzar-ho segons l'EPA–, doncs, de 277.000 l'any 87, que era una taxa d'atur, segons l'EPA, del 30,6%, a finals d'any 98 estem a 217.100, que és un 19,5%, o sigui, de més d'un 30, s'ha baixat per sota d'un 20%, segons l'EPA. Per tant, la baixada és espectacular. Malgrat això, il·lusionat, perquè cal continuar, diguem-ne, fent feina.

Permeti'm que li digui un parell de coses més, que són les següents. Vostè s'ha llegit molt bé aquest document a què he fet referència –jo també–, però, en canvi, potser no té tan present un element que és l'execució, precisament, del document marc que ens marca les línies, que és el Pacte per a l'ocupació a Catalunya. I el Pacte per a l'ocupació a Catalunya –i vostè ha fet referència als nous jaciments, per exemple–..., fa pocs dies vam celebrar la reunió del consell de direcció del Servei Públic d'Ocupació a Catalunya, al qual vam consensuar, precisament, l'ordre dels nous jaciments, amb àmplia satisfacció, amb un consens total amb les patronals i sindicats, i també les federacions de municipis i l'Associació Catalana de Municipis –les dues associacions municipalistes–, vam consensuar l'ordre dels nous jaciments, precisament dotats amb 1.500 milions de pessetes només per a aquest exercici; d'això fa una quinzena de dies. Per tant, s'hi està treballant, s'hi està treballant amb il·lusió i, fins i tot, amb consens dels agents socials i les entitats municipalistes.

I hi ha un altre tema, també, que és el... Vostè ha fet referència a la distribució del temps de treball i al que hauríem de fer per impulsar-ho. Doncs, també el Pacte per a l'ocupació... –per això dic que vostè, em sembla que en aquest aspecte no ho deu haver aprofundit–, un dels pactes que hi han –que va ser dels més importants des d'un punt de vista social– és aquell que fa referència al compromís d'incentivar la creació d'ocupació, en base, precisament, a la reducció del temps de treball, o també en la reducció o l'eliminació d'hores extres. Això es va pactar, ha sortit el Decret corresponent, i,

per tant, han vingut fins i tot peticions en aquest sentit. Una altra cosa és els resultats que doni; això ja forma part del pacte que estableixin lliurement empresaris i treballadors, perquè està sota el principi de la voluntarietat. Dins de convenis que es fan d'empresa, doncs, s'han produït ja situacions d'aquestes. Per tant, també per aquí anem... Una altra cosa..., s'haurà de veure una mica de perspectiva històrica per veure si, efectivament, això és gaire creador d'ocupació, o senzillament no ho és tant.

I, per acabar, la conciliació de la família i treball, per entendre'ns, que és un dels elements, dels eixos de la cimera de Luxemburg i les orientacions europees. Escolti, en aquest moment s'està treballant positivament en aquest tema, en un primer ordre a nivell del Congrés dels Diputats, perquè, com que per poder conciliar això, si s'ha de modificar la legislació laboral..., li recordo que la modificació de la legislació laboral no és competència de la Generalitat de Catalunya o d'aquest Parlament, sinó que és competència estatal; per tant, diguem-ne, és allà, on en un primer moment s'hi està treballant –i vostè ho sap i ho coneix–, per part del grup polític al qual jo pertanyo hi estem treballant, precisament, perquè es puguin fer totes les modificacions màximes possibles per poder conciliar aquests dos elements, aquests dos pols d'atenció: la vida familiar i el treball. Els dos, molt respectables, i que hem de fer que cada dia siguin menys, entre ells, inconciliables, cada vegada siguin més compatibles.

I amb això, senyora diputada, em sembla que he contestat pràcticament tots els punts que vostè ha plantejat.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Es suspèn la sessió, que reprendrem demà a les deu del matí.

La sessió se suspèn a les vuit del vespre i catorze minuts.